SANDRA BROWN
ÎNTOTDEAUNA IUBIREA

Capitolul 1

— Dar ce-aveţi aici, domnişoară? O chiuvetă? întrebă şoferul microbuzului scoţând din portbagaj rucsacul imens şi clătinându-se sub greutatea lui. I-l întinsese tinerei subţirele îmbrăcate în blugi, cu părul ciufulit, de un auriu roşcat, care aştepta pe trotuar, liniştită.

— Mulţumesc, zâmbi îmbrăcând jacheta decoloratăpeste puloverul roşu. Îşi trase cu îndemânare pe umeri bretelele rucsacului şi, zâmbindu-i încă o dată şoferului, îi făcu din mână doamnei durdulii care o îndopase cu bomboane de mentă şi-i făcuse capul calendar pe tot parcursul drumului dinspre New York încoace.

Ce bine se simţea înapoi acasă! O bucurie o invadă binefăcător, alungându-i oboseala în timp ce străbătea strada principală a orăşelului. Se părea că nimic nu se schimbase prea mult în ultimele zece luni, se gândi ea cu mulţumire, trecând pe lângă magazinele atât de familiare dintre care multe erau deja decorate pentru Crăciun, anunţând apropierea sărbătorilor. Era ciudat, reflectă ea, îndesându-şi mâinile reci în buzunarele jachetei, că în ciuda existenţei ei nomade, a acelui dor de ducă ce o împiedicase să rămână prea multă vreme într-un loc,

nu i-ar fi plăcut să se întoarcă acolo unde-şi petrecuse ultima perioadă a copilăriei şi să găsească totul schimbat. Oriunde s-ar fi dus, nu se simţea cu adevărat acasă decât în acest orăşel, Middletown, proprietatea Long Dream şi lângă Dorothy.

Se uită la ceasul din turn. Ajunsese deja în zona pieţei şi era doar ora patru, deşi începuse să se întunece. Fiindcă se pornise şi burniţa, mări pasul, gândindu-se că nu avea rost să se oprească şi să caute în rucsac haina de ploaie. Îi venea greu acum să creadă că, în urmă cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore, se afla încă sub soarele Noii Zeelande. O luă la stânga pe o stradă cochetă, cu pomi aliniaţi pe trotuare şi se opri în faţa unei case de cărămidă roşie, al cărei parter fusese transformat în spaţiu pentru birouri. Trecând pe pietrişul din faţă, ajunse la intrare şi uită o clipă de oboseala drumului, fiindcă ochii ei cenuşii se opriseră acum asupra uşii pe care scria cu litere mari: Agenţia de secretariat „Ronwood”. Totul atât de simplu şi limpede. Numele proprietarului şi genul de afacere de care se ocupa. La obiect. Exact genul lui Dorothy.

Îşi scoase rucsacul din spate, ţinându-l cu grijă de curele, apoi împinse uşa şi intră în camera de recepţie, constatând cu o uşoară surprindere că era goală. Lasă rucsacul pe un scaun şi îşi scoase jacheta. O luă de-a lungul covorului verde spre camera de primire, dar se opri la auzul unei voci stridente venind dinăuntru. Cu siguranţă, nu era vocea calmă şi blândă a mătuşii ei.

— Să ştii că am ieşit de-acolo, Dorothy. Nu mai puteam sta niciun minut. Nu, nu e greu de cap… e imposibil! Inuman! Nu m-aş întoarce să lucrez la el nici pentru un milion! Uşa se deschise şi o tânără blondă ieşi val-vârtej. Ajunse la uşa de la intrare, unde se opri

o clipă, uitându-se peste umăr la Jessie.

— Orice ai face, să nu cumva să accepţi o slujbă la profesorul Bannister! E cel mai…

Se părea că fata nici nu-şi mai găsea cuvintele, aşa că scoase un strigăt exasperat şi ieşi.

Jessie râse. Agitată cum era, fata nici nu-i observase înfăţişarea jalnică de pe drum şi se gândise, probabil, că era şi ea o viitoare angajată. Iar profesorul Bannister, cauza supărării ei, era după toate aparenţele, gândi Jessie, vreun bătrân acru care preda la universitatea din apropiere. Dorothy menţionase într-o scrisoare că în ultimul timp trimitea tot mai multe secretare la universitate, chiar universitatea care-i oferise lui Jessie un loc la studii când avea optsprezece ani şi ea refuzase.

— Vreau doar un an de pauză, îi explicase ea mătuşii sale. Să mai călătoresc şi eu puţin înainte de a-mi continua studiile.

Se aşteptase din partea lui Dorothy să protesteze, însă, deşi nu-şi dăduse tocmai aprobarea, nu se împotrivise, cu singura condiţie ca măcar să urmeze un curs fulger de secretariat după terminarea şcolii.

Jessie privi în jos, cu o umbră de melancolie în ochi. Într-un fel sau altul, acel an de amânare a universităţii se extinsese la patru. Poate de această dată ar trebui totuşi să-şi găsească locul şi să înceapă să se gândească la o carieră. Problema era că îi plăcea această viaţă boemă. Poate că n-avea prea mulţi bani sau bunuri materiale, dar avea libertate şi nu era legată de niciun loc anume.

Puse mâna pe clanţă, ezitând. Poate ar fi trebuit să-i scrie lui Dorothy şi să-i spună că vine. Mătuşa ei va fi surprinsă, firește, să o vadă. Dar se va bucura? Ei, asta-i, se apostrofa, încă nehotărâtă dacă să intre sau

nu, de ce lăsă neîncrederile din copilărie să o chinuie chiar şi acum, după atâţia ani? Era o femeie în toată firea, nu o fetiţă de nouă ani.

Împinse încet uşa şi intră în încăpere observând-o imediat pe femeia din spatele biroului.

Cam de vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul negru strâns îngrijit la spate şi îmbrăcată într-un costum sobru, aceasta răspândea un aer de siguranţă şi eficienţă. Dorothy Ronwood nu era doar mătuşa ei, gândi Jessie cu afecţiune ci şi, pentru ultimii treisprezece ani, mamă, soră, prietenă, toate la un loc.

— Bună, mătuşică, murmură ea prefăcându-se că se alintă.

Femeia ridică privirile din teancul de hârtii care se afla faţa ei şi avu o uşoară tresărire.

— Bună, nepoţico, răspunse ea sec, însă în ochi i se ghicea un zâmbet cald. Pari îngheţată de frig… Vai de mine, Jess, în picioarele goale şi pantofi decupaţi în decembrie?

— Dacă n-am ghete, dădu Jessie din umeri nepăsătoare. Cât era de tipic pentru mătuşa ei să n-o întrebe imediat cum de venise aşa, pe neaşteptate, şi să ia totul ca pe ceva normal, purtându-se ca şi cum trecuseră zile, nu luni întregi de când nu se mai văzuseră. Se întâmpla oare vreodată să o tulbure ceva pe Dorothy?

— Am luat mai devreme avionul, spuse Jessie, cu subînţeles. Adică două luni mai devreme. Se gândise iniţial să se întoarcă în Statele Unite în februarie, când expira contractul de muncă de un an. Se apropia Crăciunul şi i se făcuse dor de casă, recunoscu ea în gând. Îi venea să se repeadă să-şi îmbrăţişeze mătuşa, însă Dorothy nu fusese niciodată omul care să-şi arate zgomotos sentimentele.

— Ce-i cu părul tău?

— E mai practic aşa. Era atât de cald acolo.

Jessie îşi trecu o mână prin părul roşcat, zburlit şi uşor ondulat. Încă i se mai strângea inima gândindu-se la pletele bogate şi lungi, de pe vremea când nici nu-şi dădea seama cât de bine-i stătea de fapt cu părul tuns aproape băieţeşte ce-i punea în evidenţă pometii înalţi şi trăsăturile delicate, ochii limpezi, de un gri deschis şi gura plină, bine conturată. Începu din nou să vorbească, însă trebui să-şi înăbuşe un căscat.

— Cred că eşti frântă de oboseală. Ţi-e foame sau vrei să te trânteşti în pat şi să nu mai ştii de nimic? întrebă Dorothy închizând dosarul din faţa ei. Eu pregătesc un peşte pentru cină. Adică, trebuie să-l cumpăr mai întâi. Nu vrei să faci o baie?

Jessie dădu din cap, gândindu-se cu plăcere la căldura învăluitoare a apei. Dacă ar mai putea rămâne trează până să facă baie! Abia acum simţi oboseala, aproape că-i era rău. Ar fi avut atâtea să-i povestească lui Dorothy, atâtea întrebări să-i pună, doar trecuseră zece luni... Dar efortul era prea mare în momentul acesta.

— Vorbim mâine, murmură Dorothy. Mergi sus, în apartament.

— Nu-ţi face griji cu peştele acela. Eu, una, nu mai mănânc nimic şi afară e o ploaie...

Dorothy scoase dintr-un dulăpior o pelerină de ploaie şi şi-o puse peste haine.

— Şi-aşa aveam de pus o scrisoare.

— Şi agenţia? întrebă Jessie. Suzy unde-i? adăugă, referindu-se la femeia între două vârste care lucra ca recepţioneră pentru Dorothy. Nu cumva a plecat?

— Are gripă, răspunse Dorothy laconic, legându-şi cordonul. Jumătate din fetele noastre s-au îmbolnăvit.

— Atunci te aştept aici până te întorci, zise Jessie îndreptându-se spre calorifer să-şi încălzească mâinile.

— Nu-i nevoie. Azi nu mai e programat nimeni, aşa că pot să încui.

Dorothy îşi luă umbrela, îşi agăţă pe umăr geanta şi ieşi vioaie din încăpere.

Jessie îşi luă şi ea rucsacul şi se întoarse în biroul mătuşii sale, deschizând uşa ce dădea într-un hol mic şi urcând scările înguste. Ultimele trepte le urcă în fugă, fiindcă se auzea sunetul insistent al telefonului.

Aprinzând lumina, ridică receptorul din furcă:

— Domnişoara Ronwood? întrebă o voce curtenitoare de bărbat, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva.

— Da, aprobă ea fară să se gândească prea mult şi râzând încântată de apariţia unei pisici pufoase care i se gudura la picioare.

— Dolly, zise ea aplecându-se să o mângâie.

— Thomas Bannister.

Jessie îşi trecu o mână prin păr, încercând să lupte cu somnul acumulat de mai multe zile. Bannister… Bannister. Sigur, profesorul cel imposibil. Şi, judecând după tonul vocii, nu părea în cea mai bună dispoziţie. Parcă n-ar fi fost, totuşi, chiar atât de bătrân cum şi-l imaginase, dar telefoanele astea mai au câteodată darul de a schimba vocile.

— Cred că am o oarecare nelămurire, domnişoară Ronwood, spuse el pe un ton controlat, însă oarecum nervos. Am crezut cu naivitate că agenţia dumneavoastră se ocupă cu plasarea de secretare eficiente şi competente. Nu mi-am dat seama că de fapt vă ocupaţi cu terapia femeilor care suferă în dragoste. Jessie îşi frecă ochii obosiţi. Asta îi

lipsea. Un comediant.

— Domnule profesor Bannister, începu ea hotărâtă, însă el n-o luă în seamă.

— Pot să fac şi eu o sugestie? Poate că în loc să ofteze toată ziua şi să se uite pe geam, fetele astea nefericite ar face mai bine să ia nişte cursuri de gramatică. Cele care termină un asemenea curs pot chiar să folosească după aceea un dicţionar.

Arogant nenorocit, îngâmfat şi sarcastic… gândi Jessie nereuşind să-şi oprească un căscat.

Vocea de la celălalt capăt al firului se opri brusc, apoi zise:

— Vă plictisesc?

Nu, mă provocaţi, îi veni lui Jessie să spună, tentată să răspundă afirmativ. Oricât ar fi vrut însă să îi ia apărarea agenţiei şi oricât de impertinent îi vorbea profesoral Bannister, era un client al lui Dorothy şi nu trebuia să-l supere. În plus, nu era agenţia ei şi n-avea niciun drept să se amestece. Cel mai bine era să-l lase în grija lui Dorothy pe încântătorul profesor. Cel puţin acum îl făcuse să tacă şi putea să-i explice că nu era domnişoara Ronwood care credea el.

— De fapt, sunt… începu ea, frecându-şi exasperată nasul, căci vocea o întrerupse imediat:

— N-am acum timp să ascult scuze întârziate. Totuşi, de dragul bunului simţ şi în ciuda judecăţii mele, sunt gata să mai dau o şansă agenţiei dumneavoastră. Aştept să-mi trimiteţi pe cineva mâine dimineaţă. La nouă punct. Bună seara, domnişoară Ronwood.

— Dar eu nu sunt… se repezi Jessie uitându-şi manierele elegante, însă legătura se întrerupsese. Oare Thomas Bannister mai ascultă şi altceva în afara propriei voci? Era dispus să mai acorde o şansă agenţiei. Ce mărinimie… Ce generozitate incredibilă!

Punând receptorul jos, nici nu se mai gândi la profesor şi se îndreptă spre dormitorul ei.

Se duse la geam şi se uită la grădina din spate. În depărtare se zăreau, prin întunericul din ce în ce mai adânc, pajiştile de pe malul râului de la care-şi trăgea şi casa numele. Vara, câmpul era presărat cu flori sălbatice. În seara aceasta se vedeau numai bălţi, iar Jessie ştia că, dacă ploaia continua toată noaptea, dimineaţa se va întinde în zare un lac.

Trase perdelele şi se întoarse, inima umplându-i-se de o bucurie ascunsă la vederea camerei atât de familiare, colorată în galben şi bej. Pe un perete se întindeau rafturi cu cărţi. Nu o lăsase niciodată inima să arunce o carte, aşa că mai avea încă toate cărţile ilustrate, cu poveşti din copilărie. Manuale vechi, cărţi de colorat, fară coperţi şi cu foile rupte, se luptau pentru spaţiu cu romanele şi volumele de poezie ale marilor clasici într-o confuzie dezordonată. Într-o zi, îşi promise ea, va face ordine şi le va aranja cât de cât mai omeneşte.

Harta lumii, împânzită cu ace colorate, domina peretele opus. Cu acele cu gămălie galbenă însemnase drumul ei prin Noua Zeelandă unde petrecuse o vară lucrând într-o tabără de copii înainte de a străbate ţara cu autobuzul, la venirea toamnei. Acele cu gămălie albastră erau rezervate Europei. Elveţia, unde lucrase ca secretară... Franţa, unde mersese la cules de struguri... Italia... Spania. Nu stătuse niciodată undeva destul de mult încât să se ataşeze de locuri sau de vreo persoană anume.

Se dezbrăcă, scoase din dulap o cămaşă de noapte şi o puse pe ea. Îşi va desface bagajul mâine, hotărî ea, aşezându-se pe marginea patului cu rucsacul pe genunchi. Acum nu voia să-şi scoată decât câteva lucruri: pieptenele, periuţa şi cadoul pentru Dorothy.

Scotoci după obiectele de toaletă pe care le ţinea într-o trusă de plastic. Scoase apoi geanta cu acte şi alte lucruri de valoare şi împrăştie conţinutul pe pat. Paşaportul, banii, colierul de opal primit de Dorothy de la Kevin Brady şi un tabloaş din care-i zâmbeau părinţii ei.

Le privi chipurile senine şi apoi aşeză tabloul pe noptieră. Timpul îi alungase durerea şi nu mai simţea acel dor cumplit străpungându-i inima ca un pumnal. Sentimentele îi deveniseră mai obiective. Bărbatul şi femeia care muriseră în acel accident de maşină nu-i fuseseră doar tată şi mamă, erau doi oameni care-şi pierduseră viaţa prea devreme. Deci nu-i mai părea acum rău doar pentru ea, ci şi pentru ei.

Jessie intră în pat şi îşi aţinti privirile în tavanul alb. Câteodată se temea că, dacă n-ar fi fost fotografia, ar fi uitat chiar cum arătau părinţii ei. Nu-şi mai amintea de vocea lor şi nu putea vizualiza expresia de pe chipul lor.

Avea nouă ani când muriseră ei... De ce nu putea totuşi acum, când se gândea cu destulă detaşare la moartea lor, să îşi readucă în minte momentul... Bineînţeles, n-ar fi trebuit atunci să tragă cu urechea la uşa sufrageriei în aceea după-amiază acum treisprezece ani. Dar ştiuse că va avea loc un consiliu de familie în care, la o săptămână de la accident, i se decidea ei viitorul...

— Dacă n-ar fi călătoria asta în jurul lumii... Probabil că putem s-o anulăm... spusese bunica ei, care îi împletea întotdeauna puloverele şi-i făcea prăjitura preferată. Dar cred, continuase ea, că totuşi Jessie ar fi mai fericită cu cineva mai tânăr.

— Are nevoie de o influenţă feminină, spusese unchiul Ben, cel care obişnuia s-o ducă pe umeri. Ar fi fost altceva dacă eu aş fi fost însurat... De fapt cred c-

aş putea angaja o femeie să aibă grijă de ea.

— Eu nu mai am mult şi nasc, iar gemenii mei abia dacă au împlinit trei ani. În plus, Conan e plecat mai tot timpul cu afaceri, aşa că nu ştiu cum m-aş descurca să mai cresc un copil, se scuzase mătuşa Sharon care-o lăsa s-o ajute când le făcea baie lui Robert şi Polly.

— Cred că soluţia cea mai bună ar fi o şcoală cu internat. Aşa ar fi printre copii de vârsta ei. Iar noi putem face cu rândul s-o luăm cu noi în vacanţe, zisese unchiul Brett, cel care o învăţase să meargă pe bicicletă.

Chiar şi acum, Jessie îşi amintea groaza care-i întunecase atunci minţile. În afară de părinţii ei, aceştia erau oamenii la care ţinea cel mai mult pe lume şi crezuse că şi ei o iubeau la fel de mult. Şi iată că niciunul nu o voia. Ei bine, uite că nu-i păsa. N-avea nevoie de nimeni. Nu, nu va plânge…

— Jessie poate sta la mine, se auzise o voce calmă, dar hotărâtă.

— Ei, haide, Dorothy, fii rezonabilă. Cum rămâne cu toată cariera ta? Şi apoi o garsonieră în New York nu-i cel mai potrivit loc pentru un copil…

Dorothy nu se lăsase convinsă de restul familiei. Îşi părăsise slujba de la compania farmaceutică, îşi vânduse garsoniera şi se mutase în Iowa, unde îşi deschisese o agenţie… şi îi oferise un cămin nepoatei sale.

Jessie deschise din nou ochii. Pentru o clipă rămase dezorientată în întuneric, apoi întinse o mână şi aprinse veioza. Dorothy venise, probabil, şi o găsise adormită, fiindcă acum era acoperită cu o pătură. Se uită la ceas. Şase. Deci nu dormea decât de vreo oră.

Se dădu jos din pat, îşi legă un cordon şi ieşi încetişor din cameră, constatând surprinsă că era

întuneric peste tot şi Dorothy nu se zărea nicăieri. Şi atunci îşi dădu seama: era şase dimineaţa!

Merse în vârful picioarelor de-a lungul coridorului spre bucătărie, ca să n-o trezească pe mătuşa ei. Plănuia să-şi facă un ceai şi apoi să facă mult aşteptata baie.

Umplu ibricul şi-l puse pe foc, apoi scoase din bufet o ceaşcă. Pisica ieşi de undeva, de sub bufet, miorlăind şi cerându-şi mâncarea de dimineaţă.

— ’Neaţa, Jess.

Jessie o văzu pe Dorothy în uşa bucătăriei, cu părul negru căzându-i pe umeri, în dezordine.

— A, Dorothy, scuză-mă. Te-ai trezit?

— Eram deja trează, zise mătuşa ei scoţând încă o ceaşcă din bufet. Ai dormit bine?

— Buştean, zise Jessie turnând apă în ceainic şi lovindu-se apoi cu palma peste umăr. Doamne, exclamă ea, era să uit! A sunat profesorul Bannister când erai plecată. Credea că eşti tu la telefon şi nici nu m-a lăsat să-i explic cine sunt. Trebuia să-ţi las un bilet.

— Nu-ţi fă probleme, spuse Dorothy liniştită, scoţând din frigider o cutie cu lapte. Ar fi trebuit să-l sun eu ieri, dar voiam să aştept până pot sta de vorbă ca oamenii cu Cindy şi să văd despre ce este vorba, căci ieri n-am putut afla prea multe de la ea. Şi, deci ce-a zis? întrebă ea, turnându-şi ceai.

Jessie îi spuse pe scurt mătuşii sale despre ce vorbise cu Thomas Bannister şi apoi rânji.

— Trece-l pe lista neagră, sugeră ea. Dorothy sorbi din ceaşcă.

— Se poate să aibă şi el dreptate, admise ea calmă. Cindy e de obicei foarte competentă, dar s-a despărţit de logodnicul ei acum o săptămână şi e cam greu s-o scoţi la capăt cu ea. Am pus-o să se ocupe de

recepţie în ultimele zile, adăugă ea oftând şi trecându-şi mâna prin părul bogat. N-ar fi trebuit să i-o trimit profesorului, dar cu gripa asta nici n-am prea avut de unde alege, iar Cindy mă asigurase că şi-a revenit.

— Şi atunci ce-o să facă azi la ora nouă? El aşteaptă să-i trimiţi pe cineva.

Dorothy dădu din umeri.

— Am să-i dau telefon să-i spun că n-am pe nimeni disponibil. Ce să fac, am să pierd un client, dar asta-i situaţia.

Jessie nu se lăsă păcălită de indiferenţa ei.

— Şi asta nu-ţi afectează afacerile?

— Nu direct, presupun, spuse Dorothy. E prima oară când apelează la agenţia asta, aşa că nu-i tocmai un client de bază. Dar e profesor de istorie la universitate şi aş putea pierde alţi clienţi mai importanţi dacă răspândeşte zvonul că agenţia asta nu-i de încredere.

Deci nu se înşelase presupunând că Thomas Bannister preda la universitate. Şi-l imagina ţinându-şi cursurile, ascultându-şi cu mare plăcere propria voce şi tăind elanul oricărui student care avea curajul să-l întrerupă.

— Şi pentru ce anume are nevoie de secretară? întrebă Jessie. N-ar trebui să fie în vacanţă la ora asta?

— Scrie o carte.

Da, fară îndoială, un tratat interminabil de istorie pe care plănuia să-l bage pe gât generaţiilor viitoare de studenţi.

— De ce nu-l scrie de mână şi nu-l dă cuiva să-l bată la maşină după aceea?

— Cred că-i vine mai uşor să dicteze.

Probabil că-i place să se ştie ascultat cuvinţel cu cuvinţel, gândi Jessie. Ei, bine, poate n-o să-i fie prea greu să-i facă hatârul câteva zile, până ce Dorothy

găsea pe altcineva.

— Merg eu, dacă vrei.

Dorothy o măsură cu privirea.

— Eşti sigură?

Jessie înclină din cap.

— Excelent. Mulţumesc.

Jessie zâmbi, privindu-şi ceaşca de ceai. Dorothy nu pierdea niciodată vremea cu platitudini, nu făcea caz de nimic, ştia că dacă i se făcuse o ofertă trebuie s-o ia ca atare.

— Şi unde locuieşte? În zona universităţii?

— Nu. Într-o casă aproape de William. S-a mutat acolo de vreo câteva luni, de când a ocupat postul la universitate. De fapt, nu l-am întâlnit în persoană, am vorbit doar la telefon. Nu ştiu mare lucru despre el.

Dar se interesase despre el la universitate, îşi zise Jessie. Dorothy n-ar trimite niciodată o secretară în casa unui bărbat fară să verifice mai întâi dacă poate avea încredere în clientul respectiv.

— Şi cum mai e cu William? întrebă ea, fiindcă în ultimele scrisori Dorothy nu mai pomenise de el. Vă mai vedeţi?

— Din când în când, zâmbi Dorothy, însă Jessie văzu imediat umbra din privirile ei expresive. William Tyson, gândi ea, omul acesta merita să i pună o bombă sub pernă. Poate asta l-ar fi trezit şi pe el la realitate, să n-o mai considere pe Dorothy datoare, cumva, să-l iubească. Ar merita ca ea să se îndrăgostească de altcineva. Şi în felul acesta s-o piardă. Îşi dădu seama că mătuşa ei o privea ţintă şi se uită spre ea.

— Mă bucur că te văd iar acasă, Jess. Mi-a fost dor de tine.

Jessie se simţi cuprinsă de emoţie. Ştia cât de greu îi venea lui Dorothy să-şi exprime sentimentele.

Poate chiar din cauza asta avea probleme cu William.

— Şi eu mă bucur că m-am întors, răspunse ea veselă. Nici nu se gândise că lui Dorothy i-ar putea fi dor de ea, că s-ar putea simţi vreodată singură… La naiba, iar ea era atât de egoistă! La douăzeci şi doi de ani, Dorothy îşi schimbase viaţa pentru ea. Şi ea ce făcuse în schimb? De cum prinsese ocazia se grăbise să o şteargă în lumea largă.

— Încă o ceaşcă?

— Îhm. Mulţumesc, spuse Jessie absentă. Dorothy?

— Da?

— Mm… Nimic.

Jessie întinse ceaşca, simţindu-se deodată stânjenită. Nu Dorothy era cea care nu-şi putea exprima sentimentele sau afecţiunea, îşi dădu ea seama, ci ea. Era atât de spontană, de naturală şi perfect în largul ei cu oameni pe care abia dacă îi cunoştea, dar când începea să ţină cu adevărat la cineva, înăuntrul ei ceva se strângea ca într-un cleşte. Devenea falsă, exagerată. De exemplu, băiatul acela irlandez pe care-l întâlnise după ce ajunsese în Noua Zeelandă. Îi fusese recunoscătoare că o ajutase să-şi dea seama cum stau lucrurile, cum se trag sforile, îi plăcuse compania lui şi o încântaseră sărutările lui cuminţi. Ţinuse la el. Chiar foarte mult. Şi atunci de ce nu lăsase relaţiei dintre ei nicio şansă? De ce dăduse imediat înapoi când simţise că el ar fi vrut şi altceva decât o prietenie romantică, nevinovată? Fiindcă nu era încă pregătită să-şi asigure o asemenea responsabilitate pentru o legătură serioasă. Atâta tot. Sigur, era normal la vârsta ei. Ridică ceaşca şi sorbi încet, încercând să-şi alunge gândurile şi să se simtă bine.

*

Ploaia se transformase în lapoviţă, iar Jessie opri maşina pe iarba din faţa casei de cărămidă roşie. Într-o parte se întindea pământ arat, iar în cealaltă un pâlc de copaci, după care, mai încolo, era ferma pe lângă care tocmai trecuse cu maşina.

Încuie portiera maşinii lui Dorothy şi îşi trase peste părul roşcat gluga paltonului cenuşiu, apoi, încruntându-se, înaintă pe cărarea pietruită până la uşa de la intrare. Ghetuţele albastre, asortate cu fusta şi puloverul pe care le împrumutase de la Dorothy, nu aveau tocuri mari, însă după pantofii ei uşori purtaţi de atâta vreme, se simţea acum incomodată de o încălţăminte ceva mai înaltă.

Urcă treptele de la intrare şi sună la uşă. Dinăuntru se auzi lătratul unui câine. Jessie se întoarse pe călcâie şi privi grădina împânzită de tufe de trandafiri şi copaci de tot felul. Probabil că în timpul verii era o privelişte splendidă, un belşug de culori şi miresme, îşi imagină ea şi zâmbi. Cum profesorul nu locuia aici decât de vreo câteva luni, era clar că nu el pusese la punct grădina, dar probabil că tocmai aceasta îl influenţase în alegerea căsuţei izolate în mijlocul naturii. Pesemne că era şi el aproape de pensie şi se gândea să-şi petreacă timpul liber plimbându-se printre trandafiri, soiuri cultivate cu grijă, meritând să fie expuse la festivaluri de horticultura. Cindy, predecesoarea ei, depăşise cu siguranţă orice limite cu o zi în urmă. Bătrânul universitar era probabil un om aşezat, numai că la telefon se întâmpla să nu prea ştie cum să vorbească.

Uşa se deschise şi Jessie se trezi deodată privind în adâncul unor ochi albaştri, plini de solemnitate şi încadraţi de o faţă mică. Fusese

convinsă că profesorul era un celibatar convins, că nu avea nevastă şi copii. Dar băieţelul acesta de vreo cinci ani era, cu siguranţă, prea mic să fie copilul lui. Atunci, nepot?

— Bună ziua. Sunteţi taxiul? întrebă foarte serios băiatul încheindu-şi cu grijă nasturii de la hainele de şcoală.

— Nu, spuse Jessie luându-şi şi ea un ton grav şi gândindu-se cât de adorabil arăta copilul cu şepcuţa îndesată pe cap. Sunt o fată.

Începu să zâmbească, văzând că-l făcuse să râdă, remarca ei şugubeaţă dovedind că şi el avea simţul umorului.

— Vrei să-i spui buni… domnului Bannister că sunt aici?

— Vine şi el imediat, spuse el încruntându-se, fiindcă ajunsese la ultimul nasture şi nu mai găsea butoniera.

— Ai încheiat sus cu una mai mult. Instinctiv, Jessie se aplecă şi-i încheie hăinuţa cum trebuie.

— Mulţumesc, zise băiatul cu seriozitate, privind-o acum de la acelaşi nivel. Ştii, mi se clatină un dinte, spuse el deodată, cu nonşalanţă. Deschise gura larg şi îi arătă unde, fericit că ea părea să-l ia în serios şi-l privea admirativ.

Jessie se ridică şi rămase înmărmurită, fiindcă în pragul uşii stătea acum un bărbat cu un câine negru lângă el. Preocupată de băieţel, nu-l auzise venind şi se întreba acum de câtă vreme stătea acolo şi o privea. Jacheta acestuia stătea neglijent pe el, descheiată, dezvăluind muşchii puternici ce se ghiceau sub puloverul de caşmir. Picioarele lungi şi puternice erau puse în evidenţă de pantalonii strâmţi, ca de armată.

Iritată de nodul în gât pe care îl simţi deodată,

Jessie înălţă capul şi observă imediat răceala din ochii albaştri şi trăsăturile dure, masculine. Obrazul neras era la fel de întunecat ca şi părul negru, însă umbra de barbă nu reuşea să ascundă sau să îndulcească bărbia dreaptă şi gura hotărâtă. Simţi miros de săpun şi presupuse că bărbatul se trezise târziu şi nu avusese timp decât să facă un duş şi să arunce pe el nişte haine.

— Domnul Bannister, întrebă ea zâmbind pentru a-şi ascunde stânjeneala şi la răspunsul lui scurt, printr-o mişcare a capului, îi întinse o mână pentru a-i distrage atenţia de la expresia uimită de pe faţa ei. Bărbatul acesta înalt, solid, nu putea fi profesorul Bannister. Din motive iraţionale, sfidând logica, refuza să-i accepte identitatea, agăţându-se de imaginea mentală a bătrânului iubitor de trandafiri, cu inima de aur. În primul rând că avea câteva decenii lipsă - treizeci şi ceva de ani, şi în al doilea rând avea înfăţişarea unuia care lucrează undeva în aer liber, făcând o muncă în exclusivitate fizică, nu a unui profesor universitar care-şi petrecea ziua la o catedră. Nu se putea să fie Thomas Bannister, se încăpăţâna ea să gândească. N-o încântă ideea de a-şi petrece opt ore pe zi în apropierea acestui bărbat şi numai la gândul acesta se cutremură, speriată de intensitatea cu care refuza să accepte această stare de lucruri. El nu-i luă în seamă mâna întinsă.

— Aţi întârziat, zise el cu o voce dezarmant de familiară, care-i distruse şi ultima speranţă şi o aduse repede cu picioarele pe pământ, enervată de o asemenea remarcă.

În primul rând, nu întârziase. Pornise chiar foarte devreme de acasă şi, uitându-se la ceas, văzu că era într-adevăr, fară zece. Enervarea se transformă în exasperare fiindcă, fără să spună un cuvânt,

Bannister trânti uşa în urma lui şi îl împinse pe băiat înainte, spre maşina lui Dorothy.

— Domnule Bannister încercă ea să protesteze în urma lui Ghete afurisite! Şi omul ăsta oare nu asculta niciodată pe nimeni? Se înşelase, într-adevăr, în privinţa vârstei, însă prima impresie asupra caracterului său se confirma pe deplin.

— Dar eu nu sunt… încercă ea să-i explice.

— Şi ce staţi acum şi vă uitaţi la mine, fir-ar să fie, îi tăie el vorba, privind-o nervos de lângă maşină. Descuiaţi portierele.

Băiatul îl trase de mânecă.

— Ce e, Mark?

Jessie rămase surprinsă de schimbarea bruscă a tonului vocii, când se adresase copilului. Toată nervozitatea îi dispăruse.

— Cred că acela este taxiul.

Thomas se uită spre şosea, unde se vedea apropiindu-se o maşină pe uşile căreia era o reclamă a firmei locale de taxiuri.

— Hm… mormăi el privind înspre Jessie. Deci eşti de la agenţie, schimbă el deodată modul de adresare. De ce ai lăsat toată aiureala asta să continue, în loc să te fi prezentat prompt?

Se apropie de ea, impunător, privind-o drept în faţă cu ochii de un albastru sfredelitor.

— Poftim, zise el scoţând din buzunare nişte chei şi întinzându-i-le.

Jessie întinse mâna şi le luă, conştientă brusc de atingerea degetelor lui pe palma ei. Contactul fizic abia de avusese loc, însă mâna ei începuse să tremure uşor, cuprinsă de valurile de căldură.

— Mă întorc după ce-l las pe Mark la şcoală!

Vocea puternică şi sonoră scăzu în tonalitate, în timp ce sprâncenele coborâră, aproape unindu-se într-

o linie întunecată.

— Mergi şi aşteaptă în casă.

Jessie simţi o strângere în stomac văzându-l cum o priveşte de la înălţimea lui. Îi simţea ostilitatea iradiind din întregul corp, iar umbrele din priviri se adânceau când se uita în ochii ei. Cum era posibil să-i trezească o asemenea antipatie unui străin, cu care abia de schimbase vreo două vorbe?

— Ia-ţi o pauză pentru cafeaua de dimineaţă. Lustruieşte-ţi unghiile. Visează la prietenul tău. Citeşte-ţi revistele. Să închei cu toate până mă întorc şi să nu-mi mănânci mie din timp după aceea.

Jessie se simţi mai relaxată, gata să zâmbească. Deci îl judecase greşit. Avea de fapt, simţul umorului. O tachina, încadrând-o în imaginea tipică a secretarelor blonde şi cu minte scurtă, atât de îndrăgită de scenariştii comediilor de televiziune. Însă zâmbetul îi îngheţă când îi întâlni privirea dură şi deloc dispusă să-i răspundă zâmbetului, şi chipul parcă de granit. Doamne, cât de serios era! Înseamnă că nu glumise niciun moment…

Înainte să aibă vreme să se gândească la asta, el se întoarse şi se îndreptă spre taxi, lăsând-o pe Jessie să privească descumpănită în urma lui, urmărindu-i cu uimire şi supărare silueta înaltă şi hotărâtă. Era cel mai îngrozitor şi necioplit bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, un snob intelectual arogant şi bădăran. Nu era de mirare că îi trebuia o secretară pe termen limitat, căci nimeni cu mintea la cap nu l-ar fi suportat multă vreme şi n-ar fi acceptat să fie tratată ca o prostuţă. Cindy fusese, fără îndoială, una din multele secretare care se perindaseră pe acolo şi fuseseră nevoite să plece.

Se uită cu ochii micşoraţi înspre maşina lui Dorothy. De ce ar mai rămâne să suporte impoliteţile

acestui bărbat? Avea toate motivele să se urce chiar acum în maşină şi să se întoarcă în oraş. Mătuşa ei avea să înţeleagă şi să-i dea dreptate, dacă va auzi ce soi de om era Thomas Bannister. La naiba! Probabil că apelase la agenţia lui Dorothy doar pentru că fusese refuzat de altele. Toate instinctele îi spuneau să urce în clipa aceea în maşină şi să plece.

Se strâmbă. Îşi dădea seama că nu putea să-şi alunge acele simţăminte revoltătoare care se insinuau undeva în adânc. Vrând-nevrând, trebuia să recunoască totuşi că dorinţa de a fugi n-avea de fapt nimic de-a face cu manierele lipsite de eleganţă ale viitorului ei şef, ci cu ceva greu de definit.

Of, Doamne, se certă ea în gând. Ce, era o şcolăriţă timidă care să fie redusă la o bâlbâială speriată doar din pricina unor cuvinte mai aspre? Strânse din dinţi. Nu, nu putea să se întoarcă la Dorothy să-şi recunoască neputinţa şi să lase agenţia baltă. Îşi recăpătă încrederea în sine. Îi venea acum să râdă de momentul de panică dinainte. Nu se va lăsa intimidată de un şovin dictatorial învăţat să domine. Nu exista pe lumea asta niciun Thomas Bannister căreia să nu-i poată face faţă. Cufundat în lumea lui îngustă, universitară, îşi dezvoltase, pare-se o imagine exagerată asupra propriei importanţe şi probabil că îşi învăţase studenţii să ia poziţie de drepţi la cel mai mic gest al său.

Se întoarse brusc şi o luă hotărâtă pe cărarea pietruită până la uşa casei. Nu se va lăsa speriată şi nu va fugi scheunând din faţa unui bărbat. Cu atât mai puţin din faţa lui Thomas Bannister!

Capitolul 2

Cu mişcări sigure, Jessie descuie uşa. Thomas Bannister nici n-o întrebase cine e, n-aşteptase nici măcar să-i confirme faptul că venise trimisă de agenţie, dăduse cheile casei pur şi simplu unei străine. Dacă era vreo răufăcătoare, vreo hoaţă, vreo piromană? Şi el de ce nu-şi ducea singur băiatul cu maşina la şcoală? Când venise văzuse o maşină roşie prin uşa garajului. Şi soţia lui unde era? Deschise uşa, iar câinele negru se repezi pe lângă ea, afară, în grădină. La naiba!

— Vin' aici, băiatule… fetiţo… Câine! strigă ea încurcată, apoi încercă degeaba să fluiere. Ai să te uzi, mai spuse, neputincioasă. Ignorând-o cu totul, câinele se postase în faţa porţii închise şi se uita, cu ochii mari şi negri, înspre câmpul de dincolo de şosea.

Jessie se întrebă, exasperată, ce-ar fi trebuit să facă acum. Putea ea să târască în casă cu forţa un ditamai câine lăţos, când vedea clar că acesta voia cu orice preţ să stea afară? Sigur, exact asta îi lipsea. Oftă şi păşi peste prag, intrând într-un hol lung. Pe parchetul roşiatic se vedeau urme de noroi, labe de câine şi paşi de copil. Într-un colţ erau îngrămădite de-a valma ziare vechi şi tot soiul de ghete. Ridică din sprâncene. Era, oare, doar o închipuire, sau toate ghetele erau pentru piciorul stâng? Atunci unde erau cele pentru dreptul?

Un hanorac de copil, pestriţ colorat, un pulover bărbătesc şi un palton mare erau atârnate într-un

cuier. Nimic femeiesc, observă ea şi rânji. Niciun semn dacă gustul doamnei Bannister în materie de haine era la fel de îndoielnic precum îi era cel în privinţa bărbaţilor. S-ar putea să existe femei, gândi ea dând din umeri, care să considere masculinitatea lui Thomas Bannister atrăgătoare, privind-o ca pe o provocare la adresa feminităţii lor, dar din fericire ea nu era genul. Ostentaţia asta bărbătească o lăsa rece. Reacţia iniţială faţă de profesorul Bannister hotărî ea, fusese rece, aşa cum ar trebui să fie şi de-acum încolo. Şi cum îşi permitea s-o trateze atât de familiar, ca şi cum îi era secretară de nu ştiu când?

Îşi dădu jos paltonul, şi-l agăţă în cuier. Îşi aranjă absentă părul cu mana, trăgând după ureche o şuviţă rebelă şi apoi, luându-se după mirosul de pâine prăjită, porni de-a lungul holului. Pereţii golaşi ar fi putut găzdui câteva tablouri, pentru a mai estompa întinderea de vopsea alburie care cuprindea şi tavanul, gândi ea critic şi deschise uşa din capăt.

Rămase o clipă nemişcată, încruntându-se uşor şi cuprinzând cu privirea bucătăria largă, în genul celor pe care le întâlneşti în ferme. Se vedea clar că nu curăţenia era punctul forte al familiei Bannister.

Chiuveta şi zona din jurul acesteia erau încărcate cu vase murdare, rămase nu doar de la micul dejun, ci şi din urmă. Un tricou cu dungi, o cravată, stilouri, ziare, cărţi, un joc de puzzle, o cutie de acuarele zăceau împrăştiate pe scaunele din jurul mesei. Probabil că micul dejun fusese servit în picioare sau poate în sufragerie, fiindcă şi masa era plină. Cel puţin, în cea mai mare parte. O sticlă pe jumătate goală de whisky, cu un pahar lângă ea, stătea chiar pe marginea mesei. Hmm. Rămase de azi noapte… sau azi dimineaţă.

Ochii i se opriră asupra unei ghete singuratice

de copil aşezată, din motive greu de ghicit, pe poliţa de deasupra şemineului mare de cărămidă care domina unul din pereţii bucătăriei. Cu capul plecat pe o parte, studie obiectul, gânditoare. Practic, dar nu din cale afară de potrivit ca ornamentaţie. Bine, gusturile, nu se discută, acceptă ea, dar ea, una, n-ar fi ales un asemenea bibelou. Râse şi luă gheata, ducând-o în hol şi punând-o lângă perechea ei. Asta era. Începea să le dea de capăt.

Ţârâitul telefonului răsunând în casa goală o făcu să tresară. Să-l ignore sau să răspundă? Măcar dacă ar găsi afurisitul de telefon. Probabil pe sub o gheată, se gândi ea amuzată urmărind firul telefonului.

— Gata, gata, vin, zise ea scotocind pe sub teancul de ziare de pe podea şi reuşind să dibuie receptorul.

— Bună dimineaţa, domnişoară, se auzi o voce cam bătrână, de bărbat. Vreţi să fiţi drăguţă să-i spuneţi profesorului că Mary nu vine azi? A luat-o şi ea. Dar Helen ar putea trece ea pentru câteva ore pe acolo.

— A, da, sigur, răspunse Jessie amuzată şi mirată, şi înainte să poată afla cine era la telefon, auzi declicul şi legătura se întrerupse.

Întorcându-se în bucătărie, merse la fereastră şi privi în grădina din spatele casei, bătând cu degetele pe marginea chiuvetei. Cât mai avea de gând să întârzie „spaima secretarelor”? Se vedea că ocupantul dinainte al casei îşi concentrase atenţia mai mult asupra grădinii din faţă, constată cu absenţă, privind întinderea plină de iarbă unde, din loc în loc, se mai vedea câte un măr bătrân. O grădină ideală pentru un copil. Loc destul de joacă, destui copaci pentru căţărat. Pentru Dumnezeu, profesore, grăbeşte-te. Se trase de lângă geam şi căută cu ochii un scaun să se aşeze, dar

tresări la auzul frânelor unei maşini. Oare i se păruse? Simţi o strângere în stomac. Doamne, ce ridicol. Se simţea de parcă avea de dat un examen…

Observă un radio pe bufet, aşa că se duse şi-i dădu drumul. Să mai spargă tăcerea asta apăsătoare. Începu să îngâne melodia cunoscută care umpluse încăperea şi îşi întoarse privirea spre fereastră, tresărind, fiindcă faţa nebărbierită apăruse la geam încercând să-i atragă atenţia.

Deschise uşa din spate.

— Puteam să fac un atac, se plânse ea de apariţia lui neaşteptată.

— Nu dramatiza, zise Bannister trecând pe lângă ea repede. Bat în uşa asta de jumătate de oră. Doar au rămas la tine cheile, dacă-ţi mai aminteşti, continuă el, azvârlindu-şi jacheta pe un scaun. Dacă nu te complăceai în zgomotul ăsta infernal, poate m-ai fi auzit.

Thomas Bannister se îndreaptă spre radio şi-l închise. Bucătăria devenise parcă mai mică, aproape claustrofobizantă, din cauza staturii lui dominatoare. Se sprijinea acum de uscător, cu mâinile încrucişate la pieptul puternic. În păr îi străluceau stropi de apă.

Jessie simţi că o cuprinde furia văzându-i privirile total indiferente măsurând-o din cap până în picioare. Cine se credea s-o cântărească în felul acesta, ca pe o marfa într-un magazin, o marfa care, evident, nu-i stârnea prea tare interesul?

Se îndreptă brusc de spate, enervată că Thomas Bannister reuşise să-i rănească mândria, să-i zdruncine încrederea în propria feminitate. Ce se întâmpla cu ea? Ultimul lucru, care l-ar fi dorit pe lumea asta era să-l lase pe acest îngâmfat să-i trezească un interes mai mult decât profesional. Îl privi în ochi.

— A telefonat cineva în timp ce eraţi plecat, îl informă ea pe un ton înţepat. Mă tem că n-am aflat cine era, dar…

— O secretară care nu-i în stare să ia un mesaj telefonic! izbucni el sarcastic, întrerupând-o.

Jessie se încruntă.

— Mary a luat-o şi ea şi nu poate veni azi, spuse ea printre dinţi.

— Menajera. Domnişoara Brown. Gripă, explică el laconic.

Jessie nu se miră să audă aceste lucruri. Bănuia că de aşa ceva trebuia să fie vorba. Aşa cum începea să bănuiască şi că nu exista în momentul de faţă vreo doamnă Bannister prin zonă. Faptul că aveau o menajeră, dezordinea generală, lipsa lucrurilor vreunei femei, o convingeau din ce în ce mai mult că era o casă de burlac. Oare profesorul era divorţat? Văduv? Sau soţia lui lipsea temporar de acasă? De fapt, cui îi păsa?

— La naiba, zise el, iar ochii lui albaştri începură să scruteze mormanul de vase murdare, hainele aruncate în dezordine şi coşul de rufe de sub masa de călcat. Apoi îşi fixă privirea cu insinuare asupra lui Jessie.

Trebuie să fie o glumă! Ce impertinenţă incredibilă!

— Îmi pare rău, zâmbi ea cât putu de dulce. Mi-aş strica unghiile.

Oare îl dureau mâinile dacă spăla şi el câteva vase şi călca nişte haine? Se strâmbă, dispreţuitoare. Să fie oare un bărbat din aceia care cred copilăreşte în mândria lor de a se declara incapabili şi neajutoraţi în cele mai simple îndeletniciri casnice, văzându-le ca o ameninţare la adresa masculinităţii lor? Câteva clipe, întâlnirea cu ochii lui albaştri o făcură să clipească.

Dreptatea era de partea ei, fară îndoială. Bărbatul acesta nici n-avea nevoie să-şi declare în felul ăsta masculinitatea, nimeni nu i-ar fi pus-o la îndoială, iradia din fiecare por al fiinţei lui, încărcând atmosfera din jur cu o tensiune plină de forţă. Nu. Nu trebuia să-i accepte provocarea şovinistă, legată de locul femeii care e în bucătărie şi… Jessie simţi că se înroşeşte şi privi pe podea.

— Helen poate să vină în câteva oare, îşi aminti ea deodată.

— Şi cine naiba e Helen?

Enervată, ridică bărbia într-un gest brusc.

— Eu de unde să ştiu? îi reluă ea, furioasă.

Ochii de un albastru strălucitor o priviră cu dispreţ.

— Întotdeauna am considerat că agresiunea la o femeie e total lipsită de atracţie şi feminitate, spuse el cu o voce gravă.

Păi aşa nu merge, profesore! Jessie se uită la el supărată. Nu-l va lăsa s-o prindă în capcană. Oare bărbatul acesta plin de el şi nesuferit credea că o interesa câtuşi de puţin părerea lui despre ea? Şi în primul rând că nu era agresivă, nu-şi ieşea niciodată din fire… La naiba, ce n-ar fi dat să ia o farfurie din acelea murdare şi s-o arunce drept în faţa aceea impertinentă! Sigur, era clar ce fel de femeie îi plăcea lui, pasivă, servilă, care niciodată nu se plânge de nimic…

— Unde-i Lola?

— Ce? se trezi uitându-se la el nedumerită. A, câinele. Păi, a ieşit afară.

Cum, n-o văzuse când intrase în grădină? I se strânse inima. Nu cumva căţeaua cea lăţoasă se plictisise să-şi aştepte stăpânul şi o ştersese, strecurându-se prin gard, iar acum ajunsese deja pe

vreo stradă circulată?

— Ai lăsat-o afară? Pe vremea asta? zise el deschizând uşa din spate. Fluieră de câteva ori şi imediat matahala neagra se năpusti în bucătărie şi începu să se scuture de apă.

Jessie se dădu înapoi la o distanţă strategică, scuturându-şi cu gesturi automate stropii de noroi de pe fustă.

— Ţine, zise el întinzându-i un prosop de bucătărie pe care-l scosese cu mişcări lente din bufet.

— Mulţumesc, spuse ea încet, mirată de gestul lui apoi, văzându-i expresia de pe faţă, îşi dădu seama că se înşelase din nou. Nu, nu putea să sugereze aşa ceva, doar nu voia să spună că se aştepta de la ea să şteargă blana căţelei.

— Dar nu sunt o biată servitoare, se enervă ea.

— Nu, eşti doar inconştienta care a lăsat-o pe Lola în ploaie.

— Ei, asta-i acum! Câţiva stropi de ploaie n-au să omoare un câine.

Faţa întunecată împietri. Oare gura asta neînduplecată zâmbise vreodată? Oare ochii aceia de gheaţă fuseseră vreodată încălziţi de ceva, afecţiune sau veselie? Râsese vreodată?

— Trebuie să ştii că Lola suferă de un reumatism avansat la picioarele din spate.

Jessie se încruntă. Mulţumesc, profesore. Fă-mă să mă simt prost. Făcu un pas înspre Lola, însă se opri, dându-şi seama că se conforma instinctiv ordinelor lui autoritare, bineînţeles că îi părea rău dacă înrăutăţise cât de puţin starea animalului, dar fusese o greşeală neintenţionată, aşa că nu merita să fie tratată ca un copil recalcitrant.

Ridică spre el privirea şi, văzându-i ochii aţintiţi asupra ei, îşi simţi corpul încordându-se. Conflictul

acesta minor nu avea nimic de-a face cu un câine ud, îşi dădu ea seama, cu inima bătând mai repede. Nici măcar nu era o înfruntare între două personalităţi, ci era ceva mult mai greu de înţeles. Strânse fară să vrea prosopul în mână cu degetele înfipte în pânza moale. Se apropie de Lola şi începu s-o şteargă, iar căţeaua părea foarte încântată de asemenea tratament. Undeva, în bucătărie, se auzea ticăitul unui ceas.

Tom Bannister se întoarse brusc pe călcâie. Dintr-un dulăpior din perete scoase un borcan şi se îndreptă spre uşă.

— Cafea, te rog. Neagră. Fără zahăr. Adu-mi-o în birou. Prima uşă pe dreapta.

În timp ce paşii se îndreptau pe hol, Jessie respiră adânc, încercând să stăpânească tensiunea pe care o simţea în tot corpul. Ce se întâmpla cu ea? se întrebă iritată. Cum de-i îngăduia unui bărbat ca Tom Bannister să o tulbure doar prin simpla lui prezenţă fizică? Mintea şi trupul îi erau încă într-o confuzie totală, făcând-o să reacţioneze şi să se poarte cum nu-i stătea în fire.

— Cafea, te rog. Neagră, fară zahăr, îl maimuţări ea, imitând vocea groasă şi lipsită de căldură. Ei, la naiba. Poate era mai bine să îşi facă şi ea o cafea. Umplu ibricul şi se învârti câteva clipe prin bucătărie, descoperind cafeaua într-un bufet în care, surprinzător, toate erau în ordine. Se părea că haosul era doar de suprafaţă, probabil datorită eforturilor menajerei lui Bannister.

Se uită din nou la căţeaua neagră, ghemuită acum în coşul ei, şi îşi muşcă buzele. Misterul ghetelor dispărute se lumina deodată, cel puţin cât priveşte una din ele, O gheată pentru piciorul drept se vedea din coş, de sub un colţ de pătură. Deci un câine căruia îi plac ghetele, probabil vedea în ele un simbol al

siguranţei. Dădu din umeri. Nu avea de gând să-şi piardă vremea încercând să-i facă analiza psihologică animalului lui Tom Bannister, deşi nu s-ar fi mirat să aibă tulburări de personalitate. Viaţa în apropierea unui astfel de om ar fi îmbolnăvit de nervi şi o muscă.

Câteva minute mai târziu, cu o ceaşcă în mână, cafeaua ei şi-o băuse deja, prinzând puteri, Jessie străbătea holul către biroul profesorului.

Uşa era deschisă şi rămase câteva clipe în prag, cu ochii măriţi de surprindere. Cum putea cineva să lucreze într-o dezordine atât de mare, cu hârtii şi cărţi împrăştiate peste tot? Pe masa mare de stejar, pe podea, pe fotoliul de piele, pe biroul unde se afla maşina electrică de scris, în jurul unei lădiţe lăcuite, pe covorul verde, zăceau manuale.

Tom, aparent indiferent la haosul din jurul lui, stătea la masa de stejar, cu un teanc de scrisori în faţă, vorbind la telefon. Considerând că, dacă nu voia să fie deranjat, ar fi închis uşa, Jessie nu se sfii să intre.

Din câte îşi dădu seama, Tom vorbea cu cineva de la o florărie, fiindcă cerea să i se trimită doamnei Bannister unsprezece trandafiri roşii, la o adresă din Maryland. Deci absenţa soţiei lui era doar temporară… şi probabil că-i era şi dor de ea, de vreme ce îi trimitea o astfel de declaraţie de dragoste. Profesorul Thomas Bannister, soţ devotat şi tată iubitor… Cu o strângere de inimă pe care nu putea să şi-o explice, Jessie puse ceaşca pe masă cu un gest lipsit de eleganţă, încât câţiva stropi căzură în farfuriuţă.

— Mulţumesc, spuse el sec, în timp ce punea receptorul în furcă. Poţi să deschizi tu sticla asta?

— L-aţi asigurat capacul să nu umble copiii? spuse ea înţepată, luându-i flaconul de aspirină din mână. Scoase dopul cu îndemânare şi-i înapoie flaconul examinându-i trăsăturile feţei. În ciuda părului

nepieptănat şi a obrazului neras, bărbatul acesta iradia o atmosferă de siguranţă şi competenţă, o pozitivitate eficientă, şi totuşi acum iată, se lăsase învins de un biet flacon de medicamente. Îl privi gânditoare cum scotea două pastile şi le înghiţea.

— Dar, pentru Dumnezeu, fetiţo, ce stai şi te uiţi? Ia-ţi un caiet şi ceva de scris.

Jessie îl fulgeră cu privirea.

— Şi de unde-mi sugeraţi să le iau, domnule Bannister? întrebă ea cu o politeţe glacială, subliniind intenţionat numele şi uitându-se dezorientată şi încruntată prin cameră.

— Vad că Agenţia Ronwood îşi alege personalul pe sprânceană, pentru spirit de iniţiativă şi competenţă. De ce nu încerci în sertarul biroului?

O singură zi, decise Jessie în timp ce se îndrepta spre birou, nu se va forţa să-l suporte mai mult de o zi. Scoase un caiet şi două pixuri din sertar şi, văzând un scaun cu spătar într-un colţ al camerei, se hotărî să stea acolo. Dădu la o parte ostentativ cele două dosare de pe el şi le puse jos.

— Nu acolo, fir-ar să fie, tună el. Pune-le peste dosarul verde. Lângă masă.

— Da, dom’ profesor, zise ea cu nonşalanţă.

Camera asta putea să pară într-o dezordine totală pentru cineva din afară, dar ea ar fi pariat că Tom Bannister ştia perfect unde era fiecare lucruşor, până la ultima foaie de hârtie.

Îşi trase scaunul lângă birou şi, deschizând caietul şi instalându-se cu pixul în mână în faţa lui, se uită înspre Tom, aşteptând. Ştia să stenografieze cu viteză mare şi, în mod normal, nu i-ar fi fost greu să ţină pasul cu ritmul vorbirii, dar astăzi degetele păreau hotărâte să nu asculte de ea. După ce începuse el să dicteze, fluent şi rapid, trebui să-l oprească de două ori

şi să-l roage să repete ceva, cu inima strânsă ca nu cumva să-l vadă izbucnind furios. Însă, deşi în ochii lui se citea nerăbdarea enervată, nu comentă nimic, încât o făcu să se simtă mai iritată de această abţinere decât de nişte predici care ar fi fost de aşteptat din partea unui asemenea vulcan gata să erupă.

O surprindea nu doar volumul de corespondenţă, ci şi varietatea acesteia, fiindcă se aştepta să fie constituită în special din misive de la colegi universitari. Bannister refuza politicos o invitaţie de a se alătura unei comisii literare care discuta meritele mai multor romane istorice publicate de-a lungul anului, însă îşi exprima interesul de a fi consilier pentru un serial de televiziune cu tematică istorică. Jessie ghici, din lipsa de formalitate a scrisorii de răspuns către producător, că mai făcuse acelaşi lucru şi în trecut. O altă surpriză o constitui numărul invitaţiilor la cină. Dacă ar fi acceptat doar jumătate din ele, şi-ar fi asigurat cina în stil mare pentru câteva luni. Însă le refuză în cea mai mare parte.

Jessie îşi pocni degetele obosite, în timp ce el răscolea prin teancul de scrisori. Luă una dintre ele şi începu să citească, rezemat neglijent de spătar. Se aşeză picior peste picior în scaun, lăsând să i se vadă coapsa bine formată.

Jessie se încruntă încercând să privească în altă parte. Tom Bannister nu era un bărbat frumos, în sensul clasic, însă trăsăturile puternice, cu o alură de încredere masculină în sine, alcătuiau o combinaţie atrăgătoare, recunoscu ea vrând-nevrând. Era un bărbat care ieşea în evidenţă oricând şi oriunde, mai ales în faţa femeilor care nu aşteaptă altceva decât să cadă în capcană, gândi ea înciudată. Slavă Domnului că ea îl putea privi cu detaşare, observându-i forţa de atracţie, dar rămânând imună. Pe bărbie se zărea o

mică cicatrice, ca şi cum s-ar fi tăiat la bărbierit.

— Vrei să-mi citeşti ultima propoziţie?

Tresări, îmbujorându-se şi se uită încurcată pe foaia goală… Doamne, nici nu băgase de seamă că el îşi reluase dictarea. Căzuse parcă în amorţeală.

— Păi…

— Agenţia Ronwood mi-a fost recomandată, dar se vede treaba că fără să merite, spuse el ameninţător de liniştit, ca şi cum spunea ceva lipsit de importanţă. Domnişoara Ronwood nu prea pare că şi-ar alege personalul şi angajează pe cine-i cade în mână, fără să-i pese de competenţă şi experienţă.

— Sunt competentă, protestă Jessie, supărată mai mult de critica la adresa lui Dorothy, decât a ei.

Avusese doar un moment de neatenţie, atâta tot, mai ales că nu se refăcuse încă de pe urma drumului.

— Şi am avut şi alte slujbe, mai zise ea.

— Da, asta nu-i de mirare.

Jessie îşi muşcă buzele la cuvintele lui pline de sarcasm care sugerau că era atât de incompetentă încât nu rezista nicăieri pentru multă vreme.

— Şi nu te mai uita aşa la mine, fetiţo! înainte să-mi mai mănânci din timp, apucă-te şi bate măcar la maşină ce-ai scris până acum, dacă eşti în stare.

Ea nu se clinti.

— Nu „fetiţo”, zise ea înţepată, ci Jessica. Jessica Ronwood, pronunţă ea încet şi clar.

Nenorocit fară maniere, zeflemitor şi necioplit, îşi spuse ea în gând.

O privi imediat încruntat şi ea îşi dădu seama că nu reuşise să-l facă praf. Avea obrazul prea gros şi era mult prea arogant. Probabil că îi trebuia o armă mult mai puternică pentru a-l intimida. Doamna Bannister merita o medalie pentru că îl suporta zi de zi.

— Ronwood, spuse el, gânditor. Coincidenţă sau…?

— E mătuşa mea.

Ochii albaştri o cercetară atent.

— Am înţeles, zise el în cele din urmă.

— Mă îndoiesc, spuse ea cu răceală, umblând la maşina de scris.

Nu, nu va sări la el, se va preface că nu a înţeles insinuarea. Oare Tom era întotdeauna atât de răutăcios, sau ea, în mod special, îi trezea agresivitatea? De cum o văzuse, se purtase cu ea de parcă n-o putea suferi… Jessie se încruntă. Drace, uite ce încet se mişca astăzi! La ora asta ar fi trebuit să fie în toiul lucrului şi maşina asta…

Deschise, absentă, sertarele biroului în căutarea hârtiei de scris, însă nu găsi. Uitându-se prin cameră, văzu un teanc de hârtii, peste care tocmai se uita Tom. Lucrări de-ale lui? Un manuscris îmbâcsit? Orice ar fi fost scris acolo, părea să-l acapareze cu totul.

— Foloseşte-ţi spiritul de iniţiativă, Jessica, mormăi el ursuz.

Uitându-se iar prin cameră, ea descoperi un dulăpior pe care nu-l văzuse până atunci. Se ridică şi se îndreptă într-acolo. Deschise primul sertar şi găsi două pachete de coli albe. Scoase unul din ele.

— Şi acum ce mai faci? sună vocea aspră în spatele ei. Dacă voiai hârtie, nu puteai să ceri în loc să-ţi bagi nasul peste tot?

Asta era culmea! Furioasă, Jessie se întoarse spre el.

— Doar pentru că v-a părăsit nevasta şi pentru că sunteţi încă mahmur nu înseamnă că trebuie să-mi vorbiţi astfel! Şi dacă sunteţi un soţ tot atât de groaznic precum vă purtaţi ca şef, pe cuvântul meu că nu mă mir că v-a părăsit soţia! strigă ea trântind pe

masă hârtiile. Plec şi singură.

Capitolul 3

Tom Bannister se lăsă pe spătar, râzând în hohote. Înmărmurită, Jessie îl privea fară să mai fie în stare să scoată un cuvânt. La orice se aştepta, dar nu la asta. Dinţii lui albi străluciră pe faţa smeadă, iar ochii albaştri aveau o sclipire amuzantă, greu stăpânită, în timp ce hohotele de râs răsunau în camera înaltă.

Rămăsese cu gura căscată, regretându-şi izbucnirea, supărată pe ea însăşi că se lăsase astfel provocată, că o determinase să-şi iasă din fire. Ceea ce-l făcea acum să triumfe. Da, râdea de ea!

— Aha, deci soţia m-a părăsit şi mi-am înecat necazul în băutură, rezumă el râzând. Şi poţi să-mi spui şi mie ce te-a făcut să tragi concluzia asta?

— Sticla de whisky din bucătărie... cafeaua neagră şi aspirina, spuse ea nehotărâtă. Şi... florile, mai zise, mergând la birou şi aşezându-se. În viaţa ei nu se simţise atât de ridicol.

El o privea acum, cu atenţie. Ca şi cum ar fi privit un animal la circ, îşi spuse Jessie din nou enervată, aşteptând să vadă care-i va fi următoarea şmecherie.

— Ai tras cu urechea, domnişoară Ronwood. Nu-i frumos.

— N-am venit aici cu dopuri în urechi, răspunse ea tăios. Doar nu credea că o interesa viaţa lui personală?! Trandafirii erau o încercare de a mă

împăca, deci, cu nevastă-mea, zise el zeflemitor. Aşa o rugam să se întoarcă acasă, nu?

Jessie dădu din umeri, indiferentă. De data aceasta era chiar o discuţie tară rost.

— Din întâmplare, azi e ziua mamei mele, continuă el, devenind serios. Şi, contrar presupunerilor tale, e încă fericită alături de tatăl meu.

Ciudat, se gândi Jessie, întrebându-se de ce se obosea să-i dea explicaţiile astea.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am niciun fel de soţie. Nici măcar una plecată de-acasă.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi duse mâinile la ceafa, încruntat. Apoi trânti un braţ pe masă şi, prin această mişcare, Jessie observă pe sub mânecă un bandaj pus fără prea mare îndemânare. Deci profesorul Bannister se rănise, nu? Păcat. Şi totuşi, dacă ar fi ştiut…

— Te asigur, domnişoară Ronwood, că, nu există femeie pe lumea asta pentru care să merite să te îmbeţi.

Jessie îl privi surprinsă. Cinismul din vocea lui era o schimbare cam bruscă de la râsul amuzat. Se uită în ochii lui, însă prea târziu. Înainte de a apuca să-i vadă expresia din priviri, el clipise, scuturându-se, iar ochii albaştri îşi reluară calmul tăios, o mască de nepătruns. Jessie se cutremură. Oare vorbise doar orgoliul lui masculin sau era ceva mai adânc? Spusese acele lucruri cu atâta amărăciune… cu atâta supărare… cu atât sarcasm… Ca şi cum dispreţuia toate femeile din lume. Oare existase cineva care pătrunsese dincolo de armura asta de oţel şi-i făcuse o rană care nu se mai vindecase? De ce nu se căsătorise? Se încruntă, amintindu-şi de băiat. Dacă nu era însurat…

— Şi Mark? întrebă ea încet.

— E în grija mea, spuse el simplu şi se ridică în picioare, cu mişcări controlate. Se îndreptă spre bibliotecă şi scoase o carte groasă.

— Fratele meu, tatăl lui Mark, şi soţia lui au murit într-un accident de maşină, continuă el, întorcându-se la masa de stejar şi punând cartea în faţa lui.

Jessie îngheţă, iar privirile îi rămaseră aţintite asupra chipului lui întunecat, frapată de indiferenţa din vocea lui şi apoi înţelegând-o. De câte ori o întreba cineva străin despre părinţii ei, nu le spunea şi ea pe acelaşi ton rece şi detaşat cum muriseră?

— Îmi pare rău, zise ea neştiind ce să spună, cu o voce plină de compasiune, fiindcă îşi amintea acum chipul băiatului pe care-l văzuse ceva mai înainte.

— Părin… începu ea, însă se opri imediat. N-avea cum să-i intereseze pe Tom povestea vieţii ei. Dar ea simţise nevoia să-i explice de ce înţelegea prea bine situaţia şi de ce nu-i spusese că-i pare rău doar din politeţe. Cumplită coincidenţă, de necrezut… Puse o coală în maşină şi trase aer în piept. Oare Tom îl luase la el pe nepotul său pentru că aşa simţise, sau fiindcă socotise că era datoria lui şi nu se oferise altcineva?

— Acum ţi-ai revenit din criza temperamentală? Ai chiar de gând să te apuci de lucru?

Vocea masculină îi tulbură gândurile dureroase şi-i aminti cu întârziere că fusese gata să plece.

— Sunt dispusă să vă mai acord o şansă, spuse ea calmă, ca şi cum răspundea cuvintelor rostite de el cu o zi în urmă.

Acum o privea gânditor. De ce nu o înzestrase şi pe ea natura cu gene atât de negre şi dese ca ale lui? Şi cu nişte ochi la fel de albaştri şi vii? gândi Jessie visătoare, conştientă că inima îi bătea mai tare.

— Când termini prima scrisoare, poate mi-o dai s-o verific înainte de a trece la celelalte, spuse el cu o voce gravă, calmă şi plină de răbdare, vocea unui profesor care se adresează elevului care întâmpină greutăţi la şcoală.

O nouă tactică, se pare. Jessie îşi muşcă buzele, fară să vrea. Toleranţa dezarmantă din vocea lui era mai revoltătoare chiar decât comenzile dictatoriale şi probabil că-şi dădea şi el seama de asta. Aceasta îi aminti că ea, ca simplă angajată, şi nu el era de fapt persoana tolerată. Ochii îi căzură de pe chipul lui, pe deschizătura triunghiulară a puloverului de caşmir şi pe firişoarele de păr negru care se zăreau ieşind. Răspunsul pe care se pregătea să i-l dea rămase nerostit. Se aplecă asupra maşinii de scris, parcă apărându-se de ochii lui albaştri, şi degetele începură să i se mişte pe taste. Termină scrisoarea în timp record, corectă repede greşelile şi, mulţumită, se îndreptă spre masă şi i-o puse în faţă. Dacă Tom voia să piardă vremea cu jocul ăsta copilăresc, de ce n-ar intra şi ea în horă? Agenţia ei lua bani pe fiecare oră în care se lucra pentru el. Ei, comedie, se simţea ca o şcolăriţă aşteptând să i se pună notă pe lucrare…

El luă scrisoarea, îşi trecu privirea peste ea şi apoi se uită spre Jessie.

— Bine lucrat, Jessica, zise el aprobator.

Jessie zâmbi, însă îşi ţinea încă pumnii încleştaţi. La naiba, profesore, mai bine ţi-ai duce creierul la reparat!

Luând stiloul în mâna dreaptă pentru a semna, trase o înjurătură de durere şi-l lăsă să cadă pe masă.

— Vă doare? murmură Jessie privindu-l cu ochi mari, inocenţi. Da, probabil că e în agonie, gândi ea cu năduf. Se întoarse pe călcâie şi plecă.

— Mătuşa-ta nu-ţi dă bani să-ţi cumperi o

pereche de ghete?

Se opri, surprinsă, uitându-se la propriile picioare desculţe. Nu-i plăcea ideea că se uita la ea cum merge. Acum îşi aminti că aruncase sub birou ghetele prea strâmte.

— M-au ros, spuse ea încurcată.

— Hm… Trebuie să te doară rău, zise el compătimitor. Poate ar trebui să vezi un doctor, adăugă cu îngrijorare.

— Şi dumneavoastră ar trebui, domnule Bannister, răspunse ea mieros, imitând preocuparea exagerată din vocea lui. Să vă faceţi nişte raze la încheietura mâinii. Chiar dacă e doar o tăietură, v-ar putea da nişte calmante pentru durere.

Şi poate v-ar potoli şi nervii pentru restul zilei, continuă în gând.

O privi glacial.

— Când am să am nevoie sfaturile tale, domnişoară Ronwood, am să ţi le cer, zise el tăios. Şi aş vrea să termini de bătut scrisorile acelea până diseară, dacă nu îţi cer cumva prea mult, termină el scurt.

Jessie se întoarse, încordată, se aşeză la birou şi puse foaia în maşina de scris, îmbufnată. Nu vedea motivul pentru care o repezise în halul acesta. Începu să bată nervoasă, apoi se opri deodată. Uşurel, Jessica, îşi spuse înainte de a umple foaia de greşeli. Concentrează-te. Nu te mai gândi la încăpăţânatul acela de la masă. Nici nu te mai uita la el.

Terminând ultima scrisoare, îşi ridică privirea de la maşina de scris, constatând cu surprindere că ochii albaştri o fixau. Spre marea ei iritare, se trezi că roşeşte sub privirea lui gânditoare. De când se uită aşa la ea? Sau o privea doar în gol?

— Ai bărbierit vreodată un bărbat?

— Poftim?! spuse ea, cu totul contrariată.

Bineînţeles că nu bărbierise niciodată un bărbat. Ce întrebare idioată! Poate doar cu un brici de tăiat gâtul, îşi zise ea înciudată. N-avea nici cea mai mică încredere în privirea aceea calmă şi nici în gestul gânditor şi melancolic cu care îşi trecea mâna peste bărbia ţepoasă.

— Nu sunt…

— Da, ştiu, zise el sec. Nu eşti un biet bărbier.

— Văd că nu vă trebuie o secretară, vă trebuie o servitoare!

Deci acum mai era şi previzibilă, nu? Putea să mai treacă acum pe listă: iresponsabilă, agresivă, incompetentă şi lipsită de feminitate. Îi făcuse portretul complet. O înfuria faptul că-şi dădea seama că o deranja cel mai tare acuzaţia că ar fi lipsită de feminitate.

— Sau o nevestică supusă care să vă ţină lingura când mâncaţi, completă ea furioasă.

— Asta ar fi o idee bună, zise el batjocoritor, ridicând din sprâncene. Deşi nu prea te văd pe tine în rolul ăsta.

— Nici nu aveam de gând să candidez, spuse ea cu convingere. Pentru niciunul din cele două.

Gura dreaptă se rotunji uşor, iar ochii albaştri se îndulciră, căpătând o nuanţă mai închisă. Zâmbetul îi transforma întreaga înfăţişare, îmblânzind trăsăturile dure, încât Jessie tresări uşor.

— Ştiu că nu face parte din îndeletnicirile unei secretare şi nu te-ai aşteptat la aşa ceva, dar ţi-aş fi într-adevăr recunoscător, zise el liniştit. Mă enervează groaznic barba asta.

Dacă-şi închipuia că ei i se vor înmuia genunchii şi va cădea ca fulgerată doar după o privire adâncă a unor ochi albaştri şi o voce aproape rugătoare, se

înşela amarnic. Era culmea! Se purtase grosolan şi cu un aer de superioritate toată dimineaţa, iar acum se gândea că ajunge să zâmbească, iar ea se va topi ca ceara şi-i va îndeplini imediat orice dorinţă.

Lapoviţa se oprise şi razele unui soare rece invadează camera, luminând părul negru ca într-un joc de flăcări. Jessie înghiţi în sec, încercând să alunge uscăciunea pe care o simţise deodată în gât. Cum ar fi oare să-şi plimbe mâinile prin părul lui des, să-i traseze conturul obrazului, nu cu o lamă, ci cu degetele? Se dezmetici, alarmată, înspăimântată de gândurile care o furaseră din realitate, simţindu-se pulsul accelerat la baza gâtului.

— Dar, pentru Dumnezeu, nu te mai uita la mine aşa îngrozită!

Vocea lui Thomas Bannister sparse tăcerea ca şfichiuirea unui bici. Se ridică, împingând scaunul în spate, şi se îndreptă cu paşi mari spre ea.

— Te-am rugat să mă bărbiereşti, zise el, nu să te culci cu mine!

— Nu fiţi absurd! îngăimă Jessie uitându-se la el.

— Ţin să te asigur că nu-mi stă în obicei să-mi seduc secretarele, continuă el cu o voce de gheaţă, ignorându-i vorbele, în timp ce ochii îi coborau cu insolenţă asupra rotunjimilor corpului ei. Şi nu prea cred că tu ai fi o excepţie de la regulă, încheie el dispreţuitor.

— Iar eu vă asigur că nici nu-mi doresc să fiu! se grăbi ea să răspundă cu ochii micşoraţi.

Chiar, cum ar fi să se lase sedusă de acest bărbat, să se lase mângâiată de vocea lui, de buzele lui, de mâinile lui, fără împotrivire? Se scutură de gândurile nedorite, alungându-le furioasă.

— Foarte bine, se trezi fără să vrea că spune

deodată. Aduceţi nenorocitul ăla de aparat de ras.

El zâmbi.

— Cum vrei, murmură el politicos, îndreptându-se spre uşă cu indiferenţă.

— Îl aduc în bucătărie.

În timp ce paşii lui se îndepărtau pe hol, Jessie lovi cu pumnul în masă, strâmbându-se apoi de durere. Ce impertinent Ce aroganţă pe faţa lui când ieşise din cameră, aşa de sigur pe el, de convins că întotdeauna obţine ce vrea! Se simţea manipulată, împinsă de la spate. Strânse din buze. Şi doar pentru că nu sărise imediat să-i îndeplinească porunca, aşa-zisa rugăminte, o făcuse să se simtă ca o liceană emotivă, speriată de apropierea unui bărbat, ca şi cum acesta ameninţa să se transforme într-un maniac sexual. Se încruntă. Ei bine, experienţa ei în materie de bărbierit era într-adevăr limitată, dar asta fiindcă aşa voise ea, şi nu pentru că n-ar fi avut succes! Existenţa ei nomadă o împiedicase, de altfel, să se hazardeze într-o relaţie de durată şi n-o interesaseră nici aventurile. Poate că era de modă veche, însă pe la optsprezece sau nouăsprezece ani, hotărâse că pentru ea sexul să fie echivalent cu dragostea, printr-o implicare fizică şi emoţională în acelaşi timp. Dacă se va decide vreodată să facă acest pas, va fi doar atunci când va fi găsit un bărbat pe care să-l iubească, să-l respecte… şi în care să se poată încrede.

„Eşti sigură că ştii ce faci, Dorothy? La ce te angajezi? Jessie nu-i un copil pe care să-l îndrăgeşti aşa de uşor. Ştiu că nu-i vina ei, dar măcar de n-ar fi atât de tăcută, banală, slăbănoagă…”

Jessie se întristă. De ce veneau s-o bântuie chiar şi acum acele cuvinte, după atâţia ani? Şi de ce şi le amintise tocmai în momentele acestea, pentru Dumnezeu? Dădu din umeri. Nu, trecutul n-o mai

putea răni. Acum era matură, sigură pe ea, încrezătoare, îşi spuse ea hotărâtă. Cicatricile copilăriei se vindecaseră demult.

— Jessica! se auzi vocea autoritară, holul înalt dându-i rezonanţă.

— Vin acum, stăpâne preaslăvit, murmură ea pentru sine, făcând o plecăciune. Se ridică de pe scaun şi se grăbi spre bucătărie.

Plictisită, se opri în prag şi-l privi pe Tom Bannister.

Acesta îşi puse un prosop sub bărbie şi, cu mâna stângă, îşi săpunea obrajii. Până acum nu mai privise un bărbat bărbierindu-se, gândi ea simţindu-se deodată prost. Nici nu-şi dăduse seama cât de tulburător e să fii martora unui asemenea îndeletniciri bărbăteşti.

Tom se îndepărtă de chiuvetă şi se aşeză, întinzându-şi în faţă picioarele cu indolenţă.

— Eşti gata? întrebă el amuzat, ridicând dintr-o sprânceană.

Jessie dădu din umeri cu indiferenţă şi, îndreptându-se spre masă, luă aparatul de ras. O surprindea schimbarea lui de atitudine şi, în loc să se bucure de acest lucru, îşi dădu seama că aerul lui relaxat o călca şi mai tare pe nervi, deşi nu lăsa să se citească nimic pe faţa ei. Se aplecă spre el şi făcu o primă încercare, ineficientă, de a răzui cu lama pe obraz.

— Dă mai tare, că nu-s de sticlă, zise el.

Nu, gândi ea enervată, era făcut din piele şi muşchi, ca un animal puternic cu respiraţia caldă.

— Şi ţi-ar fi mai comod dacă mi-ai ţine şi capul cu o mână.

Jessie ridică din nou din umeri, evitând să-l privească în ochi. Închipuieşte-ţi, gândi, că eşti

frizeriţă, soră medicală sau stomatolog. Priveşte-l cu detaşare. Ah, la naiba… Strânse din dinţi şi îi prinse cu o mână partea din spate a capului, conştientizând imediat atingerea părului negru de palma ei. Concentrează-te, Jessica, concentrează-te. Degetele i se încordară pe aparatul de ras.

— Au!

— Dar văd că nu-i decât o cicatrice mică! Şi dacă nu staţi locului…

Spuma începea să dispară, lăsând locul obrazului neted. În bărbia puternică era o gropiţă pe care n-o observase… aşa cum nu observase nici cât de senzuală era buza de jos…

— Fir-ar…

— V-am spus să staţi locului! zise ea punând aparatul de ras sub jetul de apă. Gata. Am terminat.

Se întoarse şi, vrând să treacă în partea cealaltă, se împiedică de picioarele lui şi căzu peste el.

Instinctiv, se propti cu mâinile de umerii lui încercând să-şi găsească echilibrul şi-i auzi respiraţia bruscă. Se trezi privindu-l în ochi.

Gura puternică, bine conturată era la nivelul buzelor ei, la doar câţiva centimetri şi-i simţea răsuflarea caldă. Se îngrozi dându-şi seama că sânii ei erau acum lipiţi de pieptul lui şi că picioarele se sprijineau mult prea intim de coapsa lui puternică. Îşi auzea pulsul în urechi şi, câteva clipe, nu reuşi să-şi facă ordine în gânduri şi nici să se mişte din loc. Nu se simţise niciodată atât de vulnerabilă, de lipsită de apărare în faţa unui bărbat, incapabilă să se apere de ceea ce nu dorea să se întâmple, de senzaţiile străine firii ei care păreau să-i anihileze voinţa. Şi atunci, ceva în interior o făcu să se ridice brusc.

— Puteam să-mi frâng gâtul! Ce staţi aşa cu picioarele?

El ridică din sprâncene.

— Nu ţi se pare că reacţionezi cam exagerat? zise el morocănos.

Jessie îşi muşcă buza de jos, înfruntându-i privirea, într-adevăr, se trădase cu totul prin izbucnirea ei, îşi dădu seama înciudată. Cât de arogant continuă să fie, se gândi ea supărată, atât de convins că nicio femeie în preajma lui n-ar putea rămâne insensibilă la masculinitatea lui atât de evidentă. Iată că îşi lăsase hormonii să joace cum cântase el.

— Fii mulţumită că nu te dau în judecată.

— Ce? îl privi ea nevenindu-i să creadă, în timp ce el se ridica în picioare.

— Agresiune sexuală. Nu aşa mi-ai fi spus dacă s-ar fi întâmplat invers şi m-aş fi trântit eu în braţele tale?

— Asta-i o nebunie!... M-am împiedicat de picioarele dumneavoastră. Doar nu credeţi că intenţionat am...

Jessie se opri, văzându-i sclipirea din ochi. O zgândărea cu bună ştiinţă, amuzat de reacţiile ei revoltate. Îşi dădu seama, văzându-i zâmbetul, cât de ridicolă îi părea stând acolo roşie de indignare, cu pumnii strânşi. Simţea că îi vine să izbucnească în râs, dar nu voia să împartă nimic cu omul acesta, în niciun caz veselia...

Se încruntă, privindu-l pe sub gene, în timp ce el îşi lua jacheta de unde o aruncase mai înainte.

— Mergi şi ia-ţi paltonul, Jessica, îi aruncă el peste umăr.

Ea nu se mişcă din loc.

— Mergem undeva? întrebă ea încercând să pară calmă.

— La spital.

Jessie îl privi cu o sclipire în ochi.

— Domnule profesor Bannister, îmi spuneţi şi mie ce perioadă din istorie predaţi? Epoca de Piatră? Contrar părerii pe care o aveţi, probabil cuvântul „secretară” nu mai e un eufemism pentru căţel de companie şi maşină de făcut cafea.

Bineînţeles că nu o deranja propriu-zis să meargă la spital, dar putea s-o roage, nu să-i ordone aşa ca şi cum ar fi un câine dresat.

— Ai terminat? întrebă el liniştit.

Ce sens mai avea? Jessie ieşi în hol. Parcă vorbea la pereţi. Îşi luă paltonul şi-l îmbrăcă. Cea mai bună soluţie era pur şi simplu să nu-i mai dea atenţie de-acum încolo lui Tom Bannister, să nu mai reacţioneze în niciun fel la ce făcea sau la ce-i spunea el.

Singura problemă era, gândi ea îndreptându-se spre maşina lui Dorothy, că nu se putea simţi în largul ei cu prezenţa lui masculină lângă ea, pe scaunul din stânga ei.

Se opri la un semafor şi îl privi scurt, observându-i trăsăturile dure. L-ar durea gura să încerce să pornească o conversaţie sau măcar să arate că e în prezenţa altei persoane? Nu scosese o vorbă de când ieşiseră din casă.

— E verde, o atenţiona el deodată, cu vocea lui puternică şi joasă.

— Văd şi eu, spuse Jessie războinică, cu ochii la semafor. Apăsă pe accelerator, iar maşina porni. Începu să îngâne o melodie.

— Ce planuri ai pentru diseară, Jessica?

Pregătită să contraatace orice remarcă ironică la adresa femeilor care conduc o maşină, rămase fară replică la asemenea întrebare neaşteptată. Se uită automat spre el, însă nu văzu nimic pe faţa lui. Dacă i-ar fi pus orice alt bărbat întrebarea respectivă, putea

să presupună că va urma o invitaţie... Stomacul i se strânse. Sigur, Tom Bannister n-ar fi avut chiar atâta siguranţă de sine încât să-şi imagineze că ar petrece un minut în plus în compania lui nesuferită după orele de lucru. Chiar atât de idiot nu putea să fie...

— Nimic special, răspunse ea în cele din urmă, cu un ton cât se poate de normal şi, cu coada ochiului, îi zări imediat zâmbetul satisfăcut. Se strâmbă anticipându-i replica. Ah, cât ar vrea să-i dea peste nas, să-i strivească orgoliul său masculin!

— Foarte bine, zise el leneş. Atunci, cât sunt eu la spital, poate te duci acasă şi-ţi faci un băgăjel, să rămâi peste noapte la mine.

— Peste noapte? îl îngână Jessie.

— Cred că sunt cam posesiv în privinţa periuţei mele de dinţi şi probabil ai să vrei să ai în ce dormi şi în ce te îmbrăca dimineaţă.

Nu, nu se putea să fi spus chiar lucrurile astea, gândi Jessie uimită. Tom Bannister îi propunea cu cel mai mare calm şi cu neruşinare să-şi petreacă noaptea cu el! N-ar fi prima oară în viaţa ei când un şef se arăta interesat de ea altfel decât pe plan profesional, dar cel puţin ceilalţi fuseseră mai decenţi şi mai subtili.

Ar fi vrut să-i râdă în faţă, dar i se pusese un nod în gât şi nu mai putea scoate niciun sunet. Îşi amintea acum cu cea mai mare claritate momentul când căzuse peste el în bucătărie, aproape că-i simţea încă trupul puternic atingându-se de al ei, cu acel miros proaspăt de cremă de ras. Tom era prea cunoscător în materie de femei ca să nu-i fi sesizat reacţia şi, datorită acelei pierderi de o clipă a raţiunii, acum îşi închipuia că va veni foarte repede în patul lui. Frână brusc, iar maşina se opri cu un scrâşnet.

— Trebuie să fie o glumă! zise ea, privindu-l drept în ochi. Dacă vă închipuiţi că...

— Mi-ar fi ajuns un simplu nu, zise el liniştit. Mă gândeam doar că nu ţi-ar strica nişte bani în plus.

— Adică îmi dădeaţi şi bani?

— Păi cum altfel? păru el surprins. Nu ţi-aş putea cere să vezi de Mark doar aşa, din prietenie.

— Adică să stau cu Mark? întrebă ea, surprinsă.

Doamne, de-aş putea să mă ascund în gaură de şarpe, gândi ea cu ciudă. Cum putuse să fie atât de idioată? Porni iar maşina. Oare de ce o făcea bărbatul ăsta să-şi piardă orice simţ al realităţii, reducând-o la purtări de adolescentă isterică?

— Eu am o întâlnire diseară. Doamna Brown îmi promisese că vine ea, dar acum se vede că nu mai poate. Şi cred că mă întorc târziu, aşa că ar fi mai convenabil pentru mine dacă ai putea să stai peste noapte la noi, zise el observându-i expresia feţei. Şi la ce anume te-ai gândit că ţi-am sugerat? întrebă el ca din întâmplare.

Jessie dădu din umeri, cu ochii la copacii care treceau cu viteză, dai sângele năvălindu-i în obraji o trădă imediat.

— A, înţeleg, spuse el gânditor. Imaginaţia ta bogată o ia din nou razna. După ce abia ne cunoaştem de câteva ore, credeai că te şi invit să petreci o noapte pasională cu mine, nu? întrebă el cu o grimasă. Dar sunt curios, te-aş fi invitat întâi la un restaurant, sau aş fi sărit peste asemenea preliminarii? Spune-mi, te-ai gândit să consulţi un doctor? Se vede că ai o problemă serioasă dacă-ţi închipui că orice bărbat căruia îi ieşi în cale abia aşteaptă să te vadă în patul lui. Şi deci, chiar îţi închipuiai că vreau să-ţi dau bani pentru aşa ceva? izbucni el în hohote de râs.

Jessie simţi că se încordează, cu mâinile strânse pe volan, până ce degetele se albiră, în timp ce râsul lui îi răsuna în ureche. Se întreba dacă îi fusese

vreodată silă de cineva mai mult decât de acest bărbat. El nu făcea decât să speculeze. Nu putea să ştie cât de bine îi ghicise însă gândurile. Fii calmă. Nu te enerva. Încetini maşina, fiindcă ajunseseră la intrarea în oraş. Dacă voia să o roage să stea cu Mark, nu ar fi fost mai simplu să-i spună de la bun început în loc să vorbească cu două sensuri? se gândi ea furioasă. Şi atunci înţelese. Ambiguitatea fusese intenţionată şi simţi că asta o scoate din minţi. O dusese cu preşul, jucându-se cu ea ca şi cu un copil, pentru amuzamentul lui pervers. O făcuse cu bună ştiinţă să se facă de râs.

— Ba nu, singură ţi-ai întins capcana. Jessie îngheţă.. Cum de ghicise?...

— N-ar trebui să tragi concluzii pripite, continuă el calm. E un joc periculos. Jessie strânse din dinţi. Cine se credea, la urma urmei? Înfumurat nenorocit, viclean şi încuiat!

Parcă maşina în curtea spitalului. Nici nu-l privi ieşind din maşină, auzi doar portiera trântindu-se.

— Vino la douăsprezece să mă iei.

Dădu din cap, cu pumnii încleştaţi. Pentru un pretins intelectual, avea un vocabular cam prea sărăcăcios, se vede că nu auzise niciodată de cuvintele „te rog”.

— Până atunci ai timp să-ţi strângi nişte lucruri.

— Dar parcă am spus că... începu ea, revoltată de obrăznicia lui fară limite.

— Te plătesc dublu pentru drumurile cu maşina.

Furioasă, Jessie îl repezi:

— Presupun că nu v-a dat prin cap să renunţaţi la întâlnire!

— N-ar fi prea convenabil.

— Convenabil? zise ea înţepată. Şi deci Mark e şi el o inconvenienţă? Un intrus nedorit în viaţa

dumneavoastră de burlac?

Închise repede gura. Ar fi vrut să-şi muşte limba, să-şi înghită vorbele. Îi părea rău de răzbunarea ieftină, cine naiba o pusese să îl acuze aşa, pe degeaba? Dar era prea târziu.

Muşchii feţei lui se încordară.

— Soţ părăsit, maniac sexual, acum unchi denaturat, zise el cu voce controlată, calmă, dar cu un dispreţ care îi aprindea o sclipire în ochi. Doamne, ce minte sinistră, plicticoasă şi meschină ai, domnişoară Ronwood!

Se întoarse brusc şi o lăsă acolo, urmărindu-l nefericită cum intră în clădire.

Luând mica geantă de voiaj pe umăr Jessie coborî scările, bătu uşor în uşa biroului lui Dorothy şi intră.

— Văd că te-ai schimbat, remarcă mătuşa ei.

— Îhm. Mai practic, având în vedere că am de-a face cu un copil şi nu cu un câine zdrenţăros, zise Jessie încet, privindu-şi blugii şi puloverul albastru.

— Şi ce părere ai de el? întrebă mătuşa ei lăsând stiloul din mână şi zâmbindu-i.

— Merge. Nicio problemă. Un şef perfect, răspunse ea veselă, trăgându-şi un scaun.

Dorothy râmji:

— Chiar aşa de rău?

— Mai rău.

— Şi totuşi te duci să-i ţii de urât nepotului lui diseară? întrebă Dorothy cu ochii cercetători.

Jessie privi în jos.

— Nu-mi strică nişte bani în plus, mai ales că vine şi Crăciunul.

Ştia că n-o va duce de nas pe mătuşă, dar adevărul e că nici ea nu ştia de ce acceptase. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce gândea Tom despre

ea, îi era absolut indiferent…

Dorothy se întinse şi luă receptorul, iar Jessie se ridică.

— Să fac nişte cafea? întrebă ea şi intră în bucătărioara de lângă birou. Cu cine se întâlnea oare Tom în această seară? Nu se îndoia nicio clipă că exista o femeie, poate chiar mai multe, în viaţa lui. Dar ce fel de femeie îi era lui pe plac? Se scuturã, iritată. N-avea nici cel mai mic interes pentru viaţa particulară a lui Tom.

— Era William, o anunţă mătuşa ei, în timp ce ea se întorcea cu două ceşti şi o farfurie cu biscuiţi. M-a invitat la un dineu de caritate la Midnight Hall, în seara asta. Mama lui e printre organizatori. Zău că nu ştiu cu ce să mă îmbrac.

— Întotdeauna ţi-a stat grozav în negru, zise Jessie muşcând dintr-un biscuit. Se încruntă. William te-a sunat acum, să te invite la dineu? întrebă ea. Dar, Dorothy, doar n-ai de gând să te duci?

— Să nu crezi că nu-mi dau şi eu seama de unele lucruri, zise Dorothy sec. Persoana pe care-o invitase iniţial l-a lăsat probabil baltă în ultimul moment. Gripă, îmi închipui.

— Şi vrei totuşi să mergi?

— Jess, nu te mai uita aşa la mine. Eu şi Will suntem pur şi simplu prieteni, atâta tot, zise Dorothy dând din umeri. Nu-i nicio scofală!

Jessie se uită în ceaşcă. De ce nu-şi dădea William seama cât de mult rău îi făcea lui Dorothy?

Şi de ce îi permitea Dorothy să se poarte aşa cu ea? Doar era o femeie atractivă, inteligentă, plină de succes. Nu o oarecare. Şi aceasta o făcea pe Jessie să se mire şi mai tare că îl lăsa pe William să-şi bată joc de sentimentele ei. Cel mai tare o înfuria însă faptul că ştia totuşi că şi William simţea la fel pentru Dorothy. Îi

trebuia un şoc pentru a-şi da seama că o iubeşte. Ca, de exemplu, să fie în pericol de a o pierde din cauza altui bărbat. Gelozia face uneori minuni. Hm, râse ea în sinea ei. Cine vorbeşte! Ea, experta în relaţii umane. Sorbi ultima înghiţitură de cafea şi se uită la ceasul din perete..

— E vremea s-o şterg, zise ea. Să te distrezi în seara asta.

Îl văzu de cum intră pe uşa spitalului, aşezat într-un scaun, în hol, picior peste picior, cu un ziar în mâini. Se opri, cu privirea atrasă ca de un magnet spre chipul lui atât de plin de el, cu trăsături agresiv de masculine. Nu era frumos în sensul strict al cuvântului, avea prea multă personalitate pentru asta, însă trebui să recunoască, cu inima bătând mai tare, că era totuşi cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată

Se îndreptă, cu mişcări ezitante, spre el.

— Sunteţi gata? întrebă ea prea brusc şi cu privirea războinică.

Expresia de pe faţa lui nu spunea nimic. Se uită spre ea, de sub ziar, apoi se ridică leneş în picioare.

— Ai venit la ţanc, zise el aprobator, uitându-se la ceas. Bravo.

— Îmi daţi o primă pentru asta? întrebă ea cu sarcasm în timp ce ieşeau din clădire şi se îndreptau spre maşină, începea să se simtă mai puţin încordată, constatând cu uimire că el părea să fi uitat cât de tensionaţi se despărţiseră.

— Sau poate o îngheţată, murmură ea căutând cheile maşinii şi apoi descuind portiera.

Colţurile gurii lui schiţară un zâmbet.

— De fapt eu mă gândeam la o pizza. Tare bine mi-ar prinde, zise el pe scaunul de lângă ea. Ne oprim la barul Blue Moon în drum spre casă.

— Perfect, zise Jessie, înveselită. O trataţie din

partea „lordului”, continuă ea în gând. Îl văzu uitându-se pe bancheta din spate, la geanta de voiaj.

— Nu…

— Da, ştiu, îi tăie el vorba. Nu ai acceptat de dragul meu, ci pentru că te gândeşti la Mark.

Jessie porni motorul şi ieşi din curtea spitalului în traficul aglomerat de pe şoseaua care ducea spre oraş.

— De fapt… îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să…

Se opri, aşteptând ca el să spună ceva, însă Tom tăcea.

Se înfurie. După ce că ea se hotărâse să-şi înăbuşe orgoliul şi să-şi arate maturitatea cerându-şi scuze, lui părea că nici nu-i pasă. Îl durea gura să spună ceva? Părăsi şoseaua, apucând pe un drum lăturalnic. Uf, cine o pusese să vorbească?

— Deci, care-i verdictul pentru mână? întrebă ea încercând să pară nepăsătoare, fiindcă nu-şi dădea seama dacă sub mânecă era gips sau nu. Ruptă? adăugă ea cu speranţă.

— Luxaţie cu rupere de ligamente. Cam ce bănuisem şi eu.

Sigur, întotdeauna ştia despre ce-i vorba.

— Cred că doare rău, zise ea grijulie, intrând cu maşina pe zona cu pietriş din faţa unui motel.

Îi simţea privirea cercetătoare..

— Drăguţa de tine, te pomeneşti că-ţi pasă, mormăi el.

Nu-i răspunse, descumpănită de remarca lui. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi din maşină.

Barul motelului era plin de lume, însă statura impunătoare a lui Tom le deschise imediat drum printre oamenii înghesuiţi în apropierea tejghelei.

— Ce vrei să bei? întoarse el capul către ea.

— Vin alb, vă rog.

O enervă să observe cum se grăbea barmana să-şi ofere serviciile. Era tânără şi drăguţă, iar Jessie se întrebă dacă ar mai fi fost aşa de amabilă în cazul în care ea ar fi fost singură.

Se uită în jur. În şemineu ardea un foc vesel, iar decoraţiile pentru Crăciun împodobeau pereţii de lemn, de culoare brună, dând încăperii un aer de sărbătoare. Jessie urmări cu priviri leneşe o tânără, probabil studentă, care se desprinsese dintr-un grup şi se îndrepta spre ei.

— Mergi şi ocupă o masă, zise el.

Jessie dădu scurt din cap şi îşi luă paharul. Se întoarse şi aproape că se ciocni de fata care se apropia.

— Pardon, zise ea mecanic.

Fata o ignoră complet, cu privirea aţintită asupra bărbatului înalt, solid şi cu păr negru, ca de smoală.

— Domnule profesor… mă scuzaţi că vă întrerup… mă întrebam dacă… Ei, bine, îmi cam dă bătaie de cap eseul pe care mi l-aţi dat…

Jessie se îndepărtă. Evident, era una dintre studentele lui şi, judecând după încordarea de pe chipul ei şi vorbele întretăiate, era cam agitată.

— Discutăm când începe semestrul.

Uimită de asprimea din vocea lui, Jessie se uită peste umăr şi avu un şoc văzându-i privirea de gheaţă şi buzele strânse fară pic de înţelegere. Fir-ar să fie, biata fată îi ceruse doar ajutorul, sau măcar o încurajare. Chiar dacă era vacanţă, nu putea să…

Ochi o masă liberă aproape de uşă şi se aşeză pe scaun. Sorbi din pahar şi, în timp ce Tom se aşeza lângă ea, observă cu enervare câte priviri feminine îi urmăreau mişcările. Oare era conştient de faptul că se

uitau atâtea femei la el, sau pur şi simplu nu le mai lua în seamă, fiind obişnuit cu asemenea reacţii? Cum să nu fie atunci atât de arogant?

— Am comandat pizza pentru amândoi, o anunţă el.

— Mulţumesc.

Simţea o mulţumire ascunsă văzând cum se chinuia să se restrângă la spaţiul mic pe care-l avea la dispoziţie.

El sorbi din paharul cu bere şi se uită spre ea.

— Şi de când lucrezi la agenţia mătuşii tale, Jessica? întrebă el alene.

Ea dădu din umeri.

— Nu lucrez, cel puţin nu ca angajată, doar aşa, câteodată, când se întâmplă să fiu acasă.

Văzându-l că ridică mirat din sprâncene, adăugă:

— În ultimele zece luni am fost plecată în Noua Zeelandă.

— Aha, de-asta ai atâţia pistrui, murmură el şi zâmbi. Sau îţi apar aşa, în fiecare vară şi iarnă?

— Mă tem că da, zise ea, zâmbind, la rândul ei. O surprindea o astfel de observaţie şi o surprindea şi faptul că îşi dădea seama că ar fi dat orice să afle dacă îi plăceau sau nu pistruii. Se lăsă pe spătar şi mai luă o gură de vin.

Nu-şi dădea seama dacă era efectul vinului sau al atmosferei din bar, însă începu să se simtă bine. Se destindea după o dimineaţă mai încordată. Tânăra care servea la bar apăru cu farfuriile de pizza, iar Jessie rămăsese visătoare, gândindu-se că de fapt îi plăcea compania lui Tom Bannister.

Acum îi povestea ceva, cu haz şi îndemânare, făcând-o să râdă. Şi, spre surprinderea ei, văzu că ştia să şi asculte. O îndemnă cu tact să-i povestească tot

felul de năzbâtii din călătoriile ei, iar din reacţiile lui se vedea clar că aveau amândoi cam acelaşi gen de umor. Abia trecuse vreo jumătate de oră şi se trezi spunându-i pe nume, uitând de acel „dumneavoastră” pe care şi-l impusese de la început, iar el nu părea câtuşi de puţin deranjat.

— Şi deci, între două călătorii stai la mătuşa ta?

Jessie înghiţi o bucată crocantă de pizza. Nu putea crede că bărbatul acesta care stătea cu ea la masă, cu o expresie de interes neprefăcut pe chip, era cel pe care-l întâlnise în acea dimineaţă.

— Părinţii mei au murit când aveam nouă ani, zise ea calmă, cu titlul de informaţie. Dorothy, mătuşa mea, a fost cea care m-a crescut.

— E singura ta rudă?

— Nu, s-a întâmplat să cadă zarurile aşa, răspunse Jessie cu amărăciune.

Nu-l putea privi în ochi, se uita la mâinile lui puternice aşezate pe masă: degete lungi, suple, cu unghiile tăiate meticulos, mâini aspre şi totuşi cu o anume sensibilitate. Arătau ca şi cum n-ar fi mirosit niciodată altfel decât a săpun şi erau moi şi netede la pipăit. Vino-ţi în fire, Jessica! Sorbi repede din pahar.

— Şi acum, cât timp ţi-ai propus să rămâi în State?

Se uită la el şi dădu din umeri:

— Nu ştiu sigur, zise ea. De câte ori încerc să prind rădăcini, ceva mă îndeamnă s-o iau din loc, murmură ea zâmbind încurcată, fiindcă ochii lui albaştri îşi schimbaseră brusc, expresia.

— Şi aşa ai de gând să-ţi petreci toată viaţa? Cu bagajul în mână? Evitând orice responsabilitate sau obligaţie?

Dispreţul din vocea lui se citea şi în privirea adâncă şi pe chipul împietrit.

Jessie pufni. Cine se credea el să o judece? O făcea să se simtă ca o adolescentă, imatură şi iresponsabilă. Cu câteva minute în urmă fusese chiar gata să creadă că îl judecase greşit şi că va ajunge, poate, să-l şi simpatizeze…

— Multă lume ezită, până să prindă rădăcini, zise ea iritată de propriul ton de autojustificare.

El ridică sardonic o sprânceană.

— Patru ani?

Jessie îl înfruntă cu privirea. Nu se va lăsa cicălită în felul acesta, nu-şi va cere scuze nimănui pentru felul în care îşi trăia viaţa.

— Din întâmplare, află că îmi place…

— Să trăieşti de azi pe mâine, o întrerupse el. O succesiune de slujbe temporare? Şi – tonul lui scăzu brusc – o succesiune de relaţii întâmplătoare la fel de temporare, nu?

Capitolul 4

Nu, nu se putea să fi spus aşa ceva, se gândi Jessie, nevenindu-i să creadă, însă dezgustul din vocea lui nu lăsa nicio îndoială în legătură cu ceea ce vrusese să spună: relaţii la întâmplare şi temporare… Adică bărbaţi, un lanţ de iubiţi, o acuza pur şi simplu că se culcase cu cineva peste tot pe unde fusese. O cuprinse o indignare totală:

— Cum îţi permiţi să-ţi bagi nasul în viaţa mea personală… profesore Bannister?

Existenţa ei liberă, nomadă, se vede că dădea impresia unei vieţi sexuale libertine şi întâmplătoare.

Deci aşa funcţiona mintea lui îngustă, găunoasă şi perversă? Se calmă deodată, privindu-l cu infinită răceală. Îşi luă paharul de vin cu mişcări mecanice.

— Uşurel, uşurel, îi auzi, ca din depărtare, vocea profundă. Însă cuvintele nu-i ajunseră la creier, singurul lucru pe care-l percepea acum era că degetele lui lungi se apropiau de mâna ei şi simţi imediat că o prinde de încheietură, irezistibil, răspândindu-i în corp o căldură intimă. Inima începu să-i bată cu putere, sângele înfierbântat invadându-i creierul. Îl detesta pe acest om, îl dispreţuia, şi totuşi o atingere atât de banală îi transmitea o undă de şoc în întregul corp, gândi ea cu mare uimire. Cum puteau mintea şi trupul să fie într-o desincronizare atât de flagrantă? De ce simţea o cât de mică atracţie pentru un om care nu-i trezea decât repulsie când se gândea la el? Îi simţi privirea, atrăgând-o ca un magnet împotriva voinţei sale, obligând-o să se uite în ochii lui. Îşi trase încet mâna, umilită de mesajul pe care-l citea acum în ochii de un albastru adânc şi zeflemitor, în care citea cu claritate că îşi dădea seama de ce era atât de tulburată şi de ce obrajii i se înroşiseră. Conştient şi amuzat, cu aroganţă, era un bărbat căruia îi făcea plăcere pur şi simplu să vadă că femeile sunt atrase de el din punct de vedere sexual, gândi ea în silă, se bucura văzând cât de repede le putea modela ca şi cum erau bucăţi de plastilină pe care le frământa cu mâini de expert. Şi apoi, sigur, urma acel dispreţ inevitabil pentru că se lăsaseră prea uşor cucerite, condamnându-le aşa cum, pe nedrept, o condamna şi pe ea acum.

— Domnul Bannister?

Ca din depărtare, Jessie auzi vocea străină şi uitându-se imediat în direcţia ei, o văzu pe studenta dinainte, care se apropiase de masa lor şi îl privea

acum intens pe Tom.

— Mă gândeam… mă gândeam să vă ofer ceva… Adică, vine Crăciunul şi…

— Tocmai ne pregăteam să plecăm.

Jessie abia apucase să înregistreze replica lui glacială şi expresia şocată de pe chipul fetei, că se şi trezi trasă în sus de mână într-un mod nu tocmai politicos şi dusă înspre uşă.

— Dar ce purtări sunt astea?

Jessie îşi trase mâna, enervată, de cum ajunseră în aerul rece de afară, fulgerându-l cu privirea. Cum îndrăznea să o târască după el afară din local ca şi cum era un copil recalcitrant?

El nici n-o luă în seamă şi, cu paşi mari, se îndreptă spre maşină.

— Eşti cel mai inuman, cel mai insensibil, fără pic de bun simţ… Biata fată era doar o studentă şi te-ai purtat cu ea ca şi cum ar fi fost un şarpe ieşit din pământ! strigă ea, cu vocea tremurând de indignare. Ai umilit-o! Dar, de altfel, asta-i specialitatea ta, domnule profesor Bannister, să umileşti femeile, nu? zise ea în bătaie de joc, înfuriată de nepăsarea lui. Ce aveai cu ea? Nu era destul de atrăgătoare ca să-i acorzi câteva minute din timpul tău preţios?

Văzându-l că se opreşte brusc, privind-o încordat, Jessie simţi o bucurie triumfătoare, fiindcă reuşise în sfârşit să-l provoace. Îl înfrunta cu privirea, simţind cum îi aleargă adrenalina prin sânge în aşteptarea exploziei.

— Ei, hai! Concediază-mă, termină şi cu mine odată pentru totdeauna! însă constată cu dezamăgire că expresia de pe faţa lui era cât se poate de calmă.

— Da, sigur. Ce mult mi-a luat să-mi dau seama, zise el pe ton de conversaţie, iar gura hotărâtă se arcui într-un zâmbet. Hormonii, nu?

— Ce?! se clătină ea, sperând că nu auzise bine. Înfumurat nenorocit, încrezut, şovin, rasis…

— Aşa, aşa. Eliberează-te, îi tăie el vorba cu calm, în timp ce ea nu-şi mai găsea cuvintele.

Ochii lui albaştri reflectau răbdarea îngăduitoare pe care o manifestă un adult faţă de un copil nerăbdător.

— Ţipă cât pofteşti, o invită el. Bate din picioare!

— Naiba să te ia!

Râsul lui batjocoritor o urmări după ce se întoarse şi se îndreptase spre maşină.

Deci câştigase tot el, gândi ea strângând din dinţi. Orice şef care se respectă ar fi concediat imediat o asemenea secretară isterică, oricât ar fi fost ea de îndreptăţită… dar ea nu reuşise nici măcar să-l facă să-şi piardă calmul lui de fier, şi cu atât mai puţin să-şi iasă din fire, gândi ea furioasă. De fapt, se îndoia că auzise măcar vorbele, cât era de egoist, arogant şi cu capul pătrat. Se căută prin buzunare, scoase cheia şi deschise portiera. Ce-ar fi să-l lase acolo, în drum? Să-şi cheme un taxi dacă vrea, sau să facă autostopul, sau să o ia pe jos…

Se aşeză la volan şi trase aer în piept. De ce-l lăsa să o necăjească mereu în felul ăsta? De ce nu se purta cu el cu nepăsarea pe care o merita? La urma urmei, nu era plătită să-i placă de el, ci doar să-şi îndeplinească obligaţiile cu o eficienţă cât mai mare. Defectele lui n-aveau de ce s-o intereseze.

Întoarse capul şi-l privi cum se apropie, cu paşi felini, tulburător de familiari, şi fară să vrea simţi un gol în stomac. Se uită repede în altă parte, încordându-se când auzi portiera deschizându-se, iar el se instală nepăsător pe scaunul de lângă ea.

De cum auzi pocnetul centurii lui de siguranţă,

porni motorul şi ieşi în şosea, iritată şi mai tare de continua lui tăcere. Îi aruncă, în treacăt, o privire. Părea că uitase complet de existenţa ei, sprijinindu-se acum de spătar, cu ochii pierduţi undeva, în lumea lui interioară Perfect, măcar acum nu va mai trebui să-i suporte comentariile puerile. Se strâmbă de ciudă, dându-şi seama că o parte perversă a feminităţii ei era dezamăgită de faptul că fusese lăsată în uitare cu atâta indiferenţă şi, mai mult, de incapacitatea ei de a-i stârni reacţiile scontate. Conectase maşina pe pilotul automat, atentă acum sa-i surprindă orice mişcare şi conştientă până în cele mai adânci fibre de prezenţa lui masculină, îi privi expresia feţei, maxilarul puternic şi neînduplecat, gura dreaptă şi bărbia hotărâtă, sculptată parcă în piatră. Apoi se uită din nou în zare, la câmpia nesfârşită. Dacă nu-şi venea în fire, aveau să sfârşească în şanţ.

Când opri în faţa casei de cărămidă roşie, ieşi repede din maşină, grăbindu-se să scape de atmosfera apăsătoare dinăuntru. Trânti portiera şi ochii îi căzură pe geanta ei de pe bancheta din spate. Hm… Se întoarse pe călcâie şi îl urmă pe Tom, ocolind casa, spre uşa din spate. Omul acesta credea că ajunge să bată din palme şi obţine tot ce vrea. Să-şi pună pofta în cui să rămână ea aici în seara asta, îşi zise înciudată.

Lola îşi întâmpină stăpânul cu salturi de bucurie, apoi se învârti o dată în jurul lui Jessie şi plecă, lipăind, înapoi la coşul ei. Cine inventase chestia aceea cu animalele şi copiii? se întrebă Jessie cu ironie. Acum, în coşul câinelui erau două ghete. Deci, nesiguranţă dublă când stăpânul nu era acasă? gândi ea absentă, observând curăţenia care era acum în bucătărie.

Răspunzând parcă gândurilor ei, o femeie

micuţă, cu părul alb, intră în bucătărie încheindu-şi nasturii de la haina de ploaie.

— A, trebuie să fiţi Helen, zise Tom şi îi întinse mâna cu un zâmbet.

Spre marea satisfacţie a lui Jessie, femeia nu luă în seamă nici mâna, nici zâmbetul.

— Doamna Craven, îl corectă ea cu severitate, îndreptându-se ostentativ către geam, de unde luă crema de ras şi aparatul de bărbierit. Iar bucătăria, continuă ea pe acelaşi ton, nu-i locul potrivit pentru lucrurile astea.

I le întinse, cu un aer ofensat, ca şi cum erau dovezi folosite într-un proces pentru crimă, în timp ce ochii căprui iradiau totala dezaprobare.

— Şi am descoperit, zise ea după o pauză, un os sub masă. Pe care l-am aruncat, normal, zise ea cu un ton acuzator, privind în sus spre bărbatul înalt, ca şi cum acesta se făcuse vinovat de o crimă capitală.

Jessie îşi muşcă buza de jos, văzând expresia amuzată de pe chipul lui, de altfel atât de serios. Acum nu mai lipsea decât ca femeia aceasta mărunţică să-l întrebe dacă şi-a şters picioarele, gândi ea, străduindu-se să nu râdă. Parcă se uita la un tigru feroce, dresat de un şoricel.

— E o cratiţă cu mâncare în cuptor, continuă doamna Craven, îndreptându-se acum spre uşă. Pot să vin şi mâine două ore, anunţă ea şi dispăru în hol, tuşind.

Se lăsă un moment de tăcere după ce se auzise uşa de la intrare închizându-se.

— Pare… pare foarte eficientă, murmură Jessie serioasă.

— Foarte competentă, aprobă Tom la fel de serios.

Buzele lui hotărâte începură să se strângă, iar

când ochii albaştri îi întâlniră pe ai ei, Jessie nu se mai putu abţine şi izbucni în râs, uitând de toată tensiunea care-o ţinuse în şah.

— De fapt mi-a plăcut foarte mult, recunoscu ea, încercând să-şi vină în fire. Măcar pentru faptul că femeia aceea nu părea câtuşi de puţin intimidată, continuă ea în gând, privindu-l pe Thomas Bannister.

— Când eram copil aveam o bucătăreasă cam în genul ăsta, zise el deodată, scoţându-şi jacheta şi aruncând-o pe un scaun. Le ţinea sub papuc pe toate celelalte servitoare, şi totuşi toată lumea ţinea enorm la ea. De câte ori dădea mama o petrecere, ascundea prăjituri şi mi le aducea mie în cameră, mai spuse el, zâmbind gânditor şi îndreptându-se spre uşă.

Deci; chiar şi atunci când era mic Tom era ţinut ca pe palme de femei, îşi zise Jessie în timp ce îl urma de-a lungul holului, tulburată oarecum, fără să vrea, de neaşteptata referire la trecutul lui, după toate aparenţele nu foarte nefericit. Ei bine, ea nu-i va face jocul! Poate că se lăsase antrenată să râdă, dar asta nu diminua cu nimic antipatia ei faţă de el, îşi impuse ea, agăţându-şi paltonul în cuier şi intrând în birou, apoi se întrebă, intrigată, de ce era nevoie să-şi atragă mereu atenţia în privinţa asta.

Se aşeză la biroul ei, gândindu-se – şi nu se înşela – că el va dori să termine de dictat corespondenţa începută în acea dimineaţă, aşa că îşi luă caietul pentru stenografie şi pixul, aşteptând.

El se lăsă pe spătar şi, aruncându-i o privire scurtă, începu să dicteze fără altă vorbă, dar de această dată lui Jessie nu-i mai fu greu să ţină pasul, iar pixul alerga cu iuţeală peste paginile albe. Nu-i era deloc dificil să înregistreze vocea sonoră, joasă şi cu modulaţii subtile, observă ea, amintindu-şi monotonia din vocea foştilor ei şefi. De fapt, se văzu nevoită să

recunoască, era sigură că Tom ar fi făcut şi chitanţa de telefon să sune fascinant, dacă-şi punea mintea.

Deodată, acesta se opri brusc, întrerupându-şi fraza. Jessie rămase în expectativă, cu pixul pregătit să pornească mai departe şi întrebându-se vag ce-l făcuse să tacă aşa, deodată.

— Te cunosc de undeva?

Uimită, Jessie îl privi şi nu înţelese de ce privirea lui o cerceta cu insistenţă. Ce mai era şi asta? se întrebă, devenind deodată suspicioasă. Preludiul la o altă şmecherie de-a lui? Bineînţeles că n-avea de unde s-o cunoască decât din acea zi şi nimic mai mult.

Dădu din umeri.

— Nu. Cel puţin din câte-mi amintesc eu, răspunse ea repede, refuzând să îi gâdile orgoliul masculin printr-un răspuns mai binevoitor. O enerva şi aşa gândul că, dacă l-ar fi întâlnit vreodată înainte, oricât de fugar, chipul lui i-ar fi rămas întipărit în minte pentru totdeauna.

— Şi am o memorie excelentă a feţelor şi numelor, ţinu ea să adauge, întrebându-se dacă nu fusese prea categorică. Nu că i-ar fi păsat ce gândea el, îşi zise ea repede, mai ales că el părea să nu se sinchisească de vorbele ei.

Începu să-şi simtă obrajii înfierbântându-se, fiindcă el continua să o privească insistent, ca un medic privind o pacientă. Nu era nici cea mai mică urmă de căldură în ei, observă ea enervată, ca şi cum se găsea în faţa unei probleme de geometrie şi încerca să-i dea de capăt.

— Îmi aminteşti de cineva, zise el în cele din urmă, încruntându-se gânditor.

Jessie îngheţă, strângând fară să vrea pixul în mână. Nu se putea... oare văzuse într-adevăr o asemănare? Era încordată şi tulburată de intensitatea

speranţei care i se înfiripase în suflet. Oare această asemănare, care odată îi fusese lucrul cel mai drag, era încă atât de important pentru ea? Abordă o expresie de detaşare indiferentă şi spuse:

— Nu ştii, se spune că fiecare din noi îşi are dublura undeva în lume.

— Dar nu-i o asemănare izbitoare. Ceva mai subtil, zise el gânditor, mângâindu-şi bărbia. Când ai râs mai devreme…

Dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge impresia vagă a unei amintiri, apoi ochii i se întunecară, vrând parcă să pună capăt unei poveşti care nu-i mai trezea interesul.

— Citeşte-mi, te rog, ultima frază.

Jessie se uită în caiet. Nu o asemănare izbitoare… Era ridicol să se simtă atât de dezamăgită, se gândi, apostrofându-se, e absurd să-i pară atât de rău, ca şi cum ar fi fost un copil căruia i se luase jucăria din faţă. Doar nu mai conta acum… Concentrează-te, îşi spuse şi, cu ochii pe semnele stenogramei, începu să citească.

Conştientă de întunericul care se lăsa afară, Jessie întinse mâna şi aprinse lumina. Tom n-avea decât să aibă ochi de pisică, ea era un om normal. Se uită în treacăt la capul lui încadrat în părul negru, aplecat deasupra mesei. Oare ţăcănitul maşinii de scris nu-l distrăgea deloc din hârtiile lui? Sau îşi punea în funcţiune sistemul de apărare care-l ferea şi de ea, făcându-l să nu-i simtă prezenţa? De când terminase de dictat, nu-i mai adresase absolut niciun cuvânt, nici măcar nu îi mai aruncase vreo privire.

Se scuturã uşor, încercând să îndepărteze asemenea gânduri. Puse, mecanic, o coală în maşina de scris şi se încruntă. Oare ceasul mergea bine?

— E patru, zise ea.

— Poftim?

Jessie ezită, încurcată. I-ar fi fost mai uşor să se adreseze unei feţe, nu unui cap aplecat cu încăpăţânare în hârţoage.

— E aproape patru, reluă ea.

El ridică ochii şi o cercetă mirat.

— Mulţumesc pentru că n-ai ţinut numai pentru tine o asemenea informaţie, Jessica. Foarte inteligent. Ha-ha!

— Mark, zise ea exasperată în timp ce el continua s-o privească curios. Nepotul tău! Ai uitat?

Cum de putea să nu-şi mai amintească de băiat? se înfurie ea.

— Nu aşteaptă să-l iei de la şcoală? întrebă ea înţepată şi, văzându-i ochii căpătând o expresie gravă, se aştepta acum la o izbucnire, însă el se mulţumi să ridice din umerii largi.

— Am aranjat să-l ia cineva. De fapt trebuie să mi-l expedieze, la ora asta, zise el şi-şi coborî din nou capul în hârtii.

Să-l expedieze? Jessie se scutură de oroare. La naiba, era vorba de un copil, nu de un colet. Ce viaţă o mai fi ducând şi bietul copil, se gândi ea furioasă, fiind nevoit să-l suporte zi de zi pe acest monstru care-şi zice om.

Se auzi o uşă, apoi paşi grăbiţi pe hol. Doamne, nici nu-şi ridică nasul din hârtii, nu-i veni lui Jessie să creadă, urmărind vreo urmă de reacţie pe chipul împietrit. Uşa biroului se deschise brusc, iar Mark năvăli în încăpere ca un vârtej în miniatură, cu faţa exaltând de fericire şi mândrie.

— Nu mai sunt măgar, sunt păstor! anunţă el, adresându-i-se unchiului său, apoi se întoarse timid spre Jessie, care-i zâmbi.

Într-o reprezentaţie de Crăciun? se întrebă ea,

apoi privi spre Tom. Dacă îndrăznea să-l ia peste picior pe băiat…

— Asta-i chiar o veste bună, Mark.

Jessie rămase uimită şi surprinderea ei crescu pe măsură ce Tom discuta despre mica reprezentaţie, ca şi cum ar fi fost vorba de o piesă de teatru. Se vedea clar că îi ştia pe toţi colegii lui Mark, ba chiar ce rol avea fiecare la serbarea de Crăciun.

— Mă gândeam la Lola, zise Mark. Toţi păstorii au câine, nu? Pot s-o rog pe doamna Benson să mă lase s-o iau cu mine.

— Hm… dădu Tom gânditor din cap. Crezi că ar fi bine pentru Lola? S-ar speria, zise el cu blândeţe.

— Da, probabil, aprobă Mark şi se întoarse spre Jessie. Uite, a ieşit, zise el cu mândrie şi, băgând mâna în buzunar, scoase un dinţişor învelit cu grijă în staniol.

Jessie zâmbi amuzată.

— Trebuie să-l pui diseară sub pernă, să vină zâna dinţişorilor, zise ea, apoi îşi dădu imediat seama că o dăduse în bară, după dezgustul de pe faţa lui.

— Zâna dinţişorilor, pufni el. Am aproape şase ani! zise el serios. Apoi se mai îmbună şi zâmbi, după care se îndreptă spre unchiul său.

Tom îi luă din mâna întinsă dintele, în locul căruia puse o monedă mare.

— Orice suferinţă are răsplata ei, zise el privind în sus spre Jessie, peste capul băiatului, căutându-i privirea şi invitând-o parcă să ia parte la amuzamentul lui abia stăpânit.

Jessie zâmbi încurcată, apoi simţi o urmă de panică şi un fior în şira spinării, văzându-i privirea conspirativă. Nu voia să înceapă să simtă ceva pentru acest bărbat, nu voia să-şi dea seama că are vreo calitate, cât de mică.

Tom se ridică în picioare, cu mişcări iuţi.

— Hai, Mark, zise el dându-şi părul după ureche. Mergi şi schimbă-ţi hainele de şcoală. Apoi o ducem pe Lola la plimbare. A, apropo, doamna Brown nu se simte bine aşa că o să stea Jessica cu tine în seara asta, mai zise traversând camera cu paşi mari.

— Chiar aşa? se entuziasmă băiatul, privind-o pe Jessie cu o bucurie care nu putea decât să o flateze.

— Păi… da, zise ea cam stânjenită, refuzând să se uite spre Tom. Ai câştigat şi meciul, profesore, îşi zise, înciudată, deşi asta nu se cheamă fair play!

— Şi acum ce facem? zise Mark privind-o pe Jessie încrezător, de pe scaunul lui din bucătărie.

Jocul de puzzle fusese completat şi pus bine.

— De obicei la ora asta jucam fotbal cu unchiul Tom şi apoi mergeam la culcare, o anunţă el.

— Fotbal? făcu ea nedumerită, privindu-l în ochii lui albaştri. Asemănarea fizică între băiat şi unchi era foarte clară, chiar ciudat de evidentă.

— Afară? mai zise, privind pe geam. Era beznă.

— Pe hol, zise el cu o figură cuprinsă deodată de vinovăţie. De fapt, aşa şi-a luxat mâna, sărind să pareze un gol.

Jessie se întoarse cu spatele pentru, ca Mark să nu-i observe zâmbetul amuzat. Şi-l imagina acum pe Tom plonjând la podea în postura de portar. Privi în sus, automat, auzind paşi în baia de la etaj.

Acum era clar de ce nu-i spusese cum îşi luxase mâna! Şi era clar şi de ce nu erau tablouri pe hol, din moment ce era folosit drept teren de fotbal, fără îndoială după ce pleca menajera!

— Mă duc să pregătesc porţile şi să aduc mingea, zise Mark luându-i tăcerea drept încuviinţare. Hai, o îndemnă el, ieşind nerăbdător din bucătărie.

Jessie ridică dintr-o sprânceană. Se vede că Bannister junior nu semăna doar fizic cu unchiul lui.

— Poţi să tragi tu prima, o informă Mark generos, văzând-o că apare în hol. Uite, îmi fac şi poarta mai mare, adăugă el.

— Mulţumesc, zise Jessie ca răspuns la un asemenea gest nobil.

Era ciudat cât de mult semănau porţile astea cu nişte ghete! Începeau s-o obsedeze de-acum, le va visa cu siguranţă la noapte.

— Azi jucăm cu mingea cea bună, o anunţă Mark pe un ton ceremonios, aşezându-i mingea la picioare.

Dar mingea asta, gândi Jessie, semăna cam tare cu nişte cârpe mototolite şi legate cu sfoară…

Portarul îşi luase o poziţie autoritară între „stâlpii” porţii, aşa că ea se dădu un pas înapoi, gata. Să dea cu piciorul în minge. Se opri însă tresărind la vocea enervată care izbucni undeva în apropiere.

Se uită în direcţia vocii şi avu o strângere în stomac la vederea lui Tom care cobora scările în haine de seară, încruntat şi aruncând fulgere din priviri.

— Nu pot să-mi leg idioţenia asta!

Jessie înghiţi în sec, înţelegând aluzia. Să fi ştiut cum se prinde un papion şi tot n-ar…

El stătea acum lângă ea, aşteptând, impunător,

— Păi eu… nu ştiu… începu ea ezitând. În nări îi ajunsese mirosul ameţitor de piele bărbătească proaspăt spălată.

— Stai pe scară, îi ordonă el. Aşa o să-ţi vină mai uşor.

Fără să se poată împotrivi, făcu ce-i spusese, protestând însă cu convingere în gând. Asta chiar era culmea, îşi spuse ea văzând că ochii îi erau acum la acelaşi nivel cu ai lui. Pupilele lui erau întunecate, dilatate… îşi coborî privirea pe gâtul lui puternic. Nu, nu, papionul, îşi zise uitându-se la papionul negru de

mătase ce-i atârna la gât.

— Aşa, iei amândouă capetele…

Încercă să se concentreze la instrucţiunile lui, să-i ignore apropierea, însă de câte ori îi atingea cu mâna gâtul sau pieptul, inima îi tresălta iar respiraţia îi devenea din ce în ce mai precipitată. Uitase cu totul de Mark, nici nu-şi mai dădea seama unde se află, toate simţurile fiindu-i dominate de formidabila prezenţă masculină care respira acolo, la câţiva centimetri de ea. Masculinitatea lui era singurul lucru concret, o forţă tangibilă invadându-i fiecare por, fiecare fibră. Se ura pentru ceea ce simţea. Se simţea dominată împotriva voinţei sale şi ura faptul că nu mai era stăpână asupra propriei persoane. Însă cel mai mult ura faptul că-şi dădea seama că acest bărbat putea, fără un cuvânt, o privire sau atingere, să o facă să tremure ca o frunză în bătaia vântului.

— Gata, domnul profesor se poate duce la bal, aşa-i? murmură ea pe un ton de glumă, dar cu o voce cam prea subţire, după ce îşi terminase misiunea. Se uită în ochii albaştri şi înghiţi în sec. Genele lungi erau pe jumătate plecate, iar ochii lui îi priveau acum intens culoarea buzelor. Îşi simţi pulsul la baza gâtului şi în tâmple. Nu, n-o să îndrăznească. Mai ales cu Mark de fată. Se dădu cu un pas înapoi şi, uitând că stătea pe scară, îşi pierdu echilibrul şi ateriză elegant pe trepte. Mark izbucni în râs.

— Te-ai lovit? zise Tom încet.

— N-am nimic, i-o reteză ea, cu vocea nesigură. Nu-i luă în seama mâna întinsă şi se grăbi să se ridice, constatând cu uşurare că suna cineva la uşă, distrăgându-i atenţia bărbatului aplecat asupra ei. Îl privi îndreptându-se spre uşă. Iar îşi juca jocul pe seama ei, se gândi ea înfuriată. Iar ea, în loc să reacţioneze ca un iepure speriat de umbra lui, trebuia

să-şi ţină firea şi să-l înfrunte. Şi dacă ar fi îndrăznit să-şi pună ameninţarea tăcută în aplicare… Simţi că i se umezesc palmele şi picioarele i se muiară.

— Taxiul pentru Midnight Hall, domnule, se auzi o voce prin uşa întredeschisă.

— Mulţumesc, zise Tom şi întoarse capul peste umăr. Fii cuminte, Mark, zise el şi, după o pauză abia perceptibilă, adăugă: La revedere, Jessica.

Uşa se închise cu zgomot.

Jessie respiră adânc şi simţi că pulsul îi revine, încet, la normal. Deci Tom mergea la acelaşi dineu de caritate la care mergeau şi Dorothy şi William şi probabil avea să-şi culeagă *en route* însoţitoarea. Încercă să-şi alunge din minte imaginea unui Thomas Bannister zâmbindu-i unei femei superbe, ochi în ochi, mână în mână. Fără să vrea se încruntă. N-avea decât să şi-l păstreze femeia aceea fără chip şi fără nume!

— Ce-i cu tine? Adică, te-ai supărat cumva că am râs de tine? Să ştii că n-am vrut. Dar erai aşa de caraghioasă!

Vocea subţire îi împrăştie gândurile şi, parcă vinovată, reveni la realitate.

— Cum să mă fi supărat? zâmbi ea, văzându-l cât era de îngrijorat.

— Atunci mai vrei să joci fotbal? întrebă Mark cu speranţă.

Nu putea rezista ochilor rugători, aşa că dădu din cap.

După o înfrângere fară drept de apel, Jessie îi pregăti baia lui Mark şi apoi îl duse la culcare. În pijamaua lui albă cu dungi albastre, Mark se strecură în plapumă şi se uită înspre ea, mieros.

— Nu-mi citeşti o poveste? Despre ursul Sweety Bear?

Jessie zâmbi şi se uită la raftul cu cărţi, de unde

scoase un volum destul de zdrenţuit, cu un cap de urs pe copertă. Se aşează pe marginea patului şi aruncă în treacăt o privire la fotografia înrămată de pe noptieră. De acolo o priveau un Tom mai tânăr, mai puţin dur şi o tânără cu părul negru, subţirică şi copleşită parcă de prezenţa posesivă şi mândră a bărbatului.

— Sunt mama şi tata, o anunţă, calmă, vocea lui Mark, tulburându-i gândurile confuze.

— Dar…? făcu ea contrariată.

— Unchiul Tom şi cu tata erau gemeni, zise Mark ridicându-se şi întinzându-se după fotografie, pe care i-o dădu pentru a se uita mai bine.

Cu inima strânsă, Jessie o privi întâi pe femeia cu părul negru, apoi se uită la bărbatul de lângă ea. Asemănarea trăsăturilor celor doi fraţi gemeni era foarte mare, era uşor să-i confunzi dacă nu ştiai despre cine e vorba, dar pe faţa smeadă care o privea se zărea o urmă de slăbiciune, pe care Tom n-o avea, cu siguranţă.

— Mama ta era foarte frumoasă, zise ea încet şi puse fotografia înapoi.

Mark. Zâmbi şi-şi trase genunchii la piept.

— Rebecca, murmură el, rotunjind cuvântul cu grijă, ca şi cum îl dedica memoriei mamei sale. Avea şi un nume frumos, nu? întrebă el, strângând în pumni cearşaful plăpumii. Îmi place să vorbesc despre mama şi tata.

Jessie dădu încet din cap. Şi ea simţise aceeaşi nevoie de a vorbi despre părinţii ei când era mică. O nevoie pe care Dorothy (spre deosebire de ceilalţi adulţi din jurul ei, care se fereau de acest, subiect) i-o înţelegea foarte bine.

— Unchiul Tom îmi povesteşte despre tata câteodată…

Mark se opri, uitându-se nesigur la ea, apoi, ca

şi cum ceva în ochii ei îi dădea siguranţă, continuă:

— Dar când vorbesc de mama se cam… nu se supără chiar, zise el negăsindu-şi cuvintele în vocabularul lui încă neformat, se poartă cam ciudat, încheie el nu prea sigur de ce zisese, apoi zâmbi… Acum îmi citeşti despre ursul Sweety?

Fiindcă începuse să se simtă prost, Jessie răsuflă oarecum uşurată când îl văzu întinzându-se în pat şi aşteptând să-i citească. Luă cartea pe genunchi şi începu să citească cu voce tare. Era ciudat că Tom se simţea mai în largul lui, îl durea mai puţin să vorbească despre fratele lui geamăn decât, despre cumnata lui, îşi zise în treacăt. Pleoapele lui Mark începeau să se lase peste ochii obosiţi, aşa că se hotărî să închidă cartea.

— Îmi place de tine, murmură el pe jumătate adormit, în timp ce ea îi aranja plapuma. Miroşi frumos.

— Şi mie îmi place de tine, Mark, zise Jessie încet, gândindu-se cât de mult ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

Era atât de mic, de neajutorat.

— Noapte buna, îi spuse.

— Noapte bună, răspunse el şi, deodată, îl văzu că iese din pat şi se repede la ea în braţe, făcând-o să-i pară rău că fusese aşa de reţinută. Avea doar cinci ani, încă neînţelegând tot ce se întâmplă în jurul lui, în ciuda seriozităţii cu care trata lucrurile. Cum să nu simtă nevoia unei mângâieri înainte de culcare?

Îl aşeză din nou în pat, îl sărută pe obraz şi se îndreptă spre uşă.

— Ne vedem mâine dimineaţă, somn uşor, şopti ea.

Nu-l cunoştea decât de câteva ore pe acest băiat şi deja se simţea poate prea ataşată de el, îşi

dădu ea seama cu o strângere de inimă. Stinse lumina şi coborî scările..

Îşi făcu o cafea, merse în sufragerie şi puse ceaşca pe o măsuţă de lemn lăcuit. Apoi, scoţându-şi ghetuţele din picioare, se îndreptă spre pervazul ferestrei unde erau aranjate mai multe fotografii. Poze de la şcoală ale unui Mark râzând cu gura până la urechi. O poză a bunicii, cu siguranţă dinspre tată – era imposibil de confundat aerul acela de familie al bărbatului înalt, cu părul alb şi al femeii calme de lângă el – asemănarea era prea evidentă. Două fotografii cu tatăl lui Mark singur… Jessie se întunecă la faţă, intrigată de omisiunea evidentă. Absenţa Rebeccăi Bannister din galeria membrilor familiei era greu de trecut cu vederea, părea intenţionată, iar Mark nu se putea să n-o fi remarcat, la rândul lui.

Jessie îşi luă, gânditoare, cafeaua şi se aşeză pe canapea, trăgându-şi picioarele subţiri sub ea. Oricare ar fi fost rezervele ei faţă de Tom, nu putea să nu recunoască totuşi că relaţiile sale cu băiatul erau dintre cele mai fericite. Iar faptul că acesta suporta atât de bine despărţirea de părinţi era meritul lui, fără îndoială. Ceea ce făcea şi mai mult să nu înţeleagă de ce se ferea de amintirea mamei lui Mark.

Căscă, învinsă de somn. Încă nu-şi adusese lucrurile din maşină, îşi aminti. Asta nu-i va lua decât două minute. Şi apoi, căscă din nou, se va cufunda în apa fierbinte din cadă…

Clipi nedumerită, fiindcă din hol se auzeau paşi, voci… Se uită la ceas. Doar zece şi jumătate. Cine naiba era şi ce făcea la ora asta? Se ridică, trecându-şi o mână prin părul roşcat. Erau două voci, una de bărbat şi una de femeie… Frumos, îşi zise enervată. Niciodată nu era în apele ei când se trezea din somn, aşa că n-o încânta perspectiva de a face conversaţie

cu o necunoscută în bucătărie.

Îşi încălţă din nou ghetuţele. Deşi, dacă se gândea bine, chiar faptul că Tom se întorsese aşa devreme acasă făcea ca prezenţa ei acolo, peste noapte, să nu-şi mai aibă rostul. Mai bine se întorcea în Long Dream chiar acum. Fără îndoială că şi el va fi bucuros să o vadă plecată în împrejurările de faţă. Traversă camera, pe covorul persan şi intră în hol. După lumina care venea prin uşa deschisă îşi dădu seama că erau în bucătărie. Se îndreptă într-acolo şi rămase pe loc, cu răsuflarea tăiată, neputând să-şi creadă ochilor. Tom Bannister, sprijinit de chiuvetă, îmbrăţişa o femeie subţirică, iar aceasta îşi ţinea capul pe umărul lui. Imposibil! Nu putea fi… Dorothy!

Capitolul 5

— Mi-e mai bine acum. Mulţumesc, Tom.

Cu ochii mari, Jessie o urmări pe Dorothy cum se desprinde din braţele lui, iar şocul iniţial se transformă în consternare, văzând că umerii mătuşii ei se scuturau uşor. Dorothy nu plângea niciodată… trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor ca să o tulbure într-atât.

Instinctiv, Jessie dădu să se îndrepte spre ea, dar se opri. Dacă mătuşa ei ar fi vrut să-i vorbească ar fi venit şi singură la ea. Poate Dorothy se certase cu William şi-şi căutase consolarea în braţele unui străin. Nu, nu; aşa ceva n-avea logică. N-ar trebui să rămână acolo să se uite la ei. Tom putea să ridice capul dintr-un moment în altul şi să o vadă. Poate ar fi trebuit să

spună ceva, să-şi facă simţită prezenţa…

Încet, Jessie se se întoarse şi o luă de-a lungul holului, apoi urcă scările şi intră în dormitorul nefolosit din capătul holului de la etaj.

Aprinse veioza şi se îndreptă spre fereastră, privind în întuneric pentru câteva clipe, apoi trase draperiile! Da, voia din toată inima ca mătuşa ei să-şi găsească alt bărbat, gândi ea simţind că o cuprinde enervarea. Dar Dorothy, Tom… „

Se trânti pe scaunul balansoar şi se descălţă, începând să deseneze cercuri cu degetele de la picioare pe covorul bej. Nu era genul lui Dorothy să lase baltă un bărbat şi să caute o aventură în braţele altuia. Poate că totuşi avea o tendinţă de a dramatiza, dar dintre toţi bărbaţii de pe pământ, de ce îl alesese tocmai pe Tom Bannister?

Se ridică în picioare şi îşi scoase bluza de pe ea, oftând.

Geanta era încă în maşină, iar cheile erau în bucătărie. De ce se purta ca o isterică? De ce nu intrase pur şi simplu în bucătărie să vadă ce se întâmpla? Ce mai încolo şi-ncoace, o luase razna. Dar să-şi vadă mătuşa în braţele şefului ei nu se prea aşteptase. Era ceva de neînţeles. Nu era stilul lui Dorothy să facă aşa ceva!

Îşi scoase şi restul hainelor, bucuroasă că-şi făcuse patul dinainte, punând cearşafuri noi şi ducând şi prosoape curate în baia mică de lângă dormitor.

Intră în baie, deschise dulăpiorul şi fu plăcut surprinsă să descopere un săpun nedesfăcut şi un tub de pastă de dinţi. Probabil trebuia să-i mulţumească menajerei lui Tom pentru asta. Făcu repede un duş fiindcă nu mai avea răbdare acum să facă baie, se spălă pe dinţi cu periuţa mică ataşată tubului cu pastă şi, învelită într-un prosop mare, se întoarse în dormitor.

Ridică blugii de pe podea, unde-i lăsase, îi împături, amintindu-şi cu un zâmbet că îl atenţionase cu puţin timp în urmă şi pe Mark pentru acelaşi lucru. Îi puse pe scaun şi, dezbrăcându-şi prosopul de pe ea, se băgă în pat. Stinse veioza şi, cu mâinile sub cap, privi întunericul din cameră. Trebuie să se fi înşelat. Nu se poate să fi fost Dorothy femeia din braţele lui Tom…

În ciuda faptului că ştia că nu se înşelase, reuşi să adoarmă imediat, cufundându-se într-un somn adânc şi fără vise. Se trezi când soarele îşi trimitea raze timide printre draperii, în mica încăpere. Pe moment se uită, dezorientată, în jur, apoi îşi aduse aminte treptat unde era, aşa că se dădu jos din pat.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama enervată că nu-l întorsese înainte de a se culca. Intră desculţă în baie, făcu repede un duş şi, privindu-şi lenjeria purtată, se hotărî să-şi îmbrace hainele direct, aşa că îşi îmbrăcă blugii şi puloverul albastru. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi ia geanta din maşină. Trecându-şi o mână prin păr, dădu cu ochii de propria imagine în oglindă şi scoase limba copilăreşte.

La naiba! Oricine ar fi puţin întors pe dos la gândul că trebuie să înceapă ziua fără lenjerie de corp şi fără pieptănătură. Trânti uşa în urma ei şi o luă pe hol, coborând scările.

Îndreptându-se spre bucătărie, împinse uşa şi intră. Tom, într-un halat alb de casă, stătea pe un scaun, fluierând, cu un ziar în faţă.

Jessie îl privi supărată. Cum putea să fie atât de vesel aşa de dimineaţă? Şi, fir-ar să fie, îi cădeau mâinile dacă se îmbrăca şi el ca oamenii înainte de a veni la micul dejun?

— ’Neaţa, o întâmpină el bine dispus, ridicând capul. E ceai cald, dacă vrei, adăugă el laconic.

— Mulţumesc, pufni ea, încercând să ignore

imaginea pieptului lui acoperit cu fire negre, în timp ce mireasma corpului lui proaspăt spălat îi invada nările, un miros ce amesteca senzaţia de căldură a trupului plin de vigoare cu parfumul caracteristic al loţiunii extravagante de după bărbierit. Se vede că în dimineaţa asta reuşise singur să mânuiască aparatul de ras, observă ea cu sarcasm. Părul negru, încă umed de la duş, stătea în dezordine pe cap şi avu tendinţa de a merge să-l netezească şi să-şi treacă degetele prin el. Şi, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că şi lui i se trezise un interes pentru ea, fiindcă nu era nicio îndoială că observase că ea nu purta sutien şi o privea cu neruşinare, admirativ.

Spre marea ei jenă, plină de neputinţă, întregul corp răspunse imediat provocării, iar sânii începură să o furnice. Se simţea umilită de neputinţa de a rezista unei priviri.

— Mi-ai văzut cumva cheile de la maşină? întrebă ea, chinuindu-se groaznic să nu-i tremure vocea şi să-i înfrunte privirea albastră, sfredelitoare, fară să clipească. Le-am lăsat în cui, continuă ea.

— Dorothy a luat maşina când a plecat acasă azi dimineaţă, zise el nepăsător.

— Cum, Dorothy a fost… începu ea vrând să pară surprinsă, însă îşi înghiţi vorba fiindcă el ridicase sceptic o sprânceană.

Deci o văzuse în uşa bucătăriei. Probabil că arătase ridicolă furişându-se pe hol ca o hoaţă.

— A urcat să te vadă înainte de a pleca, dar dormeai dusă, zise el întinzându-se cu indolenţă, halatul dezvăluind astfel şi mai mult din pieptul lui.

Naiba să te ia de exhibiţionist, se gândi Jessie furioasă. Se îndreptă spre un scaun şi se aşeză ostentativ.

El îi zâmbi din capul mesei.

— Să dau drumul la căldură? întrebă el nevinovat.

Jessie zâmbi la rândul ei. Nenorocitul!

— Mulţumesc, răspunse ea cu glas mieros, clipind din gene, iar el se îndreptă cu mişcări de felină spre caloriferul din perete. Picioarele erau bine conturate, acoperite cu un păr negru, mătăsos. Văzându-l că se întoarce, îşi îndreptă privirea în altă parte şi îşi luă ceaşca de ceai cu mâna tremurândă. Sorbi o gură mare apoi îngheţă. Dorothy plecase acasă azi dimineaţă! Încă nu înţelesese cuvintele lui Tom. Sau poate mintea ei nu voise să înregistreze cuvintele astea, ascultase doar ce-i convenise. Se uită încrâncenată în ceaşcă. Foarte bine, deci Dorothy îşi petrecuse noaptea aici. Şi? Asta nu însemna neapărat… De ce se grăbea să tragă concluzii… Pur şi simplu nu putea crede că mătuşa ei şi un străin…

— Ia nişte pâine prăjită, cereale, ouă, zise Tom aşezându-se din nou la masă.

— Mulţumesc, zise ea automat, dar gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos. Unde-i Mark? întrebă ea răguşit.

— Dorothy l-a lăsat la şcoală în drum spre casă, zise el umplându-şi din nou ceaşca şi zâmbind. Mare surpriză să o văd din nou aseară.

Jessie îl privi surprinsă.

— Deci o cunoşti… Adică o ştiai dinainte?

— Dorothy a fost colegă de facultate cu Lewis, fratele meu. Au fost foarte apropiaţi o vreme.

— Dorothy şi fratele tău? îl îngână Jessie uimită, cu ochii mari.

— Îhm. De fapt…

Se opri o clipă strângând din maxilar.

— Au vrut la un moment dat să se căsătorească.

Jessie îl privi pe sub gene, neînţelegând de ce îşi schimbase deodată tonul, căpătând o anumită amărăciune în glas, în timp ce ochii i se întunecaseră. Nu era durerea de a-şi fi pierdut fratele, asta ar fi fost de înţeles, ci altceva. Dar expresia de pe faţa lui era ermetică, imposibil de descifrat, ceea ce-i trezea un sentiment de frustrare.

— Deci, ce s-a întâmplat până la urmă? îl îndemnă ea, încet, să continue.

De ce se arăta atât de insistentă, insensibilă? N-ar fi fost mai decent să îl lase în apele lui? Dar voia să ştie de ce se terminase legătura dintre Dorothy şi fratele lui. Dacă motivul era cel pe care-l bănuia ea, Dorothy nu-i va spune adevărul. Şi, în plus, recunoscu ea, nu ea ci Tom începuse conversaţia asta despre Dorothy şi Lewis… Se încruntă. De când se gândea la el, spunându-i pe nume?… Faptul că nu-i mai spunea dumneavoastră nu însemna mare lucru, dar să-i spună Tom în gândurile ei.

O clipă crezu că nu-i va răspunde, că nici nu auzise, apoi el dădu din umeri, cu o expresie de nepătruns.

— Erau amândoi foarte tineri. Oamenii se mai schimbă, murmură el. Probabil că s-au înstrăinat aşa, cu vremea.

Când s-a mutat Dorothy la New Forest, pentru mine, completă Jessie în gând. Singură şi fără obligaţii, Dorothy Ronwood ar fi avut, poate, altă soartă decât cu un copil de nouă ani de crescut. Deşi lui Tom îi venea greu să admită, ea trebuie să fi fost motivul pentru care fratele lui o părăsise pe Dorothy.

Tom zâmbi.

— Şi doar am vorbit cu Dorothy la telefon, dar tot n-am făcut legătura. Presupun…

— Deci ultimul lucru la care te-ai fi aşteptat era

să o găseşti lucrând la o agenţie de secretariat într-un orăşel prăpădit, se repezi Jessie. Ştia că motivul principal al lui Dorothy de a veni la Long Dream şi de a începe acolo o afacere proprie a fost acela de a putea lucra acasă şi să se poată ocupa de nepoata ei. Jessie se întristă. De câte ori se întorcea de la şcoală, sau când era bolnavă, în vacanţe, Dorothy era întotdeauna acolo…

— Cred că avea douăzeci şi doi de ani când… începu vocea joasă.

— Da, aprobă Jessie cu o strângere de inimă.

La douăzeci şi doi de ani Dorothy îşi sacrificase cariera şi o posibilă căsătorie ca să aibă grijă de nepoata ei. Pe când ea, la aceeaşi vârstă, se învârtea ca o zănatică de la o slujbă la alta, dintr-un loc în altul… Îi simţea privirea aţintită asupra ei şi îşi dădea seama că şi el făcea probabil aceeaşi comparaţie în gând.

— E o femeie deosebită, murmură el gânditor.

Tăcu pentru câteva clipe, cu o expresie indescifrabilă, apoi, luându-şi ceaşca de ceai şi golind-o, se ridică de pe scaun.

— Mă duc la New York în dimineaţa asta, o anunţă el.

Tu o să ai destule de făcut în birou. Am lăsat instrucţiuni în dictafon. Trebuie să prind avionul de zece şi cinci, mai zise el uitându-se la ceas.

Aha, făcea aluzii la şoferul lui proaspăt angajat, se gândi ea înfuriindu-se. Îl privi cum se îndreaptă spre uşa bucătăriei. Iar ea va trebui să mai lucreze încă o zi pentru el. Se încruntă. Dar dacă mătuşa ei luase maşina, atunci cum…

— Luăm maşina mea, zise el uitându-se peste umăr şi ieşind în hol.

Ce era bărbatul ăsta? Ghicitor de gânduri? Se

simţi stânjenită. Nu era prima oară când avea senzaţia ciudată că el ştia clar ce-i în mintea ei. Trebuia să se păzească.

Ochii lui Jessie se opriră fugar asupra celui de lângă ea în timp ce conducea maşina roşie pe şosea. Avea de gând să fluiere aşa de obsedant tot drumul? Începea să o calce pe nervi. Părea atât de vesel cu expresia aceea de motan aristocrat plin de ifose, ca şi cum îşi amintea de ceva extrem de plăcut. Simţi un gol în stomac.

După ce îl va lăsa pe Tom la aeroport, avea să se repeadă la Long Dream şi să-şi ia haine curate. Poate va bea şi o cafea cu Dorothy. Simţi din nou o strângere de inimă. Era o prostie să se simtă atât de tulburată de faptul că în curând se întâlnea cu persoana cea mai apropiată din întreaga lume.

O luă la stânga, apoi opri în faţa aeroportului, privind doar în faţă, prin parbriz, şi aşteptând ca Tom să iasă din maşină. Dar el nu face nicio mişcare, aşa că întoarse spre el privirea, văzând că se uita fix la ea.

— De ce nu mi-ai spus ieri că eşti fiica Brendei Beaumont?

Luată prin surprindere, Jessie se încordă, clipind instinctiv. Brenda Beaumont. Frumoasa şi talentata actriţă a cărei moarte aproape că o transformase într-o legendă. Brenda Ronwood. Mama ei. Una şi aceeaşi persoană, şi totuşi în mintea ei cele două nume dezvăluiau identităţi diferite.

— Dorothy? întrebă ea, convinsă că de la ea ştia, iar el dădu din cap afirmativ, făcând-o să se gândească la faptul că Tom şi Dorothy vorbiseră despre ea şi simţi o anume iritare.

— Deci, se încăpăţână el, de ce nu mi-ai spus?

Pentru că nu voia să-i vadă surprinderea neîncrezătoare în priviri.

— E vreun motiv pentru care trebuia să-ţi spun? întrebă ea cu răceală.

— De fapt am întâlnit-o şi eu de câteva ori. Dorothy mi-a prezentat-o, zise el încet, abia auzit.. Era extraordinară.

Jessie înghiţi în sec, privind undeva în gol, la această nedisimulată mărturisire de admiraţie şi respect din vocea lui. Cum putuse Brenda Beaumont să facă un copil atât de neinteresant şi banal? Strângând din dinţi, Jessie forţă amintirea acestor cuvinte să i se retragă din memorie. La naiba, de ce era atât de nervoasă astăzi?

Bine, poate că răţuşca aceea urâtă nu se transformase chiar în lebăda din poveste, dar se putea spune că devenise o raţă destul de prezentabilă! Îl privi pe sub gene pe Tom. El observase asemănarea, oricât de mică ar fi fost aceasta…

— Ai spus ieri, zise ea pe un ton indiferent, că îţi amintesc…

Prea târziu îşi dădu seama că mai bine tăcea. Îi veni să-şi muşte limba când văzu sclipirea din ochii lui. Cât de neinspirată putuse fi! De ce îşi întinsese singură cursa asta?

— Pescuieşti, domnişoară Ronwood? întrebă el încet.

— Nu-i una din pasiunile mele, zise ea înţepată, forţându-se să-i înfrunte privirea fără să clipească. Sunt împotriva oricărui sport sângeros.

Tom râse scurt, zeflemitor, apoi ieşi din maşină. Jessie îl urmări cu ochii micşoraţi cum se îndreaptă spre clădirea aeroportului. Îmbrăcat în pantaloni eleganţi, negri, şi cu un pulover de caşmir, o jachetă din piele aruncată neglijent peste pulover, avea o înfăţişare de bărbat dur cu care nu-i bine să te pui rău, un om pregătit să răspundă oricărei provocări fizice

sau mentale care i s-ar fi adresat.

Jessie simţi deodată un gol în stomac, fiindcă era nevoită să recunoască ce se petrecea cu ea. Voia ca Tom să vadă mai mult decât o asemănare superficială între ea şi Brenda Beaumont, nu datorită sentimentelor rămase din copilărie, ci pentru că voia ca el să recunoască singur că şi ea era o femeie atrăgătoare şi plină de farmec. Ar fi vrut să vadă în ochii lui, măcar pentru o clipă, admiraţia masculină nedisimulată pe care o trădase când fusese vorba de mama ei sau de Dorothy. Simţi că o cuprinde un val de căldură, colorându-i obrajii, fiindcă îşi amintise sclipirea batjocoritoare din ochii lui. Cum putuse oare să fie atât de evidentă în reacţii? Valul de căldură o părăsi, lăsând locul unui fior îngheţat pe şira spinării. De când dăduse ochii cu Tom Bannister reacţionase faţă de el nu în felul în care reacţionează o secretară faţă de şeful ei, ci mai degrabă o femeie faţă de un bărbat, un sâmbure de feminitate ascuns adânc în fiinţa ei încolţind în faţa virilităţii lui latente, într-un instinct primar înrădăcinat de secole şi milenii în cele două sexe.

Neluând în seamă nodul care i se pusese în gât, Jessie respiră adânc, refuzând să se lase cuprinsă de panica ce ameninţa să o înghită cu totul. După ziua de azi, nu vedea niciun motiv pentru care ar mai fi fost nevoită să-l întâlnească vreodată pe Tom Bannister. Doar dacă, bineînţeles, el şi Dorothy… într-o izbucnire nu tocmai potrivită unei domnişoare bine crescute, lovi cu mâinile volanul şi, în acelaşi moment, observă că un trecător în vârstă rămăsese locului şi o privea cu o expresie dezaprobatoare. Zâmbi încurcată, cu un sentiment de exasperare.

Porni motorul şi dădu maşina înapoi, încercând să se concentreze asupra conducerii. Intră în şoseaua

principală. Merse o vreme pe una dintre cele patru benzi, apoi o luă pe un drum mai lăturalnic pentru a se putea bucura de peisajul pitoresc din afara orăşelului Middletown. Reduse viteza având grijă să nu-i iasă pe neaşteptate în faţă unul dintre animalele care păşteau pe câmp, lângă şosea. La un moment dat, vrăjită de spectacolul naturii, opri maşina şi admiră un stejar înalt, căruia două capre se chinuiau să-i roadă coaja. Deschise geamul portierei şi respiră adânc aerul proaspăt şi rece, cu miros de pin, îşi întinse braţele şi privi în sus, spre cerul azuriu, simţindu-se deodată eliberată de toată tensiunea. Poate o va convinge pe Dorothy să meargă să ia masa într-un mic restaurant, doar dacă, bineînţeles, Dorothy n-avea cumva alte planuri pentru duminica asta.

Coborând sprâncenele, Jessie închise geamul şi dădu drumul la căldură, pornind maşina. Zece minute mai târziu ajunse la Long Dream.

— Bună ziua, Suzy. Te simţi mai bine? o salută pe recepţioneră, intrând pe uşa agenţiei.

— Mult mai bine, mulţumesc. Şi tu? Ce mai faci? Trebuie să-mi povesteşti cum a fost în Noua Zeelandă, dar nu chiar acum, adăugă ea îngrijorată, fiindcă telefonul începuse să sune. Dorothy e singură, în birou, mai zise ea.

Jessie dădu din cap şi se îndreptă spre birou, Se opri uitându-se la uşa închisă şi îşi muşcă buza de jos. Apoi trase aer în piept şi intră descoperindu-şi mătuşa în bucătărioara din dreapta, turnând apă fierbinte dintr-un ibric.

— ’Neaţa, Jessie, îi zâmbi Dorothy peste umăr. Ness?

— Da, te rog, zâmbi şi Jessie la rândul ei. Am uitat ceva la tine în maşină… venisem să o iau. Spune, nu-i o zi superbă? Prea frumos să stai în casă…

Se opri, dându-şi seama că suna fals şi observând privirea cercetătoare a lui Dorothy care încerca să înţeleagă de unde este entuziasmul ăsta exagerat.

— Aveam de gând, oricum, să-ţi dau un telefon mai încolo, zise mătuşa ei întinzându-i o ceaşcă şi aşezându-se la birou. Încă două fete mi s-au îmbolnăvit de gripă şi mă întrebam dacă ţi-ar conveni să mai lucrezi o vreme pentru Thomas Bannister.

Jessie tresări şi se aşeză şi ea pe un scaun, cu mâinile ţinând strâns ceaşca fierbinte.

— În regulă, zise ea aparent cu indiferenţă, privind în podea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să se întoarcă să lucreze pentru Tom Bannister. Simţea că o cuprinde panica şi se străduia să-şi recapete cumpătul. Dar cum putea să refuze s-o ajute pe Dorothy, când resursele agenţiei erau, se vede, mult scăzute pentru moment? Oricum, reţinerile ei nu erau prea raţionale, îşi zise hotărâtă. Mă rog, nu era ea chiar imună faţă de Tom Bannister, aşa cum ar fi vrut, dar nu era ceva care s-o copleşească. Nu constituia chiar o ameninţare emoţională! Şi, oricum, tot ar fi trebuit să-şi caute o slujbă temporară cât mai curând, aşa că Bannister nu era decât o posibilitate mai la îndemână. Se uita la Dorothy.

— Te-ai distrat bine aseară? întrebă deodată.

— Îhm. M-am distrat, zise Dorothy sorbind din ceaşcă. A, Jess, nu-ţi spun ce şoc am avut să-l văd pe Tom din nou după atâţia ani. Pentru o clipă am crezut că e Lewis...

Vocea ei avu un tremur uşor.

Jessie simţi că o cuprinde un val de afecţiune. Da, aceasta era Dorothy, persoana la care ţinea cel mai mult pe lume, cu care putea vorbi despre orice.

— Mi-a spus Tom despre tine şi Lewis, zise ea după o clipă de tăcere. L-ai iubit mult? întrebă cu blândeţe.

— Cred că la vremea aceea aşa mi se părea, murmură Dorothy gânditoare. Dar când mă uit în urmă, nu mai sunt sigură. Eram atât de diferiţi, zise ea dând din cap. Dar asta a fost demult.

Tăcu o vreme, recăpătându-şi privirea sigură şi hotărâtă.

— Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Tom de accident. Ştii, zise ea după o nouă tăcere, m-am bucurat să-l văd din nou pe Tom. În multe privinţe mă înţelegeam mai bine cu el decât cu Lewis. Deşi semănau atât de bine, aveau personalităţi foarte diferite.

— Poate că n-ai ales fratele care trebuie, zise Jessie încet. Mai vrei cafea?

Se întinse pe masă să ia ceaşca lui Dorothy şi, în graba ei, dădu cu mâna din greşeală şi o trânti pe jos, însă ceaşca nu se sparse.

— Vai, pardon, zise ea speriată, aplecându-se să o ridice. Se duse în bucătărie şi clăti amândouă ceştile, apoi puse din nou ibricul la fiert.

— Ce-a spus William când te-a văzut că pleci cu Tom? întrebă ea, curioasă, peste umăr. Până acum uitase cu totul de William. Poate că se înşelase într-adevăr în privinţa lui. Poate că totuşi Dorothy nu-l privea decât ca pe un prieten şi nimic mai mult, fără sentimente profunde.

— De fapt, lucrurile nu s-au întâmplat chiar aşa, zise Dorothy sec, foindu-se pe scaun. William s-a hotărât să plece mai devreme, nu se simţea bine, probabil că nu-i trecuse de tot gripa, aşa că s-a oferit să-l ducă şi pe Tom cu maşina acasă. Iar Tom nici el nu prea mai avea chef să rămână, zise ea zâmbind. Se

pare că e cel mai vânat burlac de prin împrejurimi. I-au dat târcoale aseară toate mamele cu fete de măritat. Exact ca în romanele lui Jane Austen. Şi majoritatea aveau pe faţă expresia aceea de „ce n-aş da să mai am acum douăzeci de ani”!

— Probabil că le-a dat peste nas la toate, zise Jessie zâmbind, iar Dorothy ridică din sprânceană.

— Mă rog, aşa că William m-a lăsat la Tom acasă, să-mi iau maşina. Tom venise deja cu ideea ca tu să foloseşti deocamdată maşina lui. Continuă ea căscând şi întinzându-se, s-a dovedit că sofaua lui Tom e locul cel mai confortabil în care-ţi poţi petrece noaptea. Dar ce să fac, dacă am adormit fără să vreau? zise ea cu o strâmbătură.

Privind-o cu atenţie pe mătuşa ei, lui Jessie îi păru rău că nu se pricepea să descifreze mesajul ascuns al gesturilor umane. Dorothy părea atât de nepăsătoare, de distrată…

— Ce nu înţeleg eu e cum de nici tu, nici Tom n-aţi făcut până acum nicio legătură, zise ea frecându-şi bărbia cu mâna. Bine, Ronwood e un nume destul de comun, dar Bannister e mai rar întâlnit. Nici măcar nu te-a întrebat?

— Jess, ultima dată când l-am văzut pe Tom eram la petrecerea lui de logodnă, Dumnezeu mai ştie cu cât timp în urmă. Nu m-am mai gândit nici la el, nici la Lewis de foarte multă vreme. Iar când am auzit de un oarecare profesor Bannister, care a dat telefon la agenţie, uite că nu mi-a dat prin cap că putea să fie bărbatul pe care-l cunoscusem cu atâţia ani în urmă. Câte şanse erau să fi fost chiar el?

— Da, probabil că ai dreptate.

Jessie îşi goli ceaşca, nu prea convinsă că mătuşa ei spunea adevărul. Nu putea crede că numele Bannister nu-i sunase familiar, dar era posibil că îşi

impusese să îl uite pur şi simplu şi refuzase să facă vreo legătură. Acum înţelese cuvintele lui Dorothy.

— Logodna lui Tom? zise ea încet. Dar credeam că nu s-a căsătorit... Adică nu m-am gândit că ar fi fost...

— Nu, nu s-a căsătorit niciodată, răspunse Dorothy calmă. Rebecca l-a părăsit cu trei săptămâni înainte de nuntă.

— Rebecca! Dar...

— Da. S-a măritat cu Lewis după mai puţin de o lună.

Jessie rămase înmărmurită.

— Rebecca a fost logodită cu Tom... şi s-a căsătorit cu Lewis? făcu ea, cu uimire.

Deci o dublă trădare. Din partea unei femei pe care o iubise atât de mult încât fusese gata să-şi împartă viaţa cu ea, şi a fratelui lui geamăn. Iar acum, o ironie a soartei îi lăsase lui responsabilităţile de a le creşte copilul.

Ca din depărtare, auzi sunetul telefonului.

— Mă aşteaptă un client la recepţie, zise Dorothy cu resemnare, punând receptorul în furcă.

— Bine, îngână Jessie privind în gol. Ne vedem mai târziu, mai zise ridicându-se în picioare şi ieşind din clădire pe uşa din spate. Merse la maşină şi-şi luă geanta, apoi urcă la ea în dormitor.

Îşi schimbă hainele îmbrăcând o pereche curată de blugi şi alt pulover, se aşeză la oglindă şi se pieptănă, apoi, după câteva clipe de gândire, se rujă, ceea ce făcea foarte rar. Deci Rebecca era motivul pentru care Tom nu se căsătorise niciodată? Reţinerea pe care o avea când Mark încerca să-l facă să vorbească despre ea arăta că, după atâţia ani, rana încă nu se vindecase. Îşi privi chipul în oglindă. Oare Tom se dusese la nuntă? Cum suportase să-i vadă pe

Lewis şi Rebecca la întâlnirile de familie? Încercă să alunge sentimentul de compătimire care o cuprindea. Nu voia să simtă nimic, nici măcar milă, pentru Tom.

Se încălţă, mai aruncă o privire prin cameră, apoi coborî scările şi ieşi. Intrând în maşină, oftă, ordonându-şi în gând: înapoi la proprietatea Ghetelor Desperecheate! Ajunsă în şosea, mintea i se întoarse la cele discutate cu câteva minute în urmă. Dorothy şi Lewis... Tom şi Rebecca... Lewis şi Rebecca. Dădu drumul la radio, însă muzica nu reuşi să o distragă din gândurile ei, cele patru nume continuând să i se învârtă prin cap, ca într-un carusel. Poate că avusese dreptate când zisese că mătuşa ei alesese fratele care nu trebuia, poate că soarta le oferea acum o nouă şansă ei şi lui Tom. Încercă să nu ia în seamă golul din stomac şi parcă în faţa casei de cărămidă roşie.

Era greu de crezut că intrase pentru prima oară în casa lui Tom doar cu o zi în urmă, gândi ea deschizând uşa din spate şi intrând. Îi era totul atât de familiar!

— Cuminte, Lola, îi spuse căţelei care ieşise din coş şi se gudura pe lângă ea, dând din coadă şi trezindu-i un sentiment ciudat de afecţiune.

Trecu prin bucătărie şi intră în hol. Din sufragerie se auzea zgomotul unui aspirator. Helen, se gândi, şi într-adevăr, femeia micuţă apăru în uşă, dădu din cap şi dispăru din nou în cameră.

Intrând în cabinetul de lucru, Jessie se aşeză la biroul ei. Lângă dictafon era un dosar gros. Îl deschise şi făcu o strâmbătură la vederea paginilor dactilografiate mărunt şi observând corecturile de pe margini. Aha, tomul îmbâcsit, se încruntă ea. Mai devreme sau mai târziu ştiuse că tot la el va ajunge. Probabil că Tom făcuse corecturile înainte de a-şi luxa încheietura mâinii. Sigur, n-o plătea ca să se distreze.

Dar nu se aştepta, totuşi, ca ea să bată la maşină întregul manuscris într-o singură zi, doar nu voia să adoarmă cu capul pe masă?

Se uită în jur şi se încruntă din nou. Încăperea era în acelaşi haos ca şi ieri şi totuşi ceva îi lipsea. Era fară viaţă. Adormită. Rece. Prea tăcută. Deşi simţea căldura caloriferului emanând din apropiere şi auzea bâzâitul aspiratorului de undeva din depărtare…

Îşi puse căştile şi dădu drumul dictafonului privind automat spre masa de stejar, iar vocea adâncă începu să-i răsune în urechi. Claritatea cu care îl vizualiza pe cel care făcuse înregistrarea, aşezat la masa lui, cu picioarele întinse neglijent în faţă şi mâinile sub cap, într-o atitudine indolentă, o cutremură profund.

Probabil că îşi citise corespondenţa de dimineaţă de cum se trezise, pentru că acum dicta o scrisoare. Se părea că era invitat în Canada pentru un şir de conferinţe în vara următoare.

Vara următoare… gândi ea, întunecându-se. Unde va fi ea atunci? Dădu banda înapoi şi, băgând o coală în maşina de scris, se concentră să asculte ce dicta vocea groasă.

După ce termină corespondenţa, îşi scoase căştile de pe urechi şi se întinse, pocnindu-şi degetele.

— Două minute pauză, murmură ea, înclinându-şi capul spre masa de stejar. N-ai decât să-mi tai din salariu, adăugă nepăsătoare.

Puţin mai târziu, luă o nouă coală de hârtie şi o puse în maşină. Potrivi marginea în conformitate cu instrucţiunile lui. Deschise dosarul albastru şi se hotărî să înceapă. Bun. Deci, capitolul unu… Capitolul şaisprezece. Ochii lui Jessie trecură în viteză peste rândurile negre; maşina de scris rămăsese nemişcată lângă ea. Întoarse pagina, nerăbdătoare. Istoria fusese

obiectul cel mai nesuferit de ea în şcoală. Dacă i s-ar fi dat atunci cărţi ca aceasta să citească, poate că ar fi avut cu totul altă părere. Anglia secolului al optsprezecelea, văzută prin ochii a doi copii din medii sociale total diferite, se desfăşura acum plină de viaţă în faţa ochilor ei. Era o privire fascinantă asupra trecutului, pentru ea, care până acum considerase istoria drept o succesiune de date şi de evenimente prăfuite. Acum îi venea să se repeadă şi să citească toate cărţile despre secolul al optsprezecelea pe care le putea găsi, să descopere cât mai multe despre arhitectură, literatură, politică şi în primul rând despre viaţa de zi cu zi a oamenilor din acea epocă.

Se încruntă şi îşi ridică ochii din dosar, fiindcă se auzise zgomotul unei maşini. Nu se poate să se fi întors deja! Se uită repede la ceas, conştientizând brusc faptul că începea să se întunece. Să se fi făcut atât de târziu?! Nu intenţionase decât să citească o pagină, două. Speriată, compară din ochi teancul subţire de foi bătute de ea şi dosarul gros. Profesorul Thomas Bannister nu va fi deloc impresionat de activitatea ei, îşi zise cu sarcasm, observând pe geam taxiul. Înghiţi în sec, iar inima începu să-i bată mai tare când din el îşi făcu apariţia silueta înaltă a lui Tom, care o luă pe cărarea pietruită spre intrare.

Se auzi uşa din spate şi apoi un lătrat vesel. Jessie se aplecă asupra maşinii de scris şi începu să bată repede, încordându-se când auzi zgomotul clanţei de la uşa biroului. Încercă să-şi ia un aer cât mai grav la intrarea lui, însă o înfiorare plăcută îi alungă încordarea de cum se uită în sus spre ochii albaştri care o priveau.

— Cum merge? întrebă el leneş, sprijinindu-se de catul uşii. Probleme?

— Merge bine, zâmbi ea stânjenită, făcându-se

mică, fiindcă el se uita acum la obiectele delicte.

— Bine, zise el zâmbind aprobator, însă Jessie nu prea se încredea într-un astfel de zâmbet. Uite, mă duc să mă schimb şi apoi merg cu Lola la plimbare înainte să se întunece. Nu vii şi tu?

În primul moment, Jessie fu prea uimită de întrebare ca să poată răspunde. Oare îngăduinţa asta subită nu se datora cumva faptului că aflase acum cine era? Se îndreptă de spate.

— Nu, mulţumesc. Prefer să mai înaintez puţin cu bătutul la maşină, zise ea ezitant, conştientă că nu din exces de zel răspunsese în felul acesta. Pur şi simplu nu voia să iasă la plimbare cu acest bărbat, voia ca relaţia dintre ei să rămână rece şi impersonală, voia să se gândească la el pur şi simplu ca la profesorul Bannister, şeful ei… Nu, de fapt nu voia să se gândească la el deloc.

— Ei, hai, ia şi tu o pauză. Sunt sigur că meriţi, zise el zâmbind. Presupun că te-ai războit toată ziua cu maşina de scris, adăugă el luând, gânditor, în mână teancul subţirel care reprezenta munca ei acea zi. Presupun că nu ţi-ai luat nici pauză de masă, eh?

Nesuferit sarcastic! Supărată că se lăsase iar prinsă în cursă, Jessie ridică bătăios privirea spre el. Ochii albaştri şi cei cenuşii se întâlniră pentru o secundă şi apoi, spre marea ei dezamăgire, în loc să-i ţină morala cuvenită, Tom râse scurt, batjocoritor şi ieşi din cameră.

— Da, du-te învârtindu-te, murmură ea ţintind cu privirea uşa închisă. Oare ghicise în ce fel îşi petrecuse ea toată după-amiaza? În cazul acesta, acum jubila că-i fusese recunoscut talentul scriitoricesc. Dar ea nu fusese entuziasmată citind manuscrisul decât pentru faptul că nu era atât de plicticos cum îşi imaginase, atâta tot.

Soneria de la uşă o întrerupse din visare N-o luă în seamă, însă sunetul deveni mai insistent.

— Jessica! se auzi vocea lui puternică.

Întinzându-se leneş, Jessie se ridică încet de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, fără niciun chef.

— Ce e? spuse ea, alintându-se.

— Mergi odată şi vezi cine este la uşă! auzi de undeva de deasupra.

Calmează-te, profesore!

— Sigur, cum să nu? răspunse ea zâmbind şi privind pe scări în sus. Zâmbetul îi îngheţă pe buze când îl văzu pe Tom cu nimic altceva pe el decât un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, aplecat peste balustradă. Probabil se hotărâse să facă un duş înainte de a se schimba. Înghiţi, tresărind, urmărind linia părului negru de pe piept care se continua pe abdomenul neted şi musculos, dispărând sub prosop.

Se uită în altă parte şi apoi, parcă hotărându-se, se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la intrare, primind aerul rece ce-i răcori faţa înfierbântată ca pe o binecuvântare. Se încruntă. Parcă îi era cunoscută fata asta cu ochelari care stătea în prag, a, sigur, era studenta din barul motelului.

— Bună, zâmbi Jessie încurajator, în timp ce fata o privea în tăcere.

— Tu cine eşti? întrebă aceasta în cele din urmă. Se vedea că nu-şi amintea deloc de ea.

— Secretara lui Tom… secretara profesorului Bannister, se corectă ea repede.

Îi părea rău pentru fata din faţa ei, gândindu-se la ziua trecută, însă nu ar fi stricat puţină politeţe şi din partea ei. Se uită spre maşina de un gri metalic, parcată în faţa porţii, în care aştepta un tânăr, la volan. Prietenul ei?

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea scurt.

După felul în care reacţionase Tom în bar, se îndoia că era binevenită acum în casa lui.

— Profesorul Bannister mi-a promis că-mi împrumută o carte pentru lucrarea de semestru. N-o găsesc la bibliotecă.

— A, înţeleg, zise Jessie prea puţin convinsă de adevărul spuselor ei. Aşteaptă numai puţin, să văd…

Se întorsese pe călcâie, când fata trecu pe lângă ea, aproape îmbrâncind-o, iar intrarea ei coincise cu momentul în care Tom coborî scările.

Jessie simţi o strângere de inimă la vederea încordării de pe faţa lui. Fără îndoială îşi va vărsa mânia asupra ei pentru nedorita vizită, dar ce naiba ar fi aşteptat de la ea să facă? Să blocheze intrarea?

— Michelle, tună vocea lui. Vino cu mine în birou, zise el deschizând uşa din dreapta lui. Mulţumesc, Jessica, îi aruncă el, fulgerând-o cu privirea.

— De ce n-ai deschis singur uşa? se repezi ea furioasă. Nu sunt un valet nenorocit! Şi nici gardă de corp! mai zise ea printre dinţi, în timp ce uşa se închidea cu zgomot.

Ce necioplit! O luă de-a lungul holului. Măgar egoist! Chiar îi venea aşa de greu să-i acorde studentei câteva minute din timpul lui preţios? Se vedea clar că fata era tare îngrijorată pentru lucrarea de semestru şi probabil că îi trebuise ceva curaj să se aventureze acasă la Tom după cele întâmplate în ziua trecută. Intră în bucătărie, se aşeză pe un taburet şi apoi sări în picioare, speriată de hohotele de plâns care se auzeau din hol.

Ieşi din bucătărie şi o văzu pe studentă sprijinindu-se de perete, într-un acces de plâns necontrolat.

— Hei, nu se poate să fie aşa de grav, zise

Jessie cu compasiune, scoţând o batistă curată din buzunar şi întinzându-i-o fetei. Hai să bei o ceaşcă de ceai, o îndemnă ea cu blândeţe, aruncând o privire dezgustată spre birou. Ce naiba spusese de o adusese pe biata fată într-o asemenea stare?

— Nu… nu vrea să mă mai primească în grupa lui. Vrea să mă transfere la altcineva…

Michelle îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu batista, cu degete tremurânde.

— E nedrept… zise ea, aş face orice pentru el… Aş renunţa la Mike… îl iubesc aşa de mult…

Doamne! se încruntă Jessie. Cum de nu-şi dăduse seama de la început că fata era îndrăgostită de profesorul ei? Cum Michelle începuse din nou să plângă, Jessie o prinse instinctiv de după umeri, însă simpatia pentru ea începuse să se clatine, luptându-se acum cu tendinţa de a o scutura ca să-şi vină în fire. Sigur, Tom nu merita aşa ceva! Ridică ochii şi tresări, văzându-l în pragul uşii.

— N-ai plecat încă, Michelle? întrebă el cu blândeţe, acum cu o expresie total schimbată pe chip. Îi zâmbi lui Jessie.

— Spuneai, draga mea, ceva de un ceai?

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, el se aplecă şi o sărută pe buclele roşcate.

— O să mă servesc singur. Nu pot să te las să te agiţi atât pentru mine, chiar înainte de a ne căsători, murmură el grijuliu şi fluierând se îndepărtă de-a lungul holului.

— Eşti logodită cu profesorul Bannister? Şi cum ai putut să minţi, pretinzând că erai doar secretara lui… să mă laşi să mă fac de râs în felul acesta…?

De departe, Jessie auzi vocea ridicată a fetei, urmată de trântitul uşii. Apoi se îndreptă spre bucătărie. Tom stătea lângă chiuvetă, umplând

ceainicul pe care-l ţinea în mâna stângă. Nu ridică privirea când se apropie de el, însă ea îi observă muşchii tresărindu-i convulsiv de-a lungul maxilarului şi simţi furia emanând din corpul lui. De ce naiba era atât de supărat când…?

— A fost foarte urât din partea ta să faci asta, îi zise ea cu dispreţ. Şi data viitoare când mai vrei să joci jocuri copilăreşti, te-aş ruga să nu mă mai amesteci şi pe mine!

Nu-şi putea controla vocea aşa cum ar fi vrut, tonul îi devenise ridicat.

— Biata fată are impresia că s-a îndrăgostit de tine. Puteai să te porţi mai atent cu ea, să-i arăţi puţină compasiune!

— Nu mai fi aşa naivă!

Ochii albaştri se întoarseră spre ea.

— Cum naiba crezi că ar fi reacţionat dacă m-aş fi purtat mai frumos? Ar fi luat-o drept încurajare.

Jessie zâmbi.

— Şi ai fi fost la fel de hotărât s-o descurajezi dacă ar fi fost mai atractivă? întrebă ea pe un ton suav.

El vorbea acum atât de arogant, dovedea atâta egoism ca şi cum ar fi fost obligat să refuze mereu avansurile femeilor.

— Şi ce naiba vrei să spui cu asta?

Vocea lui biciui aerul ca o cravaşă, în timp ce făcu un pas în direcţia ei. Ea tresări văzând furia din ochii lui şi regretă deja insinuarea despre care ştia instinctiv că nu avea nicio bază. Profesorul Bannister n-ar fi profitat niciodată de poziţia lui, folosindu-şi autoritatea pentru a seduce studentele. Însă ceva din interiorul ei o obliga să continue.

— Ei, haide, domnule profesor, nu fi aşa naiv, îi zise ea ironică. Doar nu vrei să-ţi explic? Au! exclamă

revoltată când o mână îi apucă strâns încheietura, trăgând-o într-o parte. Eşti amabil să-mi dai drumul, taur ce eşti? strigă ea furioasă, făcând ochii mari când observă expresia ameninţătoare pe faţa întunecată care se apleca spre ea. Îi simţea acum răsuflarea pe obraji, îi putea vedea linia dreaptă a buzelor, foarte aproape de ale ei. Cuprinsă de panică încercă să-şi elibereze mâna din strânsoare.

— Lasă-mă…

Cuvintele i se pierdură aiurea când gura lui o acoperi pe a ei, rănindu-i buzele cu dinţii într-un atac nemilos. Cu mâna rămasă liberă încercă fară rezultat să-i împingă pieptul puternic, dar până la urmă o lăsă să-i cadă pe lângă corp. Fiori îi traversau şira spinării. Părea să-şi fi pierdut şi puterea de a se mai împotrivi. Nu mai putea să respire, simţea sângele urcându-i-se la cap iar inima zbătându-i-se ca într-o cuşcă. Se simţea zăpăcită, dezorientată, amorţită de parcă nu ar mai fi existat nimic altceva în jurul ei în afara buzelor aspre care-i cereau capitularea.

Căldura acumulată în stomac izbucni ca un vulcan, răspândindu-i-se în corp, făcând să-i tresară fiecare nerv. Incapabilă să mai gândească limpede, conştientă doar de durerea din interiorul ei, îl îmbrăţişă pe Tom. Cu ochii închişi, ea îşi lipi corpul de al lui, deschizându-şi buzele sub apăsarea irezistibilă a gurii lui, scufundându-se într-o mare de plăcere senzuală şi sălbatică. Mâna ei, controlată acum de o forţă străină minţii sale, se strecură pe sub gulerul cămăşii lui, degetele înfiorându-i-se la atingerea pielii calde, masculine şi catifelate, sub care tresăreau fibrele musculare. Pierdu orice noţiune a timpului, nu mai exista decât acest bărbat şi acea dorinţă chinuitoare, copleşitoare, din interiorul ei.

Când el se îndepărtă pe neaşteptate, ridicându-

şi capul, ea se simţi confuză, surprinsă de neaşteptata eliberare. Cu picioarele tremurând, îşi îndreptă ochii plini de uimire spre el.

— O mică seducătoare, hm? Mulţumesc pentru ofertă, Jessica, însă prefer să nu accept.

Cuvintele usturătoare, spuse în bătaie de joc, şi dispreţul ascuns în tonul lui aspru avură efectul unui duş rece care o readuse la realitate. Ea făcu un pas înapoi, sângele venindu-i în obraji şi observă răceala din ochii lui albaştri şi întunecaţi.

— Cum… cum îndrăzneşti? respiraţia ei devenise neregulată.

— Cum îndrăzneşti? se strâmbă Tom imitând-o sarcastic.

Rezemându-se de masă, îşi încrucişă braţele la piept într-un gest insolent.

— E cam târziu pentru atitudinea asta de domnişoară puritană ofensată, nu crezi? Aş putea să mă culc cu tine chiar acum dacă aş avea chef.

Ochii albaştri îi cercetară cu aroganţă corpul, oprindu-se intenţionat în dreptul liniei curbate a sânilor. Buzele se arcuiră dispreţuitor.

— Numai că eu nu am chef. De obicei, prefer ca femeile să fie mai greu de cucerit, mai subtile, nu aşa nerăbdătoare şi gata să mi se ofere.

— Eşti un nesuferit… începu ea cu vocea tremurând în timp ce se străduia să pronunţe cuvintele, şi un arogant, dezgustător… un…

— Ticălos? completă el într-o doară. Dacă eşti la fel de lipsită de imaginaţie şi în pat, aşa cum eşti în alegerea adjectivelor…

Mintea blocându-i-se la auzul acestor cuvinte, Jessie ridică mâna fără să-şi mai dea seama ce face şi îi trase o palmă. Apoi, întorcându-se brusc, se îndepărtă în lungul holului.

CAPITOLUL 6

Încuind uşa în urma ei, Jessie se rezemă de aceasta şi trase aer adânc în piept, dorindu-şi din tot sufletul ca picioarele să nu-i cedeze. Nu mai lovise în viaţa ei o altă persoană, nu se mai simţise niciodată atât de aproape de punctul în care să-şi piardă controlul. Însă nici nu întâlnise un asemenea om josnic, detestabil… îşi strânse pumnii până când unghiile îi pătrunseră în carne. Îl ura. „Aş putea să mă culc cu tine chiar acum, dacă aş avea chef…”

O, doamne! îşi ascunse faţa în palme, închizând ochii şi încercând să-şi scoată cuvintele acelea din minte, odată cu figura dispreţuitoare şi arogantă.

Sărutul lui Tom fusese pur şi simplu un rezultat al furiei, el ar fi putut la urma urmei să-şi manifeste supărarea strângând-o de gât. Dar ea nici nu încercase măcar să reziste, răspunsese printr-un abandon total, care nu numai că o şocase, dar o şi îngrozise. Probabil că o luase razna… Cum fusese în stare…? Acum el credea că ea era o seducătoare.

Şi ce dacă? Ridică bărbia cu hotărâre. Cui îi păsa de ceea ce gândea profesorul Bannister? Părerea lui nu avea nicio valoare, iar ea n-avea să se mai tortureze cu niciun chip din cauza aceea ce, la urma urmei, nu fusese decât un sărut. Indiferent de reacţia ei, el fusese autorul acestuia. Ochii ei aruncară fulgere. Câtă aroganţă, îndrăzneală şi înfumurare de necrezut erau în acel bărbat… Cum avusese curajul să afirme că dacă el n-ar fi refuzat ar fi ajuns amândoi în pat? Aşa

funcţiona judecata lui? Un sărut… şi următoarea staţie patul…

Se îndreptă încordată spre chiuvetă, apoi se înfioră descoperindu-şi propria imagine în oglindă. Ochii îi străluceau, buza de jos îi era umflată, însă umilirea capitulării pe care o arătase corpul ei o făcu de fapt să se cutremure de dezgust. Sânii i se umflară, sfârcurile întărite a se zăreau prin pânza moale a tricoului. Gâtul i se contractă. Oare astfel arătase atunci când…? Atât de… atât de dezmăţată? *Nerăbdătoare. Gata să i se ofere.*

Înghiţind în sec, se aplecă deasupra chiuvetei din porţelan alb şi se spălă pe faţă. Se simţea fizic şi emoţional epuizată, golită pe dinăuntru, încât nici nu mai reuşea să gândească normal. Nu voia decât să scape din această casă, să scape de Tom Bannister, tânjea după siguranţa şi căldura de la Long Dream.

Îşi şterse faţa cu un prosop. Tentaţia de a sări în maşină şi a pleca era copleşitoare… Nu! Refuza să adopte acea soluţie laşă. Mândria şi respectul de sine îi cereau să-l înfrunte din nou. Să-l înfrunte cu o indiferenţă rece şi calmă. N-avea să-i dea satisfacţia de a o şterge pur şi simplu.

Strângând din dinţi, descuie uşa şi se încordă auzind paşi în hol, apoi răsuflă uşurată recunoscând mersul lui Mark pe lângă cel al unchiului său. Nu trebuia să-l înfrunte pe Tom între patru ochi.

Luându-şi inima în dinţi, ieşi din baie.

— Jessie!

Mark, gata să-şi scoată haina cu care mergea la şcoală, se repezi spre ea şi o îmbrăţişă cu entuziasm.

— Am făcut asta pentru tine azi.

Nonşalant, însă cu o mândrie pe care nu şi-o putea ascunde, îi arătă un desen în creion, aşteptându-i verdictul.

— Ăsta sunt eu, asta-i Lola, şi asta eşti tu cu unchiul Tom, îi arătă el cu degetul. Poţi să-l păstrezi dacă vrei, adăugă într-o doară.

— Mulţumesc. O să-l aşez pe peretele dormitorului, îi promise ea, observând nemulţumită cum Tom domina desenul.

Transformându-şi trăsăturile într-o expresie impasibilă, îi aruncă o privire scurtă peste creştetul capului lui Mark, tresărind la vederea urmei roşii de pe obrazul său. Doamne, nu-şi dăduse seama că îl lovise cu atâta forţă… Ei bine, fusese vina lui. Refuză să se simtă câtuşi de puţin vinovată.

— Jucăm fotbal mai întâi? Apoi bem ceai? îi atrase Mark atenţia din nou, privind-o nerăbdător.

— Jessica n-o să stea cu noi la ceai în seara asta, interveni vocea îngheţată şi autoritară a lui Tom. Tocmai pleca acasă.

Jessie îşi strânse buzele. Era perfect capabilă să răspundă singură. El o privi fix, cu o figură lipsită de orice expresie, ca o mască încremenită şi controlată.

— O să vii mai târziu să-mi spui noapte bună?

Ochii ei se plecară din nou spre micul băiat. Mark, aş face-o dacă ar, fi posibil, gândi ea în timp ce clătină din cap încet. Legătura care se ţesea cu atâta rapiditate între ea şi Mark o uimea. Sau poate că aşa era felul lui Mark de a fi, prietenos, gata să-şi arate afecţiunea oricui îi acorda timp şi atenţie?

— Dar mâine o să vii? insistă el.

— Mâine e sâmbătă, spuse ea pe un ton evaziv, simţindu-se cuprinsă pe neaşteptate de tristeţe la gândul că poate n-avea să-l mai revadă niciodată. Îi ciufuli părul negru şi, întorcându-se, îşi luă jacheta din cuier. După ce se îmbrăcă, Tom se strecură şi îi deschise uşa de la intrare.

— La revedere, Jessica.

Ochii lui străluceau îngheţat.

Ea se întoarse, realizând semnificaţia de finalitate pe care el o dăduse cuvântului, şi realizând în acelaşi timp că în loc să se simtă uşurată, o învăluise o senzaţie inexplicabilă de apăsare în piept.

***

Jessie stătea turceşte pe pat, mângâind absentă pisica încolăcită în poala sa, în timp ce privea harta pe perete. Rămăseseră totuşi atâtea locuri de văzut în lume! Nu-şi explorase în întregime nici măcar propria ţară.

Ochii ei rătăciră într-o parte, căzând asupra desenului pe care i-l dăruise Mark în ziua trecută şi pe care ea îl prinsese pe perete, aşa cum promisese. Îndepărtând cu atenţie pisica din poală, îşi întinse picioarele şi coborî din pat. Traversă covorul crem mergând spre fereastră şi privi afară la ploaia care uda geamul. Dacă n-ar fi fost Dorothy, şi-ar fi luat rucsacul chiar acum şi ar fi plecat...

Se întoarse cu spatele la fereastră şi se învârti neliniştită prin cameră. Trebuia într-adevăr să facă planuri pentru viitor. Cât mai avea s-o ţină cu stilul ăsta nomadic de viaţă, de pe o zi pe alta? Se ghemui pe pat şi înfruntă privirea furioasă a pisicii care fusese tulburată din somn. Poate să se întoarcă la universitate, nu la cea din oraş, bineînţeles, şi poate să înceapă o carieră care presupunea călătoriile. În anul care urma avea să împlinească douăzeci şi trei de ani. Avea să fie luată drept o studentă matură? Zâmbi. „Matură” era ultimul adjectiv cu care s-ar fi descris în acest moment. Se simţea iritată, încordată şi cu gândurile încâlcite ca o papiotă deşirată; ar fi preferat să poată deschide geamul şi să ţipe din toată puterea

plămânilor. Exerciţii, decise ea hotărâtă. Acesta era antidotul împotriva indispoziţiei inexplicabile: o explozie de activitate fizică frenetică, prin care să-şi epuizeze toată acea energie interioară.

Sărind în picioare, părăsi dormitorul şi se duse s-o caute pe mătuşa sa, pe care o descoperi în bucătărie.

— Ai terminat cu împachetatul? ridică Dorothy privirea spre ea, ţinând cuţitul de pâine în mână. Vrei un sandviş cu brânză?

— Mm. Te rog.

Jessie se aşează pe un scaun lângă masă şi îşi sprijini bărbia în pumn.

— Mă gândeam să mă duc înot în după-amiaza asta. Nu vii cu mine?

Dorothy îi zâmbi.

— Aveam de gând să mă aşez comod şi să urmăresc un film.

Expresia ei se schimbă, aşa cum îşi privea nepoata.

— Eşti sigură că te simţi mai bine? Arăţi cam palidă. Sper că n-ai luat gripă.

— Mă simt bine, spuse Jessie repede, simţindu-se oarecum vinovată că în seara precedentă inventase o durere de cap prin care îşi explicase starea atât de rar întâlnită la ea de a vrea să se culce devreme. Sunetul telefonului o tăcu să se încordeze. Oftând, Dorothy lăsă jos cuţitul şi dispăru în lungul coridorului. Jessie se ridică în picioare automat, se spălă pe mâini şi preluă prepararea sandvişurilor. Era a patra oară când suna telefonul în acea dimineaţă şi de fiecare dată inima ei tresărise la fel. Tom trebuia să telefoneze mai devreme sau mai târziu pentru a renunţa oficial la serviciile ei de secretară şi să-şi ceară maşina înapoi, pe care ea în ziua precedentă o luase fără să se

gândească şi nici el nu încercase s-o oprească. Sprâncenele ei se încruntară deasupra ochilor întunecaţi meditativ.

N-avea nici cea mai mică dorinţă să-l revadă pe acel bărbat dezgustător şi arogant oricât ar trăi. Atunci de ce mai avea încă acea senzaţie de gol care nu o părăsise de când se întorsese la Long Dream? Aranjă sandvişurile pe două farfurii, apoi le puse pe masă, ridicând privirea când Dorothy îşi făcu apariţia.

— Era Tom, anunţă aceasta pe un ton neutru, aşezându-se.

Jessie se încordă, aşteptând cu ochii aţintiţi în farfurie.

— Mi-a cerut să merg cu el la teatru în seara asta. Îmi spuse despre asta joi, însă nu era sigur dacă putea să găsească pe cineva care să aibă grijă de Mark. Dar se pare că Mark a fost invitat undeva la ceai de unul dintre colegii săi, la care o să rămână peste noapte. Dorothy făcu o pauză.

— Te-ai supăra foarte tare dacă m-aş duce...? Se joacă „Patima de sub ulmi”, iar eu sunt nebună după O’Neill.

Jessie ridică brusc bărbia.

— Bineînţeles că nu m-aş supăra... de ce-aş face-o?

Însă când văzu expresia surprinsă a lui Dorothy închise gura imediat, străduindu-se fără succes să oprească sângele care-i venise în obraji. De ce îi sunase vocea atât de vinovată? Dorothy nu întrebase dacă o deranja faptul că se întâlnea cu Tom în acea seară, fusese pur şi simplu îngrijorată că nepoata ei rămânea singură acasă. Conştientă de privirea neliniştitoare a lui Dorothy, aţintită incomod asupra sa, muşcă din sandviş, înghiţind fără să-i simtă gustul. Oare el nu vorbise deloc despre ea sau despre maşină?

— A, şi l-am invitat pe Tom să ia mâine prânzul cu noi. Şi pe Mark, bineînţeles.

Se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, Jessie?

Blestemându-se singură că nu-şi reţinuse la timp expresia de spaimă, Jessie scutură din cap şi zâmbi veselă.

— Nu, bineînţeles că nu.

Evită să-şi privească mătuşa direct în ochi.

— Ai idee care e orarul piscinei?

— Este un program prin sufragerie, pe undeva.

— Mulţumesc. O să mă uit imediat.

Jessie ştia că cealaltă îşi dăduse seama că ea schimbase subiectul intenţionat, însă ştia de asemenea că mătuşa ei n-avea să insiste. Dorothy avusese timp întotdeauna s-o asculte, însă chiar de când era mică îi respectase secretele şi nu o forţase niciodată să i se confeseze.

Se chinui să termine sandvişurile, apoi o aşteptă pe Dorothy să mănânce, după care se ridică.

— Cred că mă duc să-mi caut costumul, murmură şi, pentru prima oară în viaţă, se simţi uşurată să scape de prezenţa lui Dorothy.

Ploaia se oprise, iar ea se hotărî să se plimbe prin centrul oraşului spre sala de sport, lăsându-se bătută de vântul aspru cu o plăcere aproape perversă. Înotă în piscină traversând bazinul de nenumărate ori, până când se simţi extenuată şi se duse la bufetul expres, comandând o cafea.

Ce ironie a soartei îl readusese pe Tom în viaţa lui Dorothy? De ce din toate universităţile din lume el trebuise să aleagă să lucreze în cea din oraş? Se încruntă, privind în ceaşca de cafea. Viaţa urma să devină insuportabilă dacă el devenea un vizitator frecvent la Long Dream. Singura consolare, gândea ea,

era că cel puţin în acest fel păstra legătura cu Mark. Privirea ei se întunecă mai mult. Cum putea cineva atât de inteligent şi perspicace cum era Dorothy să fie atât de orb încât să nu distingă adevărul dincolo de farmecul superficial al lui Tom? O, la naiba! înţepături insesizabile îi traversară şira spinării, încât închise ochii disperată. Dacă măcar ar fi reuşit să alunge din minte amintirea senzaţiei provocate de atingerea acelor buze, amintirea imaginii ochilor acelora albaştri şi tăioşi, a figurii batjocoritoare care îi plutea în creier...

— Ţi-ai terminat cafeaua, dragă? Pentru că noi închidem.

— Ăă... da, mulţumesc.

Înclină absentă din cap spre femeia între două vârste care se apleca peste tăblia mesei, şi tresări dându-şi seama dintr-o dată că rămăsese ultima clientă. Ridicându-se în picioare îşi aruncă sacul de sport pe umăr.

Era întuneric atunci când părăsi clădirea, încât se înfiora în haine, ferindu-se de vânt cu fularul. Privi gânditoare un autobuz care aştepta în staţie, apoi se gândi să-l evite dându-şi seama cu amărăciune că îşi întârzia în mod deliberat sosirea la Long Dream. Dorothy trebuia să înceapă în curând să se pregătească pentru seara cu Tom. Stomacul i se contractă dureros. Foamea, îşi zise ea, grăbind pasul în timp ce simţea stropii de ploaie lovindu-i faţa.

Când o luă de-a lungul străzii atât de cunoscute, observă că între timp Dorothy nu trăsese perdelele, lumina de la etaj trimiţând raze ospitaliere în întunericul rece. Căutându-şi cheia, intră pe uşa din spate şi îşi scoase jacheta udă leoarcă în timp ce urca scările.

— Bună, Dorothy, m-am întors.

Uşa de la baie se deschise şi Dorothy scoase capul afară.

— Ai înotat bine? O, Jessie, eşti udă leoarcă.

Îi întinse un prosop.

— Mulţumesc.

Jessie începu să se frece pe cap.

— Când te duci să te întâlneşti cu Tom?

— El a insistat să ia un taxi şi să vină încoace ca să mai câştige timp.

— Ce drăguţ din partea lui, murmură Jessie acră, regretându-şi vorbele imediat ce mătuşa ei o privi atentă.

— Dacă vine înainte de a mă fi schimbat eu, vrei să-l inviţi înăuntru?

— Nu, o să-l las să dârdâie de frig în prag, mătuşă, răspunse Jessie pe un ton sec, răsuflând uşurată la vederea zâmbetului celeilalte.

Pe drum spre dormitor îşi scoase hainele ude şi îşi uscă părul. Culese o pereche de papuci de pe etajeră, apoi ezită. Aruncându-i aiurea, se îndreptă spre debara, îi cercetă conţinutul şi alese o rochie de lână de culoare mov pe care o îmbrăcă. Se cercetă în oglindă, observând fară prea multă înfumurare că vechea rochie favorită încă o prindea bine, culoarea accentuându-i roşul-auriu al părului, iar croiala lăsând să se vadă formele feminine ale corpului.

Ignorând vocea care îi răsuna în cap, se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi îşi creionă ochii în negru, apoi îşi aplică un strat de ruj de culoare roz pe buze. Luă sticla sa preferată de parfum şi îşi umezi încheieturile mâinilor, apoi îngheţă, privind în oglindă. O fată cu ochi mari, dezorientaţi, de culoare gri se uita la ea zăpăcită. De-a ce se juca? Haide, ştii exact ce faci, îi răspunse vocea din capul său.

Se încordă auzind soneria şi se ridică în

picioare. Strecurându-şi în picioare o pereche de pantofi de seară fară toc, se îndreptă spre intrare. Cu o expresie bine dispusă deschise uşa.

— Ai venit mai devreme… începu nerăbdătoare, însă zărind silueta înaltă din prag încremeni.

— Bună seara, Jessica.

— A, tu erai, murmură ea, cu vocea exprimându-i clar dezamăgirea. Am crezut…

Se întrerupse.

— Dorothy nu e gata.

Ridică din umeri.

— Cred că mai bine ai intra.

Nările i se umplură de parfumul subtil de after shave, amestecat cu mirosul mentolat de pastă de dinţi, întorcându-i spatele într-o clipă, îl conduse sus în camera de zi.

— Poţi aştepta aici, îi spuse ea scurt.

— Mulţumesc, murmură Tom distant.

Aruncând o privire şemineului, el se tolăni într-un scaun, întinzându-şi picioarele în faţă într-un mod arogant. O cravată roşie de mătase fusese legata la gâtul lui, contrastând cu albul cămăşii.

— Simte-te ca acasă.

Jessie îl cercetă pe sub genele lungi, iritată peste măsură de atitudinea lui relaxată, de aerul său masculin sigur pe sine cu care domina încăperea. Era prima dată când el vizita Long Dream şi arăta deja ca şi cum ar fi fost proprietarul casei. Lumina palidă care venea de la veioza din spatele lui îi arunca umbre pe figură şi îi întuneca ochii, dându-le o nuanţă bleumarin. Întoarse capul în altă parte, îndreptându-se spre masă.

— Te rog să mă scuzi, dar mă cam grăbesc, îi spuse ea cu o politeţe îngheţată şi permiţându-şi să zâmbească uşor.

— Stai jos, Jessica!

Se opri, tresărind instantaneu la auzul vocii autoritare. Cine îşi închipuia el că e dând ordine în casa aceasta? îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nu sunt la lucru acum, domnule profesor Bannister.

— la loc!

Se întoarse spre el, cu ochii aruncând fulgere.

— Nu sunt nici minoră şi n-am nici zgardă!

Însă, spre dezamăgirea ei, se trezi ascultând ordinul şi cufundându-se neputincioasă în canapea.

— Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost o greşeală, îi zise el aspru, fără nicio introducere. Pe care eu nu mai am de gând s-o fac a doua oară.

Jessie se rezemă de spătar şi îşi puse un picior peste celălalt. Erau cuvintele lui o scuză? Şi care fusese acea „greşeală”? Că o sărutase? Sau că făcuse acele insinuări? Zâmbi calmă.

— Ţi-e teamă că o să-i spun lui Dorothy? întrebă pe un ton dulceag.

El surâse.

— Deci cum îl cheamă?

— Ce? tăcu Jessie fără pic de eleganţă, luată prin surprindere de întrebarea neaşteptată.

O, la naiba! Uitase complet de întâlnirea ei născocită… Se îndreptă. N-avea încredere în surâsul lui leneş, în strălucirea ochilor lui.

— Ţţ, ţţ, Jessica. Nici măcar nu-ţi aminteşti cum îl cheamă?

El râse încet.

— Nu cred că viaţa mea personală e treaba ta, zise ea cu răceală, strângând în mâini mânerele de lemn ale fotoliului.

Cine o pusese oare să se lanseze în minciuna aceea copilărească? se certă singură. Era din ce în ce mai conştientă de ochii albaştri care rămăseseră fixaţi

asupra figurii sale şi simţea cum i se încordează fiecare muşchi din corp sub privirea lui batjocoritoare, în timp ce se străduia să nu roşească. Credea că scăpase de acest obicei în adolescenţă, însă de când dăduse cu ochii de Tom, părea să se întoarcă la starea ei din acele zile, gândi cu amărăciune. Ca şi cum stăpânirea lui de sine i-o împrăştia pe a sa.

— Tom, îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi. Privirea lui Jessie se întoarse spre uşă, în timp ce Dorothy păşea înăuntru, apoi se uită la Tom, asistând la încântarea specific masculină a acestuia când se ridică în picioare.

— Arăţi minunat, Dorothy, murmură el încet păşind spre noua venită.

Oprindu-se, o sărută uşor pe obraz.

Avea dreptate, gândi Jessie ignorând golul care i se instalase în stomac. Dorothy arăta într-adevăr minunat. Rochia roşie de mătase, împodobită cu un colier simplu de perle, se potrivea perfect părului şi ochilor negri. Arăta distinsă şi elegantă… de fapt, perechea perfectă a bărbatului înalt cu figură inteligentă. Simţi că i se uscase gâtul.

— Ne vedem mai târziu, Jess.

— Petrecere frumoasă, îi răspunse Jessie mătuşii sale.

Auzi vocea lui Tom îndepărtându-se, urmată de râsul lui Dorothy drept răspuns în timp ce paşii lor se pierdeau pe scări. Sărind în picioare, aprinse televizorul şi se trânti înapoi pe canapea, unde rămase cu ochii fixaţi asupra imaginilor din ecran. El nici măcar nu-i mai aruncase o privire după ce Dorothy îşi făcuse apariţia, nici măcar nu avusese politeţea să-şi ia la revedere, uitase complet de existenţa ei.

La început se gândi că sunetul ascuţit venea din televizor, pentru a-şi da seama imediat, ca şi cum s-ar

fi trezit din somn, că era telefonul. Se ridică, fară prea multă tragere de inimă, şi răspunse.

— Alo, Pistruiato!

William!

Îi recunoscuse vocea într-o clipă.

— Ce mai faci? Am crezut că ai luat gripă.

El putea s-o mai înfurie uneori cu atitudinea sa neglijentă faţă de mătuşa ei, însă ea ţinea într-adevăr la William, pe care îl cunoscuse mai întâi Dorothy când avusese grijă de actele proprietăţii Long Dream. Cu timpul se dovedise a fi un prieten credincios pentru amândouă.

— Era numai o durere de cap. Şi tu ce mai faci?

Discutară într-o doară câteva minute, apoi William îi ceru inevitabil să i-o dea pe Dorothy la telefon.

— Mi-e teamă că nu-i acasă.

— Doar nu lucrează sâmbăta noaptea?

Jessie privi telefonul gânditoare. Oare William şi-o imagina pe Dorothy neavând niciun fel de viaţă personală? Că dacă nu lucra, trebuia să stea închisă în casă aşteptându-i lui telefoanele? De ce naiba se arăta întreaga specie de masculi atât de arogantă?

— De fapt a plecat la teatru.

Ezită câteva clipe. La urma urmei, ce să se mai ascundă după deget?

— A plecat cu Tom Bannister.

Dacă William o considera pe Dorothy o simplă prietenă, atunci nu trebuia să-l deranjeze dacă ea se întâlnea cu alt bărbat. Iar dacă vestea îl tulbura, atunci n-avea decât să fie impulsul care să-l pună în mişcare.

Urmă o tăcere adâncă la celălalt capăt al firului şi Jessie ar fi dat orice să-i poată vedea expresia lui William.

— Aha, înţeleg, zise el într-un târziu.

Îşi drese glasul.

— Ăă… e o treabă serioasă cu tipul ăsta, Bannister?

Buzele lui Jessie se arcuiră. Aşa deci, se trezise la viaţă monstrul cu ochi verzi? Fără să-şi dea seama începu să deseneze cu piciorul modelul covorului. Habar n-avea ce sentimente îi trezea Tom lui Dorothy. În definitiv, reluaseră legătura abia în urmă cu câteva zile…

— Da, se auzi spunând şi nu-i veni să-şi creadă urechilor. E serioasă treaba. Foarte.

Urmă o nouă pauză.

— Dar el? El are aceleaşi sentimente? Vreau să spun, mă gândesc la Dorothy. N-aş vrea să fie rănită…

Chiar aşa, William? Ochii ei se întunecară când se gândi mai bine. Aerul complet satisfăcut al lui Tom din dimineaţa după ce o întâlnise din nou pe Dorothy, privirea din ochii lui din seara aceasta. Inima i se strânse pe neaşteptate.

— Da, răspunse încet; forţându-se să răspundă cu buzele uscate, are aceleaşi sentimente.

N-ar fi trebuit să discute despre Dorothy în felul acesta… Trase aer adânc în piept.

— Dacă nu eşti atent, William, o s-o pierzi, adăugă la repezeală şi înainte ca el să aibă timp să răspundă, trânti receptorul în furcă.

Consternată, se întoarse păşind încet în camera de zi unde se aşeză, privind fix înainte. Nu avea niciun drept să se amestece în viaţa lui Dorothy.

Ei, şi la urma urmei! Îşi ridică bărbia într-un gest sfidător. Vrusese doar s-o ajute pe Dorothy şi pe de altă parte era timpul ca cineva să-l pună pe William în mişcare, să-l facă să înceteze de a o mai considera un bun care-i aparţinea fără efort.

Ei, las-o baltă, Jessica! Pe cine încerci să

păcăleşti? Nu acţionezi din pur altruism, ai vrut ca William să se amestece înainte ca relaţia dintre mătuşa ta şi Tom să avanseze. Recunoaşte, îşi ordonă cu asprime, devenind palidă. Eşti geloasă.

Era geloasă pe persoana la care ţinea cel mai mult din lume şi căreia îi datora ceva ce n-avea cum să răscumpere, geloasă pentru că acea persoană îşi petrecea seara cu un bărbat pe care ea însăşi îl întâlnise abia în urmă cu trei zile. Mai mult, un bărbat care îi arătase chiar dispreţul. Întreaga situaţie era atât de hilară, încât ar fi trebuit s-o facă să râdă…

Totuşi nu se punea problema să-i placă Tom Bannister, îşi zise cu încăpăţânare. Nu pusese stăpânire nici pe inima, nici pe mintea ei. Nu, era ceva mai elementar decât asta, gândi cu dezgust. Atracţie fizică. Umilitor şi degradant de simplu. Strânsese din dinţi. Cum putea să fie atât de slabă, atât de superficială încât să se lase atrasă de un bărbat, nu prin raţiune sau sentimente, ci doar la comanda hormonilor?

Tendoanele gâtului i se încordară, în timp ce stomacul i se strânse. Imaginea lui Tom zâmbind spre Dorothy, îmbrăţişând-o, sărutând-o… îngrozită şi ruşinată de îndrăzneala gândurilor sale, se ridică imediat în picioare şi începu să măsoare încăperea cu paşi repezi. Oprindu-se la un moment dat, trase aer adânc în piept.

Orice avea să se întâmple, nu trebuia să facă nimic prin care să-i trezească suspiciunea lui Dorothy şi care să-i strice relaţia cu Tom. Cu ani în urmă fusese involuntar cauza despărţirii dintre Dorothy şi Lewis Bannister şi soarta o apropiase acum de fratele geamăn al bărbatului pe care Dorothy îl iubise odată. Şi de data aceasta, gândi Jessie hotărâtă, n-avea de gând să fie răspunzătoare pentru nefericirea mătuşii

ei.

Deodată îşi zări figura palidă şi încordată în oglinda de deasupra şemineului şi începu să zâmbească. Ce nobil din partea ta, Jessica, dar nu cumva ai întrecut măsura puţin? Dorothy nu făcuse decât să meargă la teatru cu Tom, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu să fugă în lume împreună cu el, pe un cal alb…

Jessie ridică privirea din podea, unde juca un joc complicat cu Mark, într-o bramburească de cuburi, beţişoare şi maşini de plastic, după nişte reguli care îi depăşeau capacitatea de înţelegere.

Dorothy şi Tom stăteau pe canapea, cu o tavă cu ceşti de cafea în faţa lor, aşezată pe măsuţă.

— E rândul tău, anunţă Mark.

— Aşa-i.

Sperând că făcea o mişcare bună, Jessie luă un beţişor şi îl folosi pentru a îndrepta un cub spre un autocamion-jucărie.

— Nu cred că ai înţeles, clătină Mark din cap dezaprobator. Poate mai degrabă să jucăm altceva mai simplu.

— Da, acceptă Jessie cu umilinţă.

Probabil ar fi ajutat-o mai mult dacă s-ar fi concentrat asupra a ceea ce făcea, însă atenţia ei zbura aiurea.

Mark adună cuburile şi maşinuţele, le puse într-o pungă pe care o adusese cu el şi scoase o tablă de şah. După cum se vedea, îşi luase în serios rolul de a o distra în acea după-amiază, gândi ea amuzată. Ochii ei străluciră spre canapea. Braţul lui Tom se întinsese de-a lungul spătarului; încât aproape îi atingea umărul lui Dorothy. Îşi întoarse repede privirea în altă parte.

De când o salutase la sosire, Tom abia dacă mai schimbase câteva cuvinte cu ea, şi acelea pe un ton de

indiferenţă politicoasă cu care s-ar fi adresat oricărui străin, în timpul prânzului îşi concentrase atenţia asupra lui Dorothy. Între timp Jessie fusese monopolizată de Mark şi evitase în mod constant să privească spre Tom. Masa în sine, o friptură tradiţională, fusese, după murmurele apreciative, excelentă, deşi ea abia dacă gustase.

Pisica tărcată intră leneşă în cameră şi, cu o perversiune felină, se tolăni în mijlocul tăbliei de şah şi începu să se joace cu piesele negre şi albe.

— Mă întorc imediat, murmură Jessie ridicându-se în picioare.

Băieţelul înclină din cap fară s-o privească, întreaga lui atenţie fiind captivată de noua prietenă. Ea păşi de-a lungul covorului apoi se opri în prag, uitându-se peste umăr. Ochii ei cercetară cele trei siluete şi simţi că i se strânge inima. Arătau ca o familie perfect fericită. Tom şi Dorothy nu vorbeau, însă tăcerea lor avea o familiaritate iritantă, arătând legătura care urma să existe mereu între ei, o legătură menţinută de experienţele pe care le avuseseră împreună şi de amintiri. Dintr-o dată se simţi lăsată complet pe dinafară, înfrigurată, izolată, singură…

Înghiţind în sec, se îndreptă spre bucătărie. Dorothy fusese dezamăgitor de secretoasă în timpul micului dejun cu privire la seara precedentă. În mod clar îi plăcuse piesa de teatru, însă nu spusese nimic despre Tom.

Jessie îşi cercetase mătuşa cu atenţie. Arăta îmbujorată, excesiv de fericită ca o femeie gata să se îndrăgostească? Fusese greu să ajungă la o concluzie în privinţa lui Dorothy, aşa cum stătea şi citea ziarul, îmbrăcată în halat de casă şi având un prosop înfăşurat în jurul capului proaspăt spălat.

Întinzându-se după coşul cu pâine, Jessie culese

cojile uscate şi le puse într-o pungă de plastic. Cum era oare să fii îndrăgostită de un bărbat? Să depinzi de o altă fiinţă umană pentru fericirea ta? Se înfioră, simţind un tremur în lungul spinării şi ochii i se întunecară.

Repezindu-se în dormitor, îşi scoase cămaşa roz şi o înlocui cu una bleumarin. Privi în treacăt în oglindă, îşi trecu mâna prin pletele roşcate şi cârlionţate, apoi, luându-şi jacheta, se îndreptă spre ieşire.

Deschise uşa la sufragerie, fiind lăsată perplexă în primul rând de bărbatul blond care stătea într-un fotoliu în faţa focului. Nu auzise soneria.

— Bună, William.

El se ridică în picioare şi o sărută uşor pe obraz.

— Arăţi bine, Pistruiato. Îmi place părul tău scurt.

— Mulţumesc.

Porecla copilăroasă o irită pe neaşteptate, o făcu să se simtă de şase ani.

— Deci de data asta cât o să stai acasă? continuă William aşezându-se din nou şi zâmbindu-i lui Dorothy care îi înmână o ceaşcă de cafea.

Jessie ridică din umeri.

— Nu sunt sigură.

Simţea o oarecare compasiune pentru William. În ciuda surâsului său bine dispus şi stăpân pe sine, acesta era în mod evident neliniştit. Probabil se aşteptase s-o găsească singură pe Dorothy şi îl descurajase prezenţa lui Tom pe canapea. Ochii lui se întorceau mereu în direcţia acestuia, măsurând nemulţumit bărbatul din faţa sa. Un duel cu pistoalele în zorii zilei? Ea îşi strânse buzele, reţinându-şi un hohot de râs nestăpânit.

— După cât te ştiu eu, o să te mănânce tălpile

de Crăciun.

— Poate, zise ea evaziv.

Se încordă, simţind privirea lui Tom aţintită asupra sa şi îi aruncă o privire prudentă pe sub gene. Tresări când întâlni expresia încremenită de pe figura lui. De ce naiba se arăta atât de dezaprobator? Pentru o fracţiune de secundă ochii li se întâlniră, iar ea şi-i plecă prima, îndreptându-şi în mod deliberat atenţia spre Mark care stătea încă trântit pe covor, lângă pisică.

— N-ai vrea să mergi la râu ca să hrăneşti raţele?

El înclină din cap entuziasmat şi sări în picioare.

— Mă duc să-mi iau haina.

— O să-ţi trebuiască şi ghete, îl, sfătui Jessie, care zărise o pereche de bocanci în sacul lui. Mark se pregătise pentru orice situaţie. Ne vedem mai târziu, murmură ea spre întreaga încăpere, îndreptându-se spre uşă.

— Vin şi eu cu tine.

Jessie se încordă surprinsă şi plină de spaimă când auzi vocea groasă, iar când se întoarse îl văzu pe Tom ridicându-se în picioare cu un aer lejer. Nici nu-i trecuse prin cap că poate ea nu avea chef de compania lui. Şi nu se lăsase câtuşi de puţin impresionat de prezenţa lui William, nu-i păsa că o lăsa pe Dorothy singură cu acesta.

— O să fie plin de noroi pe malul râului, de la ploaia de ieri, zise ea cu răceală, aţintindu-şi ochii asupra pantofilor lăcuiţi ai lui Tom.

— Am întotdeauna o pereche de bocanci în portbagaj, răspunse el netulburat.

Ridică o sprânceană.

— Îmi dai cheile?

Înălţând din umeri, Jessie aduse cheile şi pâinea

veche din bucătărie, apoi îl conduse pe Mark în josul scărilor, până afară.

Odată ce Tom îşi luase ghetele şi jacheta, ea le arătă drumul lui şi lui Mark, spre capătul grădinii, apoi pe poartă spre cărarea care ducea la râu.

— Raţele stau de obicei mai la vale, după cotitură, îi spuse lui Mark. Fii atent să nu aluneci, strigă în urma lui când acesta o luă la fugă, speriind două lişiţe care se ascunseseră repede printre sălcii.

— N-o să alunec, o asigură el călcând voios într-o baltă noroioasă.

De obicei lui Jessie îi plăcea să rătăcească de una singură pe malul râului, savurând liniştea şi calmul naturii. Era un loc ce favoriza gândirea, visarea. Însă astăzi nu mai avea acelaşi farmec. Nu Mark era cel care-o tulburase, ci bărbatul care păşea tăcut lângă ea. Era prea conştientă de prezenţa acestuia, nu reuşea să facă abstracţie de el, şi totuşi, în acelaşi timp, se simţea izolată. Îi aruncă o privire rapidă, cercetându-i trăsăturile masculine. Expresia lui era ascunsă şi nu lăsa să i se ghicească gândurile cu niciun chip. I-ar fi luat o viaţă întreagă să-l înţeleagă pe acest bărbat, să priceapă în ce fel îi mergea mintea. Înfuriată pe neaşteptate, dădu cu piciorul într-o pietricică.

Mark se oprise, privind un bărbat de pe malul celălalt care îşi dresa câinele de vânătoare.

— Tu de ce nu ai câine? o întrebă el pe Jessie curios. Nu-ţi plac câinii?

— Ba da.

Jessie zâmbi, simţind cum i se risipea încordarea.

— Atunci de ce nu-ţi iei unul?

Fără să mai aştepte răspunsul, el o luă la fugă înainte pe cărare.

Poate că o să-mi iau un câine într-o zi, medită

Jessie. Într-o zi. Erau atâtea lucruri pe care avea să le facă în ziua aceea îndepărtată. Să ocupe un post la universitate. Să-şi aleagă o carieră. Să se aşeze la casa ei…

— Câinii înseamnă un angajament. O obligaţie.

Jessie îşi întoarse ochii spre figura întunecată când vocea distantă şi aspră îi întrerupse gândurile.

— Şi ce vrei să spui cu asta? întrebă pe un ton îngheţat.

Ce credea el că voia ea să facă, să se repeadă şi să cumpere un pui de câine ca să-l abandoneze câteva zile mai târziu?

— Îţi atrăgeam doar atenţia asupra a ceea ce este evident, răspunse el cu răceală. Animalele, ca şi copiii, nu sunt ceva cu care să te joci câteva minute şi apoi să-l pui într-un sertar după ce ţi-a trecut cheful. Ei îţi cer un angajament pe termen lung.

Ochii lui arătau ca două bucăţi de gheaţă.

— Şi asta e ceea ce ai evitat toată viaţa, nu-i aşa Jessie?

— Angajament la ce? îi aruncă ea. Carieră? Un bărbat? Numai pentru că am ales să nu mă alătur speciei de rozătoare sau să mă joc de-a familia fericită…

A, de ce-şi mai dădea osteneala? Bărbatul acesta n-avea decât să creadă ce voia despre ea. Şi de ce se mai obosise să-i ţină companie dacă nu vrusese decât s-o enerveze?

Se întoarse să se uite în altă parte şi totul îi zbură din minte când zări expresia încântată de pe figura lui Mark care descoperise raţele.

— Ai grijă, îi strigă dintr-o dată neliniştită când acesta se apropie de malul râului, devenind conştientă de apa adâncă la câţiva paşi de el.

O singură alunecare… Se repezi spre el, însă

Tom era deja acolo şi îl apucase pe Mark de braţ.

— Poftim.

Ea îi întinse punga cu pâine şi se trase un pas în spate. Neobservată, rămase în picioare, privind cum băieţelul, protejat de bărbatul puternic, atrăgea raţele spre mal. Înghiţi, încercând să-şi îndepărteze încordarea care îi cuprinsese gâtul. Simţea în interior o durere aproape intensă.

— Tu nu vrei să le dai mâncare? se întoarse Mark întinzându-i o coajă de pâine.

Jessie zâmbi, făcu un pas înainte, călcă pe un smoc de iarbă şi alunecă. În clipa următoare pământul îi fugi de sub picioare şi se trezi pe spate în mocirlă.

— Ce căzătură unchiule, Tom!

Încercând să-şi regăsească răsuflarea, ea reuşi să se ridice cu greutate în capul oaselor. Mark se uită fix la unchiul său.

— Nu ţi-ai sucit încheietura din nou, nu-i aşa? adăugă el neliniştit.

— Nu.

Tom ciufuli părul pe capul băieţelului.

Să-l ia naiba cu încheietura lui cu tot! La ea nu se gândea nimeni? Jessie se uită la amândoi, nevenindu-i să creadă. Putea să fi zăcut mult şi bine, inconştientă, din partea lor! Înfuriată, se ridică în picioare.

— Te simţi bine? îi aruncă Tom o privire în timp ce se îndrepta spre ei.

Deci îşi amintise până la urmă de existenţa ei.

— Nu, nu mă simt bine deloc, îi răspunse ea.

Încercă în zadar să îndepărteze noroiul ud de pe hainele sale, şi nu făcu decât să-şi mânjească mâinile şi faţa. Se simţea atacată de umezeală, înfrigurată şi nefericită, iar Tom şi Mark înrăutăţeau situaţia şi mai mult stând acolo şi uitându-se la ea de parcă ar fi fost

un animal care se strecurase din vreo vizuină de sub pământ la suprafaţă.

— Puteam să-mi pierd cunoştinţa, deşteptule.

În realitate nu existase pericolul să cadă în râu, şi pe de altă parte, ar fi fost de ajuns să o fi prins cineva de braţ. Doar nu era o minge de rugby.

— Şoc întârziat, îi murmură Tom lui Mark, care clătină din cap aprobator.

Figura lui se lumină.

— Îţi sângerează mâna, arătă el fară să-şi poată ascunde satisfacţia.

— Chiar?

Vampir mic!

Tom se îndreptă spre ea.

— Ia să văd.

Când simţi degetele puternice atingându-i încheietura tresări, smulgându-şi mâna înainte ca el s-o fi putut examina.

— E doar o zgârietură, zise ea scurt.

El o domina cu statura înaltă, privind-o întunecat, cu o expresie din care nu se putea ghici nimic.

— Tremuri, spuse el încet, şi îşi desfăcu fermoarul de la propria jachetă.

Gura ei se strânse într-o linie dreaptă, în timp ce ochii îi străluceau revoltaţi. N-avea nevoie de jacheta lui afurisită. N-avea nevoie de nimic de la acest bărbat. Însă cu Mark, care stătea acolo ca un spectator interesat, n-avea altă soluţie decât să accepte.

Se feri de atingerea lui când el îi puse jacheta pe umeri, menţinând distanţa, în timp ce instinctul îi dicta să-i arunce haina înapoi în braţe.

— Mulţumesc, murmură printre dinţi, după care îi întoarse spatele.

Tom impuse un ritm rapid când o luară înapoi

de-a lungul cărării, încât Mark trebuia să fugă din timp în timp pentru a reuşi să se ţină după ei. Se făcea seară, ceaţa de pe râu răspândindu-se pe coline şi transformând poneii care păşteau pe celălalt mal în fantome argintii.

— Arată de parcă nici n-ar avea picioare, observă Mark fascinat, luând-o pe Jessie de mână fără să-şi dea seama.

— Mm.

Jessie îi zâmbi. El continuă să sporovăiască netulburat pe tot parcursul drumului, nesesizând tensiunea dintre cei doi adulţi. Sau poate doar ea se simţea atât de încordată şi cu nervii la pământ? Probabil arăta ridicol în haina lui Tom şi mânjită cu noroi pe faţă. Zâmbetul lui Dorothy când le deschise uşa îi confirmă bănuielile.

— Îmi pare rău, am uitat să iau cheia.

Îşi aruncă bocancii din picioare. Maşina lui William dispăruse, deci probabil plecase acasă.

— Ce-aţi pus la cale? se interesă mătuşa ei, iar Jessie o văzu schimbând un zâmbet cu Tom. Se simţea ca un copil rău care plănuise să-i facă o farsă celui mai bun prieten. La naiba, unde-i dispăruse simţul umorului? De ce era atât de iritată? Se aplecă şi îl ajută pe Mark să-şi scoată ghetele.

— Rămâi la ceai, Tom? murmură Dorothy.

El îşi privi ceasul.

— De fapt, Dorothy, cred că e timpul să plec. Însă îţi mulţumesc oricum.

Se întoarse spre Mark.

— Hai şi adună-ţi jucăriile, bine?

Mark se grăbi ascultător spre camera de zi, în timp ce Dorothy dispăruse să-şi caute cheile de la maşină. Stânjenită de tăcerea adâncă ce se lăsase în cameră, Jessie începu să-şi desfacă fermoarul de la

jacheta lui Tom, înjurând în gând când acesta se împotmoli la mijloc. Degetele ei, încă amorţite de frig, se străduiau zadarnic.

— Stai. Lasă-mă pe mine.

Ea sări ca friptă când mâna lui i-o atinse pe-a ei, şi se trase înapoi.

— Mă descurc şi singură!

— Termină, Jessica!

Vocea lui sficiui aerul ca un bici. Ea îl privi imediat. Sprâncenele lui erau încruntate ameninţător şi un muşchi i se zbătea în dreptul maxilarului puternic.

— Nu… nu înţeleg ce vrei să spui.

Nu-l văzuse niciodată atât de înfuriat.

— Ba ştii foarte bine ce vreau să spun. Scenele astea de fecioară timidă!

Fixând-o cu privirea, se apropie intenţionat de ea.

— Poftim, iar începi! mârâi el când ea făcu un pas involuntar în spate. A fost de ajuns un sărut nesemnificativ şi acum sunt văzut în rolul posibilului violator? Asta e?

Buzele lui se strânseră ameninţător.

— Ce-ar fi să stabilim un lucru. Singurul gen de relaţie pe care mă interesează s-o am cu tine este profesională. Şi chiar aceea, te asigur, nu e absolut necesară, şi…

Se întrerupse, întorcându-se spre Mark care tropăia în jos pe scări, urmat de Dorothy.

— Eşti gata, Mark?

Îi zâmbi nepotului său, în timp ce de pe figură îi dispăruse orice urmă de mânie.

Cum se putea schimba atât de fulgerător? se întrebă Jessie neîncrezătoare. Arăta atât de liniştit, de detaşat, ca şi cum în ultimele minute vorbise despre vreme. Degetele ei tremurânde traseră din nou de

fermoar, reuşind de data aceasta să-l desfacă. Scoţându-şi uşurată jacheta, i-o întinse lui Tom. Acesta şi-o aruncă pe unul din umerii săi puternici.

— Ne vedem mâine, Jessie, zise el într-o doară.

Ochii lui albaştri o fixară pentru o clipă, după care se întoarse şi o urmă pe Dorothy afară.

— Pa, Jess.

Mark se aruncă de gâtul ei fară să stea prea mult pe gânduri.

— O să te umpli de noroi, murmură Jessie cu blândeţe, urmărind silueta scundă care dispărea pe uşă.

Se ataşa prea mult de Mark, meditä ea câtva timp mai târziu, când stătea cufundată în cadă. Însă, la urma urmei, de ce nu? Cu cât mai multe persoane ţineau la un copil, cu atât era mai bine. Şi chiar când contractul ei cu Tom se încheia, putea să continue să-l vadă pe Mark care avea să o viziteze pe Dorothy.

Îşi strânse buzele, simţind cum o săgeta furia, şi scăpă săpunul în apă. Doamne, el era dezgustător de nesuferit! Hotărârea de a nu se mai gândi la el dispăruse aiurea. Scene de fecioară timidă! Dacă ar fi ştiut el cât de mult se apropiase de adevăr cu acea ironie… Simţi că i se face rău, în timp ce şira spinării îi era străbătută de un fior. Era timidă şi îngrozită, gândi mohorâtă. Însă nu din cauza lui… ci a ei.

— Jess?

Auzi sunetul vocii lui Dorothy ca de departe şi îşi dădu seama că mătuşa sa ciocănea la uşa băii. Probabil se mişcase repede dacă reuşise să-i ducă acasă pe Tom şi Mark într-un timp atât de scurt.

— Mai ai mult? Vreau să-ţi spun ceva.

Jessie ieşi imediat din cadă şi se înfăşură într-un prosop larg, intrigată de nerăbdarea din glasul mătuşii ei. Deschise uşa, accentuându-i-se curiozitatea când

observă ochii strălucitori şi obrajii roşii ai lui Dorothy.

— Spune-mi, o imploră.

— O, Jess, m-a cerut în căsătorie!

CAPITOLUL 7

Jessie se uită fix la mătuşa ei, cu o expresie încremenită. I se făcuse rău, iar stomacul i se strânse dureros.

— Ce s-a întâmplat? Nu te bucuri?

Zâmbetul fericit al lui Dorothy fu înlocuit de o încruntătură nedumerită.

Străduindu-se din toate puterile, Jessie reuşi să îşi arcuiască buzele într-un zâmbet derizoriu, fară să fie însă în stare s-o privească în ochi pe Dorothy.

— Bineînţeles că mă bucur. E minunat.

Oare entuziasmul din vocea ei îi sunase lui Dorothy la fel de fals cum sunase propriilor sale urechi?

— Eram doar surprinsă.

Nu fusese pregătită pentru asta. Nu încă. Nu-i venea să creadă că mătuşa ei s-a lansat legată la ochi în aşa ceva, că s-ar mărita cu un bărbat pe care îl întâlnise doar de trei ori după o pauză de mai bine de zece ani.

— Când a…? Aţi stabilit data…? Şi agenţia…?

Nu se putea opri din a bate câmpii. Când naiba făcuse Tom cererea în căsătorie? În seara care trecuse? Oare Dorothy păstrase secretul toată ziua?

— Am lăsat urme umede peste tot… Mai bine mă duc să mă îmbrac.

Fără să-i mai dea ocazia lui Dorothy să adauge ceva, închise uşa de la baie. Nu voia decât să se ducă în dormitor neştiută de nimeni, să se trântească în pat şi să-şi tragă cuverturile peste cap.

Un val de autodispreţ o cuprinse. Gândeşte-te la Dorothy, se îndemnă. Încetează să te mai arăţi aşa egoistă.

Nu-i strica fericirea. Păru că toată energia i se împrăştie aiurea când fu nevoită să se şteargă cu prosopul şi să-şi tragă pe ea o pereche de blugi şi un pulover închis la culoare. Răsuflând adânc, deschise uşa de la baie.

Dorothy era în hol, murmurând ceva în telefon. Puse apoi receptorul în furcă şi se întoarse.

— Era mama lui William. Tocmai i-a comunicat vestea, iar ea ne-a invitat în seara asta la o petrecere de familie.

— William? Te măriţi cu William?

Cum putuse să fie atât de zăpăcită, de proastă?

— Te-a cerut în căsătorie în seara asta? O, Dorothy e cea mai minunată veste. Sunt atât de fericită.

— Dar ţi-am spus… Cu cine credeai…?

Dorothy se uită fix, complet uimită.

— O, Jess, doar n-ai crezut…

— Abia mi-am dat seama, asta-i tot, zise Jessie eschivându-se şi se aruncă de gâtul mătuşii sale, îmbrăţişând-o. După toţi anii ăştia ţi-a cerut mâna, în sfârşit!

— Se pare că cineva i-a sugerat că era gata să mă lansez într-o aventură înfocată cu Tom Bannister, spuse Dorothy pe un ton sec, iar el a descoperit că era gelos.

— Cerule, murmură Jessie cu ochii mari, apoi izbucni în râs.

***

Jessie scoase foia din maşina de scris şi se întinse leneşă. Mark trebuia să se întoarcă în curând de la şcoală. Urma să-i facă plăcere să mai audă şi glasul altcuiva, meditä melancolică, ridicându-şi ochii pentru a privi peste masa de stejar la bărbatul din faţa ei. Nu-i spusese niciun cuvânt toată după-amiaza. Numai dacă nu punea la socoteală acel mârâit cu care îi înmânase un teanc de scrisori.

Ce se schimbase, deci? Tom abia dacă îi vorbise toată săptămâna, adresându-i-se numai când era absolut necesar, şi chiar atunci cu o asprime care aducea mai degrabă cu lipsă de politeţe. Ochii ei se aţintiră asupra capului brunet, începea să-i fie teamă să vină la lucru în fiecare dimineaţă, să-i fie teamă de figura îngheţată şi imobilă cu care o întâmpina Tom. Numai clipele petrecute cu Mark, când acesta se întorcea de la şcoală, făceau ziua mai uşor de suportat.

În ciuda apropierii fizice în care îşi petrecea majoritatea timpului, Tom părea să fi uitat complet de existenţa ei. Uneori ea era obligată să-i pună o întrebare, iar el ridica ochii inexpresivi, privind-o într-o tăcere absolută înainte de a-i răspunde, ca şi cum îi era greu să-şi amintească cine era persoana din faţa lui. Apoi când îşi aducea aminte, figura pe care o făcea arăta că regretă necesitatea de a-i îndura prezenţa temporară în casa lui.

Ea nu se putea relaxa niciodată şi era mereu, pe nedrept, conştientă de prezenţa lui masculină şi tăcută. Munca nu era excesiv de obositoare, şi totuşi se întorcea extenuată fizic şi psihic la Long Dream, din cauza risipei de energie nervoasă. Însă, aşa obosită cum era, abia dacă reuşea să adoarmă noaptea,

scufundându-se într-o stare de moţăială pentru a se trezi înainte de răsăritul soarelui în sunetul sâcâitor al ceasului deşteptător.

Se auzi un ciocănit în uşă şi doamna Craven păşi înăuntru aducând o tavă. După ce aşeză în silă o ceaşcă de ceai în faţa lui Jessie, se îndreptă spre biroul lui Tom.

— Mulţumesc, Helen.

El îi aruncă un zâmbet leneş, iar micuţa femeie surâse drept răspuns.

Ce dezamăgitoare se dovedise a fi menajera temporară, meditä Jessie cu amărăciune. Nişte zâmbete aruncate, iar acum era gata să-i mănânce lui Tom din palmă.

— Am preparat nişte prăjituri cu fructe, din acelea care vă plac atât de mult.

— Sunteţi foarte drăguţă.

Oh, doamne! Să-mi aducă repede cineva un lighean! Jessie îşi strâmbă buzele dispreţuitor. Doamna Craven se topea de-a dreptul sub privirea ochilor albaştri. Cum putea să fie atât de uşor de înşelat şi să nu distingă dincolo de acest farmec superficial? Farmec, meditä ea iritată, pe care Tom nu considera necesar să şi-l exercite asupra secretarei sale.

— Eu n-o să fiu aici mâine, şi nici în weekend, iar Mark ar face bine să vină luni, deci…

Tom se ridică în picioare şi îi întinse un plic.

— Mulţumesc pentru tot, murmură el, conducând-o până la uşă.

***

Jessie se aplecă repede asupra maşinii de scris, aruncându-i o privire fugară când el se întoarse la birou. Habar n-avea la ce lucra el în acel moment.

Părea să-şi fi petrecut majoritatea zilei citind, şi întrerupându-se din când în când pentru a-şi nota ceva într-un carneţel pe care-l ţinea alături. Încheietura lui se vindeca treptat şi acum părea să poată ţine în mână stiloul; probabil în curând avea să conducă din nou.

Ea îşi îndreptă privirea afară, spre după-amiaza mohorâtă. În curând avea să fie solstiţiul de toamnă, apoi Crăciunul. Ochii ei începură să scânteieze. Unde îşi propusese oare Tom să-şi petreacă vacanţa, aici la cabană, sau acasă la ai lui? Ştia foarte puţine despre el. Fusese tentată să o tragă mai mult de limbă pe Dorothy în legătură cu trecutul lui, cu viaţa lui dinainte, însă se abţinuse. Nu că ar fi avut ocazia s-o facă, de fapt. Abia dacă o văzuse pe Dorothy singură în săptămâna care trecuse. William devenea din ce în ce mai mult un locuitor permanent la Long Dream.

Îşi întoarse ochii spre birou. Oare indispoziţia lui Tom avea legătură cu logodna lui Dorothy? Era o întrebare pe care şi-o pusese fară încetare în ultimele zile. Dorothy îl privea probabil pe Tom ca pe un amic şi nimic altceva, însă nu cumva sentimentele lui erau mai profunde? Totuşi când aflase despre căsătoria lui Dorothy, Tom păruse complet mulţumit şi îi telefonase imediat acesteia pentru a o felicita. Oftă. De ce pierdea atât timp încercând să-l analizeze? Care era scopul?

Adunând foile de hârtie împrăştiate pe birou, le puse în mapă, după care acoperi maşina de scris cu husa. Îşi trase scaunul, se ridică şi începu să păşească încet spre uşă.

— Ai zi scurtă, Jessica?

Ea se încruntă şi se întoarse.

— Poftim? întrebă cu răceală.

— Eşti angajată să lucrezi pentru mine de la ora nouă până la ora cinci şi jumătate.

El îşi privi ceasul.

— E patru fară un sfert. La care se adaugă faptul că în ultimele zece minute ai stat cu ochii pironiţi spre fereastră.

Deci de fapt o supraveghease, nu-i aşa? Constatarea îi provocă o tresărire.

— Dar Mark se va întoarce dintr-o clipă în alta… începu ea.

Avea să dea buzna pe uşa din spate, cu o foame de lup, aşteptându-se s-o găsească în bucătărie pregătindu-i un pahar cu lapte şi o felie din prăjitura doamnei Craven. Era curioasă să ştie cum mersese repetiţia pentru piesă şi cum se descurcase el la proba scrisă.

— Şi i-am promis că o să-l las să-mi citească, îşi aminti, vorbind cu voce tare fară să-şi dea seama.

— N-aveai niciun drept să-i faci o asemenea promisiune.

Jessie se încruntă. Figura lui arăta de parcă fusese pusă la gheaţă.

— Agenţia nu-ţi ia bani pentru timpul pe care-l petrec eu cu Mark, spuse ea supărată.

Asta îl deranja?

— Nu-i vorba de asta, spuse el. Funcţia ta temporară în această casă e de secretară. Nimic mai mult.

Funcţia ei? Vorbea despre ea de parcă ar fi fost o maşină…

— Şi în mod sigur nu trebuie să te ocupi de Mark, continuă el aspru. Aşa că pe viitor te rog să-ţi aminteşti că Mark nu intră în atribuţiile tale. Fălcile lui se încordară.

— Nu e o jucărie, la naiba! Nu poţi să-l pui înapoi în sertar când te plictiseşti de el!

Jessie îl privea, nevenindu-i să creadă. Omul era

nebun. Chiar credea că acesta era felul în care îl vedea ea pe Mark? Ca pe o distracţie temporară? N-avea să se înfurie, îşi ordonă, pentru că i-ar fi arătat cât de mult o loviseră cuvintele lui.

— Şi în loc să stai acolo şi să pierzi timpul în continuare, îţi sugerez să te aşezi şi să baţi la maşină notiţele alea.

El se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Nu i-o spune, se avertiză singură într-o clipă. Nu spune nimic cu privire la ce-ar putea să facă el cu notiţele acelea. Se întoarse la masă şi se aşeză. De ce îl mai asculta? se întrebă ea neînţelegând. De ce nu depunea armele, ca să poată pleca?

Ce tupeu avea omul! S-o avertizeze să se ţină la distanţă de Mark ca şi cum ar fi avut o influenţă nefastă asupra lui. Doar se vedea clar cât ţinea ea la băiat, nu? Totul era de-a dreptul ridicol. Începu să lovească tastele furioasă. Aproape de cinci şi jumătate se opri. Îşi eliberă masa de lucru şi mută notiţele bătute la maşină pe biroul de stejar. Ochii ei se plecară spre carneţelul în care Tom scrisese toată după-amiaza şi îşi arcui sprâncenele. Era plin de mâzgăleli lipsite de semnificaţie. Incapabilă să reziste, dădu paginile, descoperind că toate arătau la fel. Ţţ, ţţ, domnule profesor. Nu părea deloc să fi avut o zi productivă. De fapt n-ar fi putut să-l acuze nimeni că visase cu ochii deschişi, pentru că Tom Bannister gândise, probabil, profund în tot acest timp. La ce se gândise? Cui îi păsa?

Părăsi încăperea, îşi recuperă jacheta din hol şi se opri, ascultând sunetul paşilor din camera de deasupra. Se îndreptă spre uşa din faţă, însă se opri din nou, întorcându-se, iar ochii i se întunecară cu hotărâre. Tom Bannister putea să tune şi să fulgere cât avea chef, însă ea nu pleca acasă cu coada-ntre

picioare, fară ca măcar să-şi fi luat rămas bun de la Mark.

Cu bărbia ridicată sfidător, păşi înapoi de-a lungul holului şi deschise uşa de la camera de zi, sprâncenele încruntându-i-se când îl văzu pe băieţelul care stătea în faţa focului cu o pătură pe umeri.

— Bună, Mark.

Îi zâmbi, devenind îngrijorată la vederea ochilor lui întunecaţi şi a obrajilor aprinşi.

— Bună.

El întoarse capul în direcţia ei, însă nu şi-l ridică de pe pernă.

— Unchiul Tom a spus că eşti ocupată şi să nu te deranjez.

— Aşa a spus? murmură ea încet, aşezându-se pe marginea canapelei.

Îi atinse fruntea uşor cu palma.

— Nu te simţi bine?

El o înlănţui cu braţele fară niciun cuvânt, iar Jessie îl îmbrăţişa, legănându-l şi mângâindu-i părul. Pleoapele lui se închiseră, iar ea îi scoase uşor degetul pe care şi-l băgase în gură.

Apoi simţi prezenţa lui Tom în cameră şi ridică privirea, îi întâlni ochii îngheţaţi cu un fior ascuns şi aşeză capul copilului adormit pe canapea, acoperindu-l cu pătura.

Ridicându-se în picioare, traversă încăperea fără să se uite la Tom şi se opri în hol unde îl aşteptă.

— Ai chemat un doctor? întrebă încet în momentul în care el îşi făcu apariţia, închizând uşa în urma lui.

— Nu-i treaba ta.

Tom îşi încrucişă braţele la piept, fixând-o cu o expresie imobilă.

Jessie îşi înghiţi furia şi umilinţa. N-avea să-i

folosească la nimic să se certe cu Tom. Dacă măcar ar fi înţeles ce era în capul lui, de ce tocmai astăzi se hotărâse să pună punct relaţiei ei cu Mark.

— A făcut gripă, se vede de la o poştă, zise ea.

— Chiar aşa? îşi arcui el sprâncenele cu ironie. Ce spirit de observaţie ai!

— Cu gripa nu e de glumit, îi spuse ea, începând să-şi piardă calmul. Mai ales la aşa o vârstă. Şi dacă nu ţi-ai dat osteneala să chemi doctorul, atunci o s-o fac eu.

Privindu-l sfidătoare, îi întoarse spatele.

— Ba n-ai s-o faci!

El o prinse de încheietură şi o smuci într-o parte.

— Sănătatea lui Mark nu e treaba ta. Înţelege naibii o dată pentru totdeauna!

Degetele lui o strângeau dureros.

— Nu vrei să-mi dai drumul? întrebă ea sigură pe sine.

El era cel care avea nevoie de un doctor. De un psihiatru. Unul specializat în profesori care o luaseră razna.

— Mă doare.

El slăbi strânsoarea, însă nu-i eliberă încheietura imediat. Cu sprâncenele încruntate, îi cercetă urma roşie lăsată pe piele. Ochii i se întunecară.

— Îmi pare rău.

Ea îl privi supărată, refuzând să-i accepte scuzele. Ce se aştepta să-i fi spus? Ai dreptate, domnule profesor. Simte-te liber să mă pui la punct oricând. La urma urmei, nu sunt decât o maşină. De altfel, nu încheietura o durea, şi nu mâna îi fusese rănită. Se pregăti să plece.

— Mark a început să se ataşeze de tine foarte

tare.

Se opri, surprinsă. Deci asta era…

— Nu crezi că mi-am dat seama şi singură? spuse încet.

— Da? făcu el pe neaşteptate. Şi ţi-ai dat seama şi de responsabilităţile care se subînţeleg?

— Crezi că sentimentele mele pentru el sunt temporare, că…

— Tot ce faci tu este temporar, o întrerupse el.

Ochii lui Jessie aruncară fulgere. Încerca să discute normal, însă cu acest bărbat era practic imposibil. Tot ce făcea era să o critice.

— Ţin foarte mult la Mark, zise ea încercând să fie calmă. Şi când o să încetez să mai lucrez aici mi-ar place să continui să-l văd.

— Chiar? Şi să-l faci să se ataşeze şi mai mult de tine?

Buzele lui se arcuiră.

— Şi apoi ce-o să mai fie? O să dispari dintr-o dată din viaţa lui? Câteva cărţi poştale… Ai idee cât de vulnerabil e Mark?

Ceva se lumină în interiorul ei. Doar ea ar fi fost în stare să înţeleagă asta, să-l compătimească pe Mark pentru că îşi pierduse părinţii.

— Dar tu ai idee de ce s-a ataşat Mark atât de mult de mine? Pentru că eu îl ascult întotdeauna când vrea să vorbească despre mama lui. Pentru că tu nu ai sensibilitatea ca măcar să-i înţelegi această dorinţă. Pentru că n-ai iertat-o încă pe Rebecca că a avut bunul simţ să te refuze în favoarea fratelui ei.

Înspăimântată, închise gura şi fu cât pe ce să-şi muşte limba la vederea expresiei care apăruse pe figura lui şi a durerii care i se citea în ochi. Oricare fusese provocarea iniţial, simţea că mersese prea departe. Îi amintise de o femeie care era moartă. Simţi

că i se face rău de ruşine.

Îşi umezi buzele.

— Tom? zise într-o doară.

Figura lui era acum o mască de gheaţă şi distantă. O, la ce bun să mai încerce? înfrântă, se îndreptă spre ieşire.

Ajunsese în parcare, gata. Să descuie maşina lui Tom, când văzu un automobil alb oprind în faţa casei. Un bărbat cu părul cărunt, purtând o geantă neagră în mână, coborî şi se îndreptă spre uşă. Jessie intră în maşină şi rămase în faţa volanului, cu privirea aţintită aiurea prin parbriz. De ce nu-i spusese Tom pur şi simplu că îl chemase deja pe doctor? Întreaga scenă neplăcută din hol ar fi putut fi evitată complet.

Tot ceea ce avusese el de făcut fusese să-i dea un răspuns civilizat la întrebarea pusă, o întrebare care apăruse pur şi simplu din grija pentru starea lui Mark. Tom n-ar fi trebuit să se arate ostil, să o repeadă în acel mod…

Porni motorul şi o luă de-a lungul şoselei, apoi frână brusc în momentul în care în faţa farurilor îi apărură siluetele întunecate ale unor vaci. Se rezemă de spătar şi privi cum o umbră înfofolită mâna cireada spre ferma care se zărea undeva pe partea stângă.

El era absolut convins că interesul ei pentru Mark era trecător. Cum putea s-o creadă atât de mică la suflet, atât de superficială şi insensibilă? Claxonă. Îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Tom, gândi cu vehemenţă, pornind maşina ai prudenţă când vacile terminaseră de traversat.

Detesta modul în care el îi stăpânea toate gândurile, în care i se strecura în vise şi în care îi controla acţiunile. Se cutremura la ideea că în ciuda protestelor sale, îi păsa într-adevăr ce părere avea el despre ea, că îi stătea în putere s-o rănească. Voia ca

lui să-i placă de ea, s-o respecte, voia să-i observe nuanţa întunecată de plăcere a ochilor, în fiecare dimineaţă. Voia… Nu mai ştia nici ea ce voia. Voia ca nodul acela chinuitor pe care îl simţea să dispară, să o elibereze, voia ca acel gol din interiorul ei să nu mai existe. Voia să fie foarte veselă şi fericită ca în urmă cu două săptămâni.

Şi tocmai trecuse printr-o intersecţie unde ar fi trebuit să se asigure, însă ea nici măcar nu încetinise… Răsuflă adânc, tremurând, simţindu-şi mâinile dintr-o dată transpirate. Putea să fi întâlnit un camion în viteză, pe strada principală… Oprind pe marginea drumului, îşi ascunse faţa în palme.

***

După ce încuie portiera de la maşină în urma ei, Jessie trase aerul rece al dimineţii în piept şi zâmbi spre cerul senin de deasupra. Era imposibil să fie indispusă într-o asemenea zi.

Zâmbi ca pentru sine, în timp ce se îndrepta spre uşa din spate a vilei. Nu ştia ce o făcuse să se lanseze într-o stare aşa de melodramatică în seara precedentă, să se panicheze din cauza unui mascul. Ridică din umeri nepăsătoare. Ei bine, nu era complet imună în privinţa lui Tom, după cum ar fi vrut, însă acceptase asta deja. Nu era ceva ce n-ar fi putut înfrunta, îşi spuse convinsă. Şi nici n-avea să renunţe la Mark fără să fi încercat nimic.

Răsuflând adânc, împinse uşa şi intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa, Tom.

El stătea lângă sobă, mestecând într-o oală. Avea bărbia ţepoasă, iar părul ciufulit, şi părea să fi dormit în blugi şi cămaşa bleumarin peste noapte. Nu.

Arăta de parcă n-ar fi dormit deloc, gândi ea, cercetându-i trăsăturile obosite.

— Cum se simte Mark? întrebă pe un ton neutru, ascunzându-şi neliniştea în timp ce îşi scoase jacheta şi o aruncase pe spătarul unui scaun.

— Abia s-a trezit.

Tom se îndreptă spre frigider, scoase o sticlă de suc de portocale, turnă într-o carafa şi o puse pe o tavă. Jessie îi observă pentru prima oară firişoarele de transpiraţie de pe frunte, mărimea ochilor albaştri, moliciunea neobişnuită a mişcărilor de obicei repezi şi agile.

— Nu vrei să-i duci tu micul dejun cât fac eu un duş? Budinca e aproape gata.

— Bineînţeles, răspunse ea repede.

Nu era momentul potrivit să se împăuneze şi să-i amintească de cearta din ziua trecută.

— Ar trebui să te culci şi tu, spuse ea încet. Arăţi ca naiba.

Daca el o auzise, nu arătă, şi plecă din bucătărie fară un cuvânt.

Câteva minute mai târziu, înarmată cu tava, Jessie urcă scările. Traversă coridorul şi deschise uşa cu umărul stâng.

— Bună.

Mark îşi înălţă capul de pe pernă şi o întâmpină cu un zâmbet slab.

— Cum te simţi?

Jessie aşeză tava pe măsuţa de lângă pat. În apropiere fuseseră trase două scaune, iar perna turtită a unuia dintre ele arăta prezenţa recentă a cuiva. Hm. Exact cum bănuise. Tom îşi veghease nepotul toată noaptea.

— Îţi e foame?

— Nu prea, murmură Mark şi întinzând mâna

după pahar, bău sucul de portocale. Unde-i unchiul Tom?

— Face un duş. Gustă nişte budincă. Numai puţin. Mark clătină din cap încăpăţânat şi se ascunse sub pături.

— Tot mi-e sete. Şi mi-e frig.

— O să mai aduc o pătură şi nişte suc, spuse Jessie cu blândeţe.

Când se întoarse, Mark adormise între timp. Îl înveli cu atenţie să nu se trezească, acoperindu-l cu pătura pufoasă pe care o găsise în dulap, apoi aşeză paharul cu suc pe noptieră. Luând tava, traversă camera în tăcere, până în coridor. Începu să meargă spre scări, apoi se opri în dreptul uşii lui Tom. Probabil că acesta îşi terminase deja duşul şi se schimbase.

Rămase nemişcată, uitându-se fix la uşa închisă. Nu se auzea niciun zgomot venind din interior. Făcu o strâmbătură. Tom nu i-ar fi mulţumit pentru că-şi făcea griji în privinţa lui, îşi spuse cu hotărâre. Vru să se îndepărteze, însă ezită. El arăta totuşi atât de obosit… O, pentru numele cerului, se certă singură. Era evident că luase gripă care se agravase prin noaptea aceea nedormită, atâta tot, n-avea să se prăbuşească în baie.

Lăsă uşurel tava pe podea şi ciocăni încet în uşă. Aceasta fusese lăsată întredeschisă, încât atunci când o atinse se crăpă mai mult, lăsând să se vadă încăperea luminată de razele soarelui. Stând culcat pe burtă, Tom zăcea întins pe patul larg, cu ochii închişi. Jessie se întoarse, închizând uşa în urma sa, cu sprâncenele încruntate. Bărbatul ăsta n-avea în casă niciun halat, o pereche de pijamale, sau un nenorocit de prosop? Chiar trebuia să stea aşa tolănit în pielea goală în pat? Poate că era dormitorul lui, în care nu intra nimeni de obicei, dar chiar şi aşa… Dumnezeule…

Nu realizase niciodată până atunci cât de frumos putea să fie un corp de bărbat. Îl privise doar timp de o fracţiune de secundă, şi totuşi imaginea trăsăturilor puternice şi masculine îi rămăseseră imprimate supărător de limpede în memorie.

Înghiţi în sec, dorindu-şi ca pulsul să-i revină la normal. Era mai bine să plece şi să-l lase să doarmă? Avea să capete pneumonie, ca să nu mai vorbim de gripă, aşa dezbrăcat cum era. Stânga împrejur. Ciocăni cu putere în uşa închisă şi apoi neprimind niciun răspuns, o deschise.

— Tom?

Fu întâmpinată de o tăcere adâncă. Poate că el era într-adevăr bolnav şi abia reuşise să se târască în pat. Deschise uşa larg şi traversă covorul de culoarea ciocolatei până ajunse în dreptul patului. Cu ochii fixaţi asupra capului brunet, îl scutură de umăr, simţind dintr-o dată pielea arzătoare care iradia căldură în palma ei. El mârâi şi apoi deschise ochii încet. În primul moment păru dezorientat, nereuşind să-şi dea seama cine era ea, apoi se încruntă.

— Ce naiba cauţi în dormitorul meu? tună el aspru. Ieşi afară!

— Treci în pat, îi ordonă Jessie fară menajamente. Delicat până la capăt, dragul de profesor!

— Eşti bolnav, îi zise ea direct.

Îndreptându-se spre fereastră, trase perdelele crem, blocând lumina soarelui.

— Şi eu n-am obiceiul de a mă strecura în dormitorul şefilor mei. Da, ştiu că nu-ţi plac femeile cu iniţiativă.

Întorcându-se, observă surprinsă, însă mulţumită că el o ascultase şi se înfofolise în păturile maro.

— Să-ţi aduc ceva? îl întrebă. Ceva de băut?

Nu primi niciun răspuns şi apropiindu-se de pat, observă că ochii lui se închiseseră din nou. Somnul îi îndulcea trăsăturile aspre ale feţei; arăta mai blând, mai tânăr, aproape vulnerabil. Îl privi în neştire, luptându-se cu tentaţia de a-i aranja o şuviţă de păr care îi căzuse pe fruntea largă, şi se întoarse repede, închizând uşurel uşa în urma sa.

El nici măcar nu întrebase de Mark, îşi dădu seama dintr-o dată, tresărind. Nu pentru că uitase de nepotul lui, ci pentru că ştia că ea avea să se ocupe de acesta. Dacă n-ar fi avut încredere în ea, nu şi-ar fi permis să doarmă. Surâse. În ciuda criticilor lui interminabile, a înţepăturilor, când era vorba de ceva important avea de fapt încredere în ea.

Gândul o învălui ca într-un culcuş cald tot restul zilei, o zi pe care şi-o petrecu urcând şi coborând scările cu tăvi pentru cei doi bolnavi.

Mark era mofturos, capricios, agitat la gândul că n-avea să se însănătoşească la timp pentru serbarea de la şcoală. Tom, pe altă parte, medită ea în timp ce se pregătea de culcare, se dovedise a fi pacientul-model. Băuse şi mâncase tot ce-i adusese ea fară să protesteze, mulţumindu-i cu politeţe de fiecare dată când se întorcea să ia tava, cu toate că ea simţi că această atitudine era mai mult mecanică.

Îşi puse cămaşa de noapte de mătase pe care o cumpărase în Auckland la întoarcerea din Noua Zeelandă. Se repezise până la Long Dream în timpul după amiezii să ia câteva lucruri necesare şi să-i explice situaţia lui Dorothy.

Scufundându-se în pat, stinse lumina şi prin întuneric pleoapele ei începură să se închidă, însă ea se strădui să le deschidă larg înapoi. Dând la o parte cearşafurile, se întinse spre întrerupătorul veiozei de

lângă pat. Auzise ceva – Mark? Cerea să bea ceva?

Se îndreptă spre coridor şi îngheţă, simţind că i se face părul măciucă la auzul strigătului de disperare. Fără să se mai gândească, alergă şi izbi uşa de la camera lui Tom de perete. Lumina lunii pătrundea prin perdele, căzând asupra siluetei care se zbătea în somn, mototolind cearşafurile şi mormăind ceva de neînţeles.

Îi atinse fruntea cu degetele şi ochii i se întunecară de nelinişte. Avea febră. Grăbindu-se spre baie, înmuie o cârpă în apă rece şi se întoarse, începând să-i şteargă faţa transpirată. El rămase nemişcat pentru o clipă, apoi începu să se zbată.

— Nu! Pentru Dumnezeu… Rebecca… Nu!

Jessie încremeni, durerea şi disperarea din vocea lui săgetând-o neaşteptat. Ce coşmar se derula în mintea lui tulburată de febră? Moartea tragică a Rebeccăi. Sau, după atâţia ani, rana pe care i-o provocase ea nu se vindecase şi îi chinuia încă subconştientul?

Cu inima strânsă, se aşeză pe marginea patului, luându-i capul instinctiv între palme, mângâindu-i părul negru.

— Sşş, e în regulă, murmură liniştitor, şi simţi cum el se calma sub atingerea ei.

Întinzându-se, îi acoperi pieptul bronzat şi dezvelit cu marginea cuverturii, mai mult pentru propria ei conştiinţă, îşi spuse, dacă nu pentru altceva.

— Mi-e sete… murmură el.

Ea se ridică şi umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră. Sprijinindu-i capul cu, braţul, îi duse paharul la gură. El bău cu poftă, apoi se prăbuşi înapoi între perne.

Ea aşeză paharul gol pe masă şi tresări când simţi deodată mâna lui prinzându-i încheietura.

— Nu pleca.

Degetele lui se strânseră, trăgând-o spre pat.

— Doamne, eşti aşa frumoasă!

Pulsul ei o luă razna. El delira, nu-şi dădea seama ce spunea… Ca prin vis, îi simţi braţele cuprinzând-o şi trăgând-o în pat lângă el.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut. Mâna lui îi mângâie posesiv corpul. Nu era decât o explozie de plăcere senzuală în felul în care buzele lui îi atinseseră gâtul. Îi putea simţi fiecare muşchi, fiecare centimetru al corpului bărbătesc prin cearşaful subţire. Condusă nu de raţiune, ci de un instinct primitiv, se arcui sub el, mâinile ei începând să exploreze, atingând încet pieptul păros…

Îngheţă. Asta era nebunie curată! Ce naiba făcea? Tom nici măcar nu-şi dădea seama cine era ea, nu ştia pe cine îmbrăţişa şi mângâia. În starea de confuzie în care era, ea nu reprezenta pentru el decât un corp de femeie. Orice femeie. Sau poate îşi imagina că o atinge pe Rebecca?

Retrăgându-se, reuşi să se desprindă din îmbrăţişarea lui şi se strecură afară din pat. El nu făcu niciun efort s-o oprească şi când îl privi, ea observă că închisese ochii şi adormise, iar pieptul i se ridica într-un ritm regulat. Cum putuse să fie atât de proastă încât să creadă pentru o clipă că, aşa cuprins de febră cum era, Tom o dorea pe ea? Şi numai ea era de vină pentru acel gol pe care-l simţea acum în interiorul ei.

Părăsi camera încet. Tot ce-şi dorea era ca Tom să nu-şi mai amintească nimic a doua zi dimineaţă.

CAPITOLUL 8

Aşezând tava lângă patul lui Tom, Jessie traversă încăperea şi dădu perdelele la o parte.

El lăsă jos cartea pe care ea i-o adusese din bibliotecă în acea dimineaţă, ocazie cu care descoperise surprinsă că şi lui îi plăceau romanele psihologice.

— Peşte?

Legănând tava pe genunchi, el cercetă mâncarea fără entuziasm.

— Iar?

— Peştele e hrănitor, îi spuse Jessie

Acelaşi lucru i se întâmplase şi cu Mark. Privind dezgustat ceea ce i se oferise, acesta bombănise ceva despre hamburgeri, cartofi prăjiţi şi adormise imediat.

— Credeam că noi bolnavii trebuie să fim ţâfnoşi, nu sora medicală, murmură Tom încet.

Ea zâmbi, privindu-l dintr-o parte.

— Prefer ca pacienţii mei să nu fie în stare de comă!

Cu o barbă de şase zile care îi acoperea fălcile, el arăta ca un pirat.

— Ce părere ai?

Lăsând jos furculiţa şi cuţitul, el îşi mângâie bărbia.

— S-o păstrez? Să-mi las barbă?

Ea ridică din umeri, derutată că el îi ghicise gândul atât de uşor. Îi plăcea maxilarul lui pătrat şi puternic. Ar fi fost păcat să-l ascundă, însă se îndoia foarte tare că el s-ar fi lăsat influenţat de părerea ei, în ciuda întrebării. Ca şi Mark, îşi revenise binişor în ultimele două zile. Ochii lui îşi pierduseră opacitatea, iar faţa paloarea nenaturală.

Rugăciunea ei fusese ascultată. El părea să nu-

şi mai amintească nimic din acea primă noapte, zăcuse în următoarele trei zile într-o lume a lui. Nu-şi mai amintea nimic din orele în care ea stătuse pe marginea patului, ascultându-i delirul chinuit, răcorindu-i fruntea înfierbântată, dorindu-şi să-l poată ţine în braţe din nou.

— Lucy a telefonat din nou în după-amiaza asta, în timp ce dormeai, ca să vadă cum te descurci. Era a treia oară în ultimele zile.

— Şi ţi-a transmis salutări.

Buzele ei se strânseră. Nu era secretara lui în societate, se săturase să primească mesaje din partea unor voci necunoscute şi răguşite de femei.

El zâmbi în sus spre ea.

— Lucy, meditä el. O tipă inteligentă.

Înghiţi o bucată de peşte.

— Profesoară de engleză, adăugă laconic.

— Chiar? murmură Jessie ascunzându-şi enervarea. Ştia ea că o femeie trebuie să fie în acelaşi timp atractivă ca să-l intereseze.

— Căsătorită cu un fizician.

Ochii albaştrii străluciră.

— Are patru băieţi mari.

Ea luă tava goală. Nu era câtuşi de puţin interesată… El nu se gândise nicio clipă…

— Şi o femeie, nu i-am reţinut numele, adăugă ea într-o doară. Trish? Terri? Ţi-a adus nişte struguri.

El îţi duse mâinile la ceafa.

— Cu părul lung şi blond? Subţire?

— Da, răspunse ea scurt îndreptându-se spre uşă.

Cu picioare lungi, o piele perfectă şi un rând de dinţi albi şi strălucitori. Deci îi plăceau blondele, nu?

— Tracy Collins, murmură el.

— Mama lui Brandon. Ridică o sprânceană.

— Prietenul cel mai bun al lui Mark.

De ce îi tot oferea aceste explicaţii? Ea nu era deloc interesată de viaţa lui personală.

— Deci, unde i-ai pus? întrebă el când ajunsese la uşă.

— Ce să fi pus?

Jessie se încruntă.

— Strugurii.

Ea zâmbi.

— I-am mâncat. Doar nu voiai să împrăştii sâmburii în pat, nu? adăugă ea ironică şi dispăru pe uşă afară.

Întinzându-se, Jessie puse ultimul glob în brad, apoi se trase înapoi să-şi admire opera.

— Ce părere ai, Lisa? Destul de artistic, nu?

Pisica pufoasă se lungi pe covoraşul din faţa focului şi o ignoră.

Reaşezând beteala, Jessie se aplecă, puse în priză instalaţia electrică şi o aprinse. Închisese lumina din încăpere, deschise o veioză şi se aşeză turceşte în faţa focului, mângâind-o absentă pe Lisa pe după urechi, şi observă bradul mulţumită. Oare Mark avea să fie încântat de surpriză? Se simţea atât de bine încât nu vedea niciun motiv pentru care nu s-ar fi dat jos din pat pentru o oră, două în ziua următoare. Adusese hârtie colorată şi bradul, şi plănuia să-i arate cum să facă lănţişoare din hârtie, sperând că activitatea va compensa într-un fel dezamăgirea pe care i-o provocase faptul că pierduse serbarea de la şcoală. Îşi întinse picioarele îmbrăcate în blugi. Ar fi trebuit să se gândească să meargă la culcare, însă în ciuda zilei obositoare, nu simţea nicio urmă de extenuare. Oftă mulţumită. Nu-şi putea aminti când se mai simţise atât de calmă, atât de senină. Îi plăcea să facă pe sora medicală, fu nevoită să admită, cu toate

că îi părea rău că pacienţii ei îşi recăpătaseră pofta de mâncare.

Îi dăduse lui Mark o felie de tort de cireşe cu obişnuita cană de cacao cu lapte, ca să compenseze pentru peşte, care, acceptase cu regret după ce gustase şi ea, nu prea semăna a nimic comestibil. Şi Tom se arătase recunoscător pentru dejunul adus la pat, după ce se asigurase mai întâi, gândi ea, că tortul fusese cumpărat de la o cofetărie şi nu făcut de ea.

Ochii ei se întunecară. Era pentru prima oară în viaţă când simţea într-adevăr că altcineva avusese nevoie de ea, că fusese necesară. Făcu o figură batjocoritoare. Exagerase. Tom şi Mark s-ar fi descurcat şi fară ea. Fără îndoială că Lucy sau Tracy s-ar fi ocupat de ei, gândi ea cu amărăciune. Totuşi, era bine să se simtă... o, recunoaşte... era bine să se simtă, măcar pentru un timp scurt, o parte din viaţa lui Tom, să simtă că prezenţa ei în acea casă avea într-adevăr importanţă. Îşi îmbrăţişă genunchii.

— Jessica!

La auzul sunetului neaşteptat al vocii groase, ea se întoarse surprinsă şi nu putu să-şi ascundă plăcerea provocată de descoperirea imaginii lui Tom care apăruse în prag, înfăşurat într-un halat, cu un pahar de suc de portocale în mână, chiar dacă nu trecuse decât o oră de când îl văzuse. Apoi, observând expresia serioasă de pe figura lui, simţi că i se strânge inima. Plăcerea nu era, evident, de ambele părţi. Tom arăta a orice, numai încântat să o vadă nu, îşi închipuise probabil că ea se culcase deja şi se aşteptase să găsească sufrageria goală.

— Tu nu trebuia să te fi întors la Long Dream? întrebă aspru.

— Ce?

Ea îl privi fix. Cum putea acest străin ostil să fie

acelaşi bărbat care o ironizase în privinţa talentelor sale culinare cu puţin timp în urmă?

— N-am ştiut că te culci atât de târziu. Nu era nevoie.

Jessie îşi drese glasul.

— Dar nu m-am întors… Stau… ăăă… în camera neocupată de nimeni.

Era imposibil ca el să nu-şi fi dat seama de asta. Sau poate că nu. Până acum el se arătase complet zăpăcit.

— Înţeleg.

Din ochii lui întunecaţi nu se putea ghici nimic, însă ea putea sesiza ostilitatea inexplicabilă şi din ce în ce mai accentuată.

— Presupun că nu te-ai gândit nicio clipă să-mi ceri mai întâi permisiunea?

Jessie îşi reprimă pornirea de furie, aşteptând câteva secunde înainte de a răspunde.

— Nu, nu m-am gândit, zise calmă. Tu ai fost practic inexistent pentru societate de vineri încoace.

— Deci te-ai hotărât să-ţi foloseşti spiritul de iniţiativă, hm? Să te muţi aici?

Buzele lui se strânseră, în timp ce privirea îi rătăci prin încăpere.

— Şi asta ce-i?

Ce naiba credea că putea să fie?

— Ce-ai zice de un pom de Crăciun?

Ea îşi pocni degetele.

— A, fir-ar să fie, am uitat să-ţi cer mai întâi permisiunea.

Întorcându-se, părăsi camera în grabă şi în clipa în care ieşi din raza lui vizuală se repezi în sus pe scări, urcându-le câte două.

Ajungând în cameră, se aruncă în pat şi lovi perna cu pumnul, plină de furie. Tentaţia de a face

gestul măreţ, să-şi împacheteze lucrurile, inclusiv pomul de Crăciun, şi să părăsească acea casă într-o vijelie era copleşitoare.

Se înşelase singură în ultimele zile, îşi dădu seama, întorcându-se pe spate şi privind în tavan. Atitudinea lui Tom faţă de ea nu se schimbase câtuşi de puţin. Pur şi simplu îi tolerase prezenţa pentru că nu avusese încotro, avusese nevoie de cineva, oricine, care să aibă grijă de Mark cât timp el însuşi era imobilizat la pat.

Era atât de nedrept! Alergase de colo-colo pentru el şi pentru Mark zile în şir. Dumnezeu ştie de câte ori urcase şi coborâse scările acelea nenorocite. Nu voia şi nu aşteptase recunoştinţă veşnică din partea lui Tom, însă felul în care se purtase cu ea era inexcuzabil.

Sări din pat şi începu să se învârtă prin cameră, uitându-se furioasă spre covor. Uf! „Deci te-ai hotărât să-ţi foloseşti spiritul de iniţiativă. Să te muţi aici.” O făcu să arate ca o băgăreaţă. Nu. Ca o femeie uşoară care prinsese ocazia să se stabilească în căminul cuiva. Oare asta gândise viermele nenorocit? Ar fi trebuit să se uite mai întâi la propria persoană. Care fiinţă întreagă la minte ar fi ales să stea sub acoperişul lui Tom Bannister, să-i îndure prezenţa insuportabilă zi şi noapte?

Se încordă, oprindu-se dintr-o dată când auzi un ciocănit uşor în uşa dormitorului în timp ce o voce o strigase pe nume. Ce mai voia acum? S-o oblige să plece? Deschise uşa cu violenţă.

— Poftim.

Tom ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi apărat.

— Îmi pare rău.

Ea îl privi într-o tăcere adâncă pentru o secundă, apoi îi trânti uşa în nas, răsucind cu zgomot

cheia în broască. Du-te naibii, domnule profesor. Credea că un nesincer „îmi pare rău” avea să repare totul? Probabil se simţise vinovat, îşi dăduse seama cât de nedrept se purtase. Însă ea ar fi preferat să fie tăiată în bucăţi înainte de a-i accepta scuzele numai ca să-i liniştească conştiinţa. Şi apoi, lui Tom îi părea rău numai din cauză că îşi spusese gândurile cu voce tare. Faptul că-şi ceruse scuze nu schimba nimic, nu schimba realitatea că nu-i suferea prezenţa acolo şi că fusese nevoit să depindă de ea câtva timp.

Cu toate că era convinsă că avea să se întâmple contrariul, adormi buştean de cum puse capul pe pernă şi se trezi devreme, înainte să sune ceasul.

Căscând, coborî din pat, se spălă şi se îmbrăcă mecanic, îşi pieptănă părul şi se duse în bucătărie. Salutând-o pe Lola cu un mârâit monosilabic, aprinse aragazul şi puse mâncarea pentru căţei la fiert. Apoi sorbi din ceai, în timp ce gândurile începeau să i se limpezească.

Privi pe fereastră la cerul întunecat şi sumbru. Aşa se simţea şi ea în acea dimineaţă. Cenuşie, închisă. Şi mohorâtă. Şi mai departe? Urma să-şi joace rolul în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Începea să regrete că îi trântise uşa în nas lui Tom în seara trecută, oricât de mult o meritase. Îşi dorea să se fi purtat cu mai multă demnitate şi maturitate. În schimb se coborâse la nivelul lui infantil.

S-ar fi dispreţuit dacă ar fi plecat acum, trebuia să admită, ar fi simţit că-l dezamăgeşte pe Mark, că-l abandonează. Hotărârea fiind luată, bău ce mai rămăsese din ceai şi începu să pregătească micul dejun.

Câtva timp mai târziu, după ce fusese până la Mark, ciocăni în uşa dormitorului lui Tom, trase aer în piept şi intră înăuntru.

— Bună dimineaţa.

Lăsă tava la o parte şi se uită la el, în timp ce el deschise un ochi albastru şi strălucitor.

— Cum ne mai simţim azi? întrebă într-o doară, trăgând perdelele.

— O, doamne!

El mârâi şi se ridică în capul oaselor.

— Doamna cu lanterna.

— Hai, hai, tăcu Jessie dezaprobator. Să nu ne impacientăm aşa.

Ceva nu era în regulă. Mirosea a săpun de lux. Părul lui era puţin umed şi purta halat de baie, ceea ce însemna că abia ieşise de sub duş. Deci se prefăcuse în mod special că dormea când intrase ea în cameră. Hm. Oare drăguţul şi liniştitul profesor începea să se înveţe să fie servit la pat, în ciuda resentimentelor pe care le avea pentru chelneriţă?

— Poftă bună, spuse ea amabilă.

Pentru că e ultima pe care o mai guşti, preparată de aceste mâini. Începu să păşească spre uşă.

— Nu pleca încă, Jessie. Stai şi discută cu mine până termin de mâncat.

Ea se încruntă, răsuflând uşurată că stătea cu spatele la el. Ce naiba păţise omul ăsta? Cu câteva ore în urmă abia aştepta să scape de ea, iar acum…

Se întoarse încet, inima topindu-i-se sub privirea ochilor albaştri şi strălucitori şi a zâmbetului leneş.

— Despre ce vrei să discuţi?

Vocea ei sună neutră, oarecum plictisită, însă nelăsând să se distingă nimic din acea nesiguranţă interioară. N-avea să-l înţeleagă niciodată pe acest bărbat. Poate că el nu era de fapt aşa de complex. Poate aerai puternic, sigur pe sine, era total înşelător.

Poate că el era complet nesigur, pradă a unor stări de nehotărâre.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în ultimele zile.

— Ţi-am păstrat toate ziarele. Poţi să le citeşti mai târziu, îi zise ea pe un ton sec. După ce te îmbraci şi vii jos, adăugă cu subînţeles.

— Vrei să spui că ne putem da jos din pat astăzi? întrebă el grav, ridicând privirea din farfurie.

— După cum în mod evident ne simţim mai bine, da, acceptă Jessie, care nu mai fu în stare să-şi păstreze expresia serioasă şi zâmbi.

Admiţând înfrângerea, trase un scaun mai aproape şi se servi cu o felie de pâine prăjită. Se simţea atât de slabă, o trădătoare a speciei femeieşti.

— Ce mai face Dorothy? Ea şi William au stabilit o dată?

— La începutul lui mai.

Jessie muşcă din pâine.

— Probabil Dorothy o să se mute la William. Iar tu ce-o să faci? O să rămâi singură la Long Dream?

Jessie strâmbă din nas.

— Încă nu m-am gândit la asta. Mai e până atunci.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu ce-o să fac…

— Sau unde o să fii? murmură Tom încet.

Ea îşi privi felia mâncată pe jumătate, simţind dintr-o dată că-şi pierde pofta de mâncare.

— Depinde.

Ştia că el se uită la ea şi îşi dădea seama că atmosfera devine încordată.

— De ce, Jessie?

Vocea lui era atât de scăzută, încât ea abia dacă îi înţelese cuvintele. Se juca, gândi ea intrând în panică. Era ca şi cum ar fi vrut s-o facă să

recunoască…

Ridică privirea şi zâmbi.

— Depinde dacă o să fiu acceptată la cursul acela de artă culinară la care m-am înscris.

Găseşte pe altcineva să-ţi gâdile orgoliul, gândi. Se ridică şi înghesui restul feliei de pâine în buzunarul blugilor, fară să-şi dea seama.

— O să-ţi fie foame mai târziu, hm?

— Mm?

Zăpăcită de expresia amuzată de pe figura lui, ea luă tava şi se îndreptă spre uşă.

Când ajunse în hol se încruntă. Să zicem că ar fi prins vocile aripi şi s-ar fi întâmplat ca Tom să-i ofere o slujbă permanentă ca secretară. Cum avea să reacţioneze? Oare la asta făcuse aluzie? Nu-i venea să creadă că el putea să fie atât de arogant încât să sugereze că îi putea influenţa planurile, ca şi cum să lucreze pentru el era scopul vieţii ei. Şi, în orice caz, doar nu urma să aibă nevoie de o secretară când începea anul universitar?

***

— Poţi să pui tu piesa asta, murmură Mark cu generozitate, întinzându-i un cub.

— Mulţumesc, făcu ea pe un ton grav, conştientă de onoarea care i se făcea, şi schimbă un zâmbet fugar, cu Tom.

Ochii acestuia se întoarseră spre cartea pe care o ţinea pe braţe. Stătea într-un fotoliu în faţa focului, cu picioarele întinse înainte. Jessie medită absentă că era mai bine că se hotărâse să nu-şi lase barbă, până la urmă. Îi observă conturul bărbiei şi obrazului proaspăt bărbierit. Avea o înfăţişare obosită; prima zi pe care n-o petrecea în pat îi luase probabil mai multă

energie decât crezuse.

— Atunci dă-i drumul, o îndemnă Mark nerăbdător.

— Mm, a, da.

Jessie aşează cubul şi Mark oftă satisfăcut.

— Bine.

El cercetă construcţia pentru o clipă, după care se hotărî s-o dărâme.

— Mai facem una?

— Nu în seara asta, Mark.

Tom închise cartea cu un pocnet şi se ridică în picioare.

— E timpul să mergem la culcare, bătrâne.

— Dar am tot stat în pat zile în şir, unchiule Tom, protestă Mark imediat, însă fară prea multă convingere în timp ce se ridica ascultător.

— Noapte bună, Jessie.

O îmbrăţişă, apoi o cercetă atent.

— Îmi pare bine că stai cu noi, e mai vesel.

Întoarse capul.

— Nu-i aşa, unchiule Tom?

Jessie se concentră să adune cuburile şi să le pună în cutie. Te aşteaptă un viitor strălucit în diplomaţie, Mark. Apelează la mine oricând ai nevoie de o recomandare.

— Da, aşa e.

Poftim? Nu cumva o înşelaseră urechile? Ochii lui Jessie se aţintiră asupra lui Tom, însă acesta stătea cu spatele la ea, conducându-şi nepotul afară din încăpere. Să nu începi să analizezi întreaga situaţie, să despici firul în patru din cauza câtorva vorbe lipsite de importanţă. Tom fusese încolţit şi n-avusese încotro, trebuise să fie de acord cu Mark.

Puse capacul la cutie şi se îndepărtă de masă. Se ridică puţin pe vârfuri şi aruncă o privire peste

umăr, în oglinda de deasupra căminului. O pereche de ochi cenuşii, strălucitori, o cercetară gânditori. Doamne, părul ei era ciufulit într-un hal de nedescris. Dacă se gândea bine, nu-l mai pieptănase de dimineaţă. Îşi trecu o mână prin buclele roşcate, însă acestea refuzară să se ordoneze şi rămaseră la fel ca înainte.

Ridicând din umeri, se îndreptă spre bucătărie, aprinse aragazul şi puse două oale pe foc. Întinse braţele deasupra capului şi căscă. Ziua care trecuse fusese o performanţă. În afara scurtei plimbări până în oraş ca să cumpere pâine, îşi petrecuse aproape tot timpul în compania lui Tom, iar el nu îi reproşase nimic, nici măcar o dată.

Petrecuseră câteva ore în acea dimineaţă în biroul lui, deschizând corespondenţa, însă majoritatea timpului discutând. Strâmbă din nas. Cel puţin ea, care de obicei nu era prea vorbăreaţă, încurajată de întrebările lui Tom, îşi povestise aproape întreaga viaţă. Dintr-un motiv inexplicabil, îşi aminti ea cu o tresărire de nemulţumire, îi spusese chiar despre acea zi, în urmă cu atâţia ani, când îşi ascultase rudele cum îi puneau la cale viitorul. Era un secret pe care nu-l mai mărturisise nimănui. Nici măcar lui Dorothy.

Mark coborâse jos după prânz şi fusese foarte încântat de pomul de Crăciun şi se entuziasmase la sugestia ei de a face lănţişoare din hârtie, entuziasm pe care îl împărtăşise şi Tom, spre bucuria ei ascunsă.

Se tolăniră toţi trei pe covor, în jurul hârtiei colorate, ironizându-se reciproc cu privire la efortul creator al fiecăruia… îşi petrecuseră întreaga după-amiază râzând, deşi nu-şi mai amintea în ruptul capului din ce cauză.

Oftând mulţumită, Jessie duse oalele în sufragerie.

Tom stătea pe canapea, cufundat în gânduri. Privirea lui Jessie rătăci pe figura acestuia, îi plăcea felul în care ochii lui se întunecau, devenind bleumarin atunci când se gândea profund, când se concentra, şi felul în care străluceau plini de lumină când era amuzat. Buzele ei se arcuiră într-un surâs. Nu se dădea în vânt prea tare însă după felul în care ochii lui luau culoarea granitului când era furios. Nu s-ar fi plictisit niciodată să-l privească, gândi ea simţind un gol în stomac.

— Mulţumesc.

El îi aruncă un zâmbet leneş în timp ce ea îi întindea castronul. După ce ezită o clipă, se aşeză lângă el.

— Ai vrea să bei nişte coniac? o întrebă el.

— Mai bine nu, vreau să ies cu maşina.

Stătea la îndoială şi ştia de ce. Nu mai era nevoie ca ea să mai petreacă o noapte aici. Tom şi Mark se puteau descurca singuri acum, de bine, de rău. Cu toate că, bineînţeles, dacă el i-ar fi cerut să stea… îşi ţinu respiraţia.

— Probabil ai dreptate, murmură el nepăsător, iar ea îşi ascunse dezamăgirea.

Ridicându-se în picioare, el traversă încăperea spre dulapul cu băutură şi îşi turnă un deget de coniac, după care se reaşeză lângă ea pe canapea.

Bău o gură.

— Am fost cam plecat de pe lumea asta în primele zile, nu-i aşa? o întrebă el pe neaşteptate, întorcându-se s-o privească atent.

— Da.

El tăcu o clipă, însă fără s-o slăbească din privire.

— Am delirat mult?

Jessie îi înfruntă ochii atenţi.

— Da.

Ştia cât de mult avea să-l supere ideea, însă în acelaşi timp n-ar fi putut să-l mintă.

— Ai vorbit despre Rebecca, zise încet.

— Înţeleg.

El dădu coniacul pe gât, fără să se arate în niciun fel impresionat de ce aflase. Jessie răsuflă adânc.

— Tom, începu ea într-o doară, ce a fost atunci?

Tresări când îl văzu încruntându-se şi strângând din fălci, şi se pregăti să pareze un atac. Apoi se blestemă când observă durerea din ochii lui, ruşinată că îl obligase să se întoarcă la agonia trecutului numai pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Îmi pare rău… N-ar fi trebuit…

— Nu.

Vocea lui era atât de scăzută încât abia o putea auzi.

— Aş vrea să-ţi povestesc.

Urmă o tăcere prelungită, apoi el se rezemă de canapea, privind înainte.

— Predam la o universitate din nord. Era prima mea slujbă.

Făcu o pauză.

— Una dintre studentele mele a picat la examene.

Vocea lui deveni nesigură.

— A venit la mine şi mi-a oferit nişte favoruri în schimbul notei de trecere. El se ridică pe neaşteptate şi îşi mai turnă coniac.

— I-am refuzat oferta.

Ochii lui Jessie se îndreptară spre figura lui. Deci de-asta fusese atât de iritat de Michelle…

— Câteva zile mai târziu, Rebecca a primit o scrisoare anonimă care o informa că eu am o aventură

cu una dintre studentele mele.

Buzele lui se strânseră.

— Am fost prea mândru, prea încăpăţânat ca să-i contrazic acuzaţiile. Mi-am zis că dacă n-avea încredere-n mine, dacă-şi imagina că aş fi atât de prost încât să mă încurc cu o studentă, la ce bun? Degetele lui strânseră sticla paharului, albindu-se.

— Nu.

Vocea îi coborâse din nou, încât lui Jessie îi era greu s-o audă şi trebuia să ciulească urechile.

— N-a avut de fapt nicio legătură cu mândria. Ştiam de câtva timp că n-aveam chef să-mi petrec restul vieţii cu Rebecca, că luasem atracţia fizică drept iubire. Buzele lui se strâmbară dispreţuitor.

— Am folosit întreaga situaţie în avantajul meu. Când a rupt logodna m-am simţit uşurat. Se ridică în picioare şi începu să se învârtă agitat prin cameră.

— Apoi imediat mi-a scris că se mărită cu Lewis. Căsătoria lor n-avea nicio şansă. Ştiam foarte bine că ea îl lua pe Lewis numai din răzbunare, în timp ce el era îndrăgostit de Dorothy. Dar Dorothy fusese cea care întrerupsese relaţia cu Lewis. Jessie se gândi la cele aflate, cu neîncredere. Atâta vinovăţie pe degeaba…

— De Crăciunul trecut ne-am adunat cu toţii, ca de obicei, la părinţii mei acasă.

Se opri în faţa focului.

— Rebecca s-a hotărât să-mi facă o vizită la două noaptea. Ca să nu mai lungesc lucrurile, i-am spus să se ducă dracului.

Gura lui se strâmbă.

— N-a fost cel mai subtil refuz, însă nu era prima dată…

Se trânti pe canapea.

— Câteva zile mai târziu, Lewis a apărut în uşa

mea şi m-a acuzat că am relaţii cu Rebecca de şase ani. Amărăciunea din vocea lui o tăcu pe Jessie să se cutremure.

— Aparent îl informase că eu eram tatăl lui Mark.

— O, Doamne!

— Rebecca a apărut câtva timp mai târziu. A încercat să-l liniştească pe Lewis, a recunoscut că îl păcălise în mod special, însă răul fusese făcut. S-a repezit afară din casă, cu Rebecca în urma lui.

Figura lui se întunecă.

— Lewis a dat cu maşina într-un copac şi au murit amândoi pe loc.

— Îmi pare foarte rău.

Vocea lui Jessie tremura de compasiune.

El nici măcar n-o auzise, îşi continua gândurile chinuite.

— Ar fi trebuit să-l opresc… să-i iau cheile de la maşină… Ştiam că nu este bine să se urce la volan, în starea în care era… dar eram atât de furios…

Tristeţea de pe faţa lui o copleşi pe Jessie.

— N-a fost vina ta…

Fără să se mai gândească, vrând să-l mângâie, îl luă de mână.

— N-a fost? întrebă el răguşit.

— Nu! zise ea convinsă. Dacă cineva e vinovat, acela e…

— Rebecca? făcu el aspru. Doamne, uneori am urât-o la fel de mult cât m-am urât pe mine…

Pentru o clipă el rămase nemişcat ca o statuie de piatră, apoi mâna lui i-o strânse pe a ei şi în clipa următoare o trase pe Jessie spre el, îmbrăţişând-o cu atâta putere încât aproape o sufocă.

Când strânsoarea se mai slăbi, ea îl privi cu ochii mari, pierzându-se în adâncimile albastre ale

ochilor lui. Şi în acel moment atmosfera se schimbă, devenind electrizantă. Aplecându-şi capul, el îi atinse fruntea cu buzele, apoi coborî încet pe obraji. Închizând ochii, Jessie îi înlănţui gâtul cu braţele, lăsându-se în voia plăcerii seducătoare provocată de buzele lui care îi atinseră urechea, apoi o luară în jos pe pielea gâtului. Pierdută în valul de senzaţii, ea se întinse spre el simţind un tremur de uşurare când buzele lui îi găsiră gura. Mâna lui i se strecurase pe sub haine, mângâindu-i corpul, apoi degetele urcară încet spre piept, cuprinzându-i sânii şi atingându-le sfârcurile întărite.

Jessie se arcui, dorinţa devenind insuportabilă. Sărutul lui deveni insistent, mai pasionant.

— O, doamne… vreau… am nevoie să fac dragoste cu tine.

Vocea lui era răguşită când o luă în braţe şi o întinse pe covor. Ca prin vis, ea nu se opuse deloc şi îşi desfăcu sutienul, suspinând de plăcere când simţi gura lui atingându-i sânul şi jucându-se cu vârful roz al acestuia.

Mâinile ei îi descheiară nasturii de la cămaşă, trăgând-o jos, apoi se înfioră când simţi atingerea pieptului său. Gura lui coborî mai jos, spre pielea fină a stomacului până la marginea blugilor. Auzi sunetul fermoarului, în timp ce el îi trăgea blugii de pe ea, şi suspină când mâna lui se strecură pe sub dantela lenjeriei şi începu să mângâie, până în momentul în care ea ajunse la capătul răbdării.

— Tom, murmură, dorinţa făcând-o aproape să explodeze, iar ochii exprimând acea fierbinţeală care o cuprinsese.

Auzi foşnetul hainelor şi privirea ei se îndreptă spre pieptul păros, apoi coborî spre mijloc şi simţi că i se taie respiraţia când observă mărturia fizică a

dorinţei lui.

Ezitând, însă cu din ce în ce mai multă siguranţă, mâinile ei atinseră corpul puternic şi masculin şi îi auzi geamătul înăbuşit când îi atinse pielea caldă cu buzele.

Genunchiul lui îi depărtă picioarele, iar răsuflarea deveni inegală şi repezită când se coborî deasupra ei; între coapsele umede. Corpul ei începu să se mişte instinctiv…

— Jessie, vorbi el răguşit în urechea ei, eu nu sunt pregătit în ce priveşte protecţia. Tu iei pilule…?

— Nu, şopti ea, dar…

Cu un oftat adânc şi chinuit, Tom se îndepărtă.

— Nu vreau să fiu răspunzător pentru un copil nedorit.

Răsuflarea lui devenise greoaie.

— N-are importanţă…

Copilul lui Tom, gândi Jessie ca prin ceaţă, şi se întinse spre el. Cel mai preţios lucru din lume.

— N-ar fi…

Se încordă şi deschise ochii în momentul în care se simţi respinsă. Neînţelegând, îl urmări cum îşi îmbracă blugii şi se ridicase în picioare. Ce se întâmplase? Cu ce greşise? se întrebă disperată când văzu expresia îngheţată de pe figura lui.

— Ce prostie din partea mea să nu-mi fi dat seama.

În timp ce o privea, ea se întinse după tricou, după orice care s-o ferească de ochii albaştri şi dispreţuitori.

— Bine înţeles că „n-ar fi” se răsti el. N-ar fi niciun copil, nu? Uitasem posibilităţile…

Ce? înţelesul cuvintelor lui îi ajunse într-un târziu la creier. Se referea la avort.

— Nu!

Cu ochii mari de oroare, ea îşi duse instinctiv mâna la abdomen, ca şi cum s-ar fi protejat.

— Ei hai, Jessie, făcu el sarcastic. Gândeşte-te cât te-ar încurca o sarcină, ca să nu mai vorbim de un copil.

Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Nu-i venea să creadă că se certau din cauza unei presupuse situaţii care n-avea să apară niciodată; că acest străin îndepărtat cu ochii albaştri şi acuzatori era acelaşi cu bărbatul care în urmă cu câteva minute o adusese în pragul extazului cu buzele şi mâinile sale experte. Acum arăta de parcă ar fi detestat-o.

— Îmbracă-te, îi spuse el scurt, îndreptându-se spre uşă. O să chem un taxi. O să ajungă aici până îţi împachetezi tu lucrurile.

Făcu o pauză.

— A, şi spune-i lui Dorothy că o să iau legătura cu ea după Revelion dacă voi avea nevoie de o nouă secretară.

Paralizată de uimire, Jessie se holbă la uşa închisă. Deci asta era tot. Afară din casa lui Tom. Afară din viaţa lui. Aproape că-i veni să ţipe de durere.

CAPITOLUL 9

Cinci zile mari şi late. Era Ajunul de Crăciun şi pierduse cinci zile. Cu mâinile în buzunarele jachetei, cu gulerul ridicat împotriva vântului, Jessie mergea pe cărarea paralelă cu râul. Fusese destul de evident după prima zi că Tom n-avea de gând s-o caute, însă ea continuase să spere, tresărind de fiecare dată când

se auzea telefonul sau soneria de la uşă. Că venise vorba de optimistul etern! Sau de fraierul fraierilor.

Se aplecă, ridică o pietricică şi o aruncă în râu, urmărind cum cercurile care apărură la suprafaţă se făceau din ce în ce mai mari. Se transformase într-un posibil prizonier la Long Dream. Până în această dimineaţă, cu excepţia unei plimbări pe care o făcuse pentru a cumpăra cadouri, abia dacă scosese nasul afară din casă. Era destul de neplăcut să-şi piardă somnul din cauza unui bărbat, dar să-şi piardă şi zilele! ...

Grăbi pasul, legănându-şi braţele pentru a se încălzi, şi se opri după ce trecu de cotitură. Un bărbat înalt şi brun, împreună cu o siluetă mică şi înfofolită aruncau pâine la rate.

Ăsta era locul ei, el n-avea niciun drept să vină aici... Bărbatul întoarse capul şi îi spuse ceva copilului, apoi ea îi zări mustaţa neagră şi ochelarii. Uşurarea şi dezamăgirea o copleşiră în acelaşi timp. Jessie se întoarse brusc şi o porni înapoi.

Era oricum timpul să plece. Dorothy se ducea la William la birou unde avea loc o petrecere, Suzy îşi luase liber, şi Jessie promisese să aibă grijă de casă. Însă Dorothy nu aştepta prea mulţi vizitatori în preajma sărbătorilor.

Ajungând la Long Dream, îşi schimbă blugii şi puloverul punându-şi o bluză roz şi o fustă veche bleumarin pe care o găsise în fundul dulapului. Se aşeză pe marginea patului pentru a se încălţa, şi ochii îi căzură asupra pachetelor de pe scaun. Ce avea să facă în privinţa cadoului lui Mark?

Privirea ei se întunecă. De ce nu-l rugase pur şi simplu pe William să lase pachetul acasă la Tom, când trecea pe acolo?

Cel mai normal ar fi fost să-l ducă singură, însă

alungase ideea, temându-se ca Tom să nu-i interpreteze greşit intenţia. Îşi muşcă buzele. Ar fi avut dreptate? Oare se agăţase în subconştientul ei de cadoul pentru Mark ca de un pretext pentru a merge acolo… şi a-l vedea pe Tom? Nu făcea nici ea mai multe parale ca Michelle, studenta care îşi folosise lucrarea drept scuză pentru a ajunge la el, gândi dezgustată.

Ciocăni în uşa de la biroul lui Dorothy şi păşi înăuntru.

— M-am gândit să vin mai devreme, să-ţi las timp să te schimbi, murmură când mătuşa ei ridică privirea de la birou.

— Mulţumesc, Jess.

Dorothy închise dosarul de pe masă şi se ridică în picioare.

— Sper să nu te plictiseşti prea tare. O să fie cam linişte aici în după-amiaza asta.

— M-am pregătit eu, zâmbi Jessie, arătând hârtia albă şi plicurile pe care le ţinea în mână.

Se aşeză la biroul lui Suzy şi luă stiloul în mână. Scrise la patru universităţi cerând prospecte pentru anul care începea, apoi mâzgăli câteva rânduri unei agenţii de angajări din Londra, cerându-le serviciu temporar oriunde în Europa, începând cu luna ianuarie.

Aşezându-se în scaunul său, cercetă cele cinci plicuri satisfăcută. Cel puţin făcuse ceva constructiv pentru viitorul ei, cu toate că nu aştepta un răspuns imediat la ultima scrisoare. În această perioadă a anului aproape toate angajările aveau să fie în staţiuni de munte, iar ea se hotărâse prea târziu ca să mai prindă un post liber.

— Bună ziua, Jessica.

Ea simţi că i se face părul măciucă. Era ultima voce din lume pe care se aştepta sau ar fi vrut s-o

audă. Probabil că deschisese uşa şi păşise pe covor fără să facă zgomot, încât nu avusese timp să-şi dea seama.

Luându-şi o expresie de indiferenţă absolută, ridică încet privirea.

— Bună, Tom.

Ce ironie a soartei îl adusese în birou în acea după-amiază, în mod special din toate după-amiezile posibile?

— Voiai s-o vezi pe Dorothy? Mă tem că nu e aici astăzi.

Se miră singură cât de bine îşi păstra stăpânirea de sine. Vocea ei se menţinea la un nivel de neutralitate politicoasă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Am primit o copie a chitanţei cu ceea ce îţi datorez.

Căutând în buzunarul jachetei, el scoase la iveală o foaie de hârtie pe care i-o puse pe birou.

— E incorectă.

Jessie simţi că i se face pielea de găină la auzul tonului său rece şi decisiv şi se lăsă bucuroasă în voia valului de indignare care acoperea orice alt fel de sentimente în acea clipă. Sugera el oare că agenţia îi încărcase nota de plată, că ea calculase intenţionat în mod greşit numărul de ore cât lucrase pentru el?

Întinse foia în faţa sa, apoi încercă să-şi ascundă tremurul mâinilor sub masă.

— Mie mi se pare că e cum trebuie, spuse ea calmă, cercetând atentă nota de plată.

— Uită-te la data finală, îi ordonă el scurt şi întorcând spatele biroului se îndreptă spre fereastră, traversând covorul din câţiva paşi. Ultimele şapte zile n-au fost puse la socoteală, urmă el cu spatele la ea.

Privirea lui Jessie se aţinti asupra umerilor largi.

Doar nu aşteptase să îi ceară bani pentru ultima săptămână pe care o petrecuse la cabană? Avusese grijă de el şi Mark cât fuseseră bolnavi de gripă pentru că ţinea la ei, şi nu cerea să fie plătită. Timpul ei fusese destinat lor de bunăvoie, din pură prietenie…

Tendoanele gâtului i se încordară. Nu. Nu din pură prietenie. Din dragoste. Ochii ei cercetară gânditori silueta înaltă. Cred că te-am iubit din primul moment în care te-am văzut… numai că asta nu poate fi adevărat pentru că eu nu cred în dragostea la prima vedere.

Adunându-şi întreaga raţiune, încercă să suprime valul sălbatic de emoţie care o cuprinsese. Înghiţi cu greu.

— În săptămâna aceea n-am fost de fapt angajată de agenţie, murmură într-un târziu pe un ton evaziv.

Tom se întoarse să se uite la ea.

— A, înţeleg.

Cu ochii întunecaţi de nedumerire, Jessie îşi privi mâinile strânse în poală. Ce voia să spună cu asta? într-un fel el dăduse acelor cuvinte un înţeles ascuns, le făcuse să sune înjositor.

Îl urmări pe furiş pe sub gene în timp ce el se aşeza într-unui din scaunele aliniate lângă perete şi îşi scotea carnetul de cecuri dintr-un buzunar, împreună cu un pix. Prezenţa lui era atât de chinuitor de aproape, şi în acelaşi timp departe. Ochii ei îi cercetară flămânzi conturul feţei, trăsăturile, întipărindu-şi fiecare centimetru în memorie de parcă ar fi fost pentru ultima oară când el vedea.

— Mulţumesc.

Ea se forţă să pronunţe silabele în timp ce el se ridicase în picioare şi îi întinse cecul.

— O să-ţi dau o chitanţă, începu ea, apoi se

întrerupse când observă al doilea cec.

Acesta nu era pe numele agenţiei, ci pe al său. Îşi aţinti ochii asupra lui.

— Dar…

— Asta pentru timpul tău. Evident, am exclus o parte din sumă pentru cazare şi masă, însă cred că o să fii de acord că m-am arătat mai mult decât corect.

Pentru o clipă, Jessie se simţi paralizată. De mai bine de zece ani nu mai trăise aşa o suferinţă. Se simţea din nou la vârsta de nouă ani, amorţită de durere şi şoc. Pumnii i se strânseseră sub tăblia mesei. Nu-i păsa de Tom. Nu-i păsa de nimeni în lume în afară de Dorothy.

Cu degetele tremurând, scrise o chitanţă şi i-o întinse lui Tom, urmărindu-l apoi cu ochi inexpresivi cum se întoarce şi se îndreaptă spre uşă.

În momentul în care auzi zgomotul uşii trântite, luă cecul scris pe numele ei şi-l rupse în bucăţi.

După câtva timp se îmbolnăvi de gripă, o formă uşoară care o ţinu la pat doar două zile, însă îi oferi şi o scuză pentru a nu se duce la petrecerea lui William de Revelion. O petrecere la care, aflase ea de la Dorothy, Tom fusese invitat inevitabil.

Pur şi simplu nu voia să-l mai vadă, să-i mai audă vocea cât va trăi. Iar el era un bărbat inteligent şi perspicace, ştia că o rănise premeditat şi cu sânge rece şi fără motiv.

Probabil regreta că relaţia lor devenise, chiar pentru foarte puţin timp, mai mult decât platonică, dar putea s-o fi lăsat pe ea să înţeleagă singură treaba asta. Nu fusese nevoie să i-o arate cu atâta cruzime. Însă Tom era expert în tratamente de şoc, nu-i aşa? gândi ea cu dispreţ amintindu-şi de mascarada pe care o pusese el la cale în faţa lui Michelle. Mirosind a săpun fin, îmbrăcată în rochia verde de mătase pe care i-o

făcuse Dorothy cadou de Crăciun, Jessie se ghemui pe canapea, mângâind pisica adormită în poala ei. În vremea asta, probabil Tom ajunsese deja la William acasă. Singur? Scrâşni din dinţi. Nu voia să şi-l imagineze dansând cu vreo femeie necunoscută, îmbrăţişând-o, sărutând-o la miezul nopţii când se schimba anul. Simţi durerea ca un cuţit şi în ciuda hotărârii, imaginile i se conturară în minte.

Înjură în gând când auzi soneria de la uşă. Cine naiba putea să fie la ora asta? N-avea de gând să deschidă. Probabil vreun musafir care greşise adresa şi care urma să plece imediat ce-şi dădea seama de încurcătura făcută.

Soneria ţârâi din nou, asurzitor şi insistent. Poate Dorothy se întorsese să ia ceva, presupuse ea, şi îşi uitase cheia. Greu de crezut, însă…

Întinzându-şi picioarele goale, se ridică şi traversă coridorul până la uşa din spate. Scoase lanţul şi deschise. O, doamne! Nu tu! Ochii ei se căscaseră îngroziţi spre silueta înaltă şi ascunsă în umbră.

— Ce vrei? întrebă brutal.

Pleacă. Nu vreau să te văd. Pleacă!

— Pot intra, Jessie? Aş vrea să stăm de vorbă.

Jessie scutură din cap. N-avea de gând să asculte vocea convingătoare.

— Sunt foarte ocupată. Trebuie să mă spăl pe cap, adăugă sarcastică.

— Te rog, Jessie.

Ea ezită, apoi îl lăsă să intre, întorcându-i spatele.

— Închide uşa în urma ta, îi aruncă peste umăr şi începu să urce scările, îndreptându-şi rochia din mers.

Ajunsă în sufragerie, se trânti pe canapea şi îl privi distantă pe Tom.

— Ei bine? întrebă.

— Pot să mă aşez? ceru el pe un ton sec.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

Arcuindu-şi o sprânceană, el îşi scoase jacheta de sub care apăru o cămaşă de mătase albastră, şi se aşeză în fotoliul din faţa ei, punându-şi picior peste picior.

— Tocmai veneam de la William. Dorothy mi-a spus că ai gripă.

Făcu o pauză.

— Eram îngrijorat.

— Chiar? făcu ea cu o ironie necruţătoare. Erai îngrijorat pentru o angajată. M-ai dat gata!

Ochii ei aruncau fulgere.

— De ce ai venit aici de fapt, Tom?

— Pentru că am vrut să te văd.

Tom sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Lui Mark i-a fost dor de tine, spuse el întorcându-se s-o privească, încruntat. Şi mie la fel.

Ea făcu ochii mari de uimire când îl văzu cum se aşează pe canapea în dreptul ei şi îi ia mâna. Încercă să privească în altă parte, însă ochii albaştri începeau să-şi exercite farmecul prinzând-o ca pe un iepure orbit de lumina farurilor unei maşini în noapte. Începu să tremure, simţind degetele puternice însă blânde care îi mângâiau spatele, alunecând pe sub mătasea rochiei şi atingându-i pielea umărului.

— Nu mai e nimic la fel de când ai plecat, murmură el răguşit. Cred că m-am obişnuit cu prezenţa ta.

— Ţi-a fost dor de mine? Te-ai obişnuit cu prezenţa mea?

Jessie îşi smulse mâna dintr-a lui, blestemându-se pentru momentul de slăbiciune şi sări în picioare.

— Ce-ţi închipui că sunt eu? O pisică de casă? Un câine?

Îşi auzea vocea ridicându-şi tonalitatea, însă nu-i mai păsa.

— Vii aici şi aştepţi să… lasă-mă în pace!

Deschise uşa larg.

— Ieşi afară. Afară din casa şi din viaţa mea! Ţi-am spus să ieşi!

El se ridică în picioare fară să se grăbească şi se opri în prag.

— La mulţi ani, Jessie, îi zise cu o figură inexpresivă.

Ea îl privi neîncrezătoare. Glasul lui suna atât de stăpân pe sine, atât de neutru, de parcă ar fi plecat acasă după o cină plăcută.

— O să te sun mâine, murmură el nepăsător.

— Ce? spuse ea însă el plecase deja.

Tom îi telefonă trei zile la rând, invitând-o să ia cina împreună, însă ea îl refuză hotărâtă de fiecare dată. Gândul de a sta la masă cu el într-o atmosferă de intimitate era o capcană în care n-avea de gând să calce nicio secundă.

De-a ce naiba credea el că se joacă? Oare faptul că se arătase indiferentă în noaptea de Anul Nou îi stârnise gustul pentru a o cuceri? Buzele ei se strânseră. N-avea de gând să cedeze, n-avea chef să se mai lase rănită încă o dată.

Când urma el să accepte înfrângerea? se întrebă ridicând receptorul în cea de-a patra zi şi auzind glasul gros la celălalt capăt al firului.

— Jessie? Azi e ultima zi din vacanţa lui Mark, începu el. Şi am reuşit să obţin bilete la spectacolul umoristic din după-amiaza asta. La Peter Pan.

Urmă o mică pauză.

— Am luat trei bilete.

Jessie surâse fără să vrea. De ani de zile nu mai văzuse spectacolul Peter Pan, care era absolut cel care-i plăcea mai mult.

— Nu, mulţumesc, Tom, spuse scurt.

— Mark o să fie foarte dezamăgit. I-am spus că o să te invit.

Jessie simţi că i se taie respiraţia.

— Ticălosule! Ăsta-i…

— Şantaj? întrebă Tom vesel. Ştiu. Sunt detestabil, mm? Aşa-i. Vin să te iau la unu.

Înainte să aibă timp să-i răspundă, el închisese. Fără grabă, Jessie puse receptorul în furcă. La urma urmei ce rău putea să fie în a merge la acel spectacol? Oricum ar fi vrut să-l vadă pe Mark. Ochii ei se întunecară şi inima începu să-i bată mai tare. Aproape la fel de mult cât ar fi vrut să-l vadă pe Tom, recunoscu ea tristă.

Tom fu punctual. Când auzi soneria, Jessie îşi aranjă rochia verde, îşi luă din fugă jacheta şi geanta şi coborî scările.

Tom nu făcu niciun comentariu cu privire la înfăţişarea ei când îi deschise uşa, însă ea observă o expresie apreciativă, specific bărbătească şi nemascată de ochii lui, şi se enervă simţind că se înroşise. Nu-şi pusese rochia pentru el, pur şi simplu fusese singura alternativă în afară de vechea fustă bleumarin sau blugii.

Mark păru mai puţin reţinut decât unchiul său.

— Ţi-ai pus o rochie, exclamă neîncrezător după ce o întâmpinase cu entuziasm. Nu contează, adăugă misterios.

O luă de mână trăgând-o spre automobilul roşu.

— Stai cu mine în spate.

— E mai mult loc în faţă, murmură Tom cu un zâmbet inocent deschizându-i portiera.

— Jessie n-are nevoie de prea mult loc, protestă Mark, încăpăţânat.

Ea îşi ascunse zâmbetul şi îi ciufuli părul în glumă.

— Şmecherule!

— Dăm cu banul, Mark.

Tom scoase nepăsător o monedă din buzunar şi o aruncă în aer, în timp ce Mark făcea alegerea.

— E cap, bătrâne. Îmi pare rău.

Se uită la figura amuzată a lui Jessie.

— Eu am câştigat.

Jessie simţi un fior în şira spinării întâlnind ochii întunecaţi şi albaştri. El nu făcea decât să joace teatru de dragul lui Mark. Ea era o caraghioasă dacă interpreta declaraţia lui ca având alte semnificaţii. Strecurându-se pe scaunul de lângă şofer, îşi puse centura de siguranţă cu mâini neîndemânatice.

Începu să se simtă mai relaxată abia când maşina o porni de-a lungul străzii. Era imposibil să nu se molipsească de entuziasmul lui Mark, sporovăiala lui neîntreruptă o scutea de orice încercare de a lega o conversaţie cu Tom.

Acesta părea un şofer priceput, recunoscu ea, în timp ce se apropiau de cartierele mărginaşe ale oraşului Silvercrown, iar ochii ei priveau degetele puternice care ţineau volanul lejer. Şi, de asemenea, un şofer prudent, adăugă ea în gând. Alesese o maşină în primul rând pentru calităţile ei care confereau siguranţă, şi nu pentru performanţele pe care le-ar fi putut atinge motorul, sau pentru aspectul ei exterior. Această alegere spunea multe despre un om, meditä ea absentă. Tom nu trebuia să dovedească nimic nimănui.

El găsi un loc liber în parcarea de lângă teatru şi se instalară apoi în locurile lor din sală cu mult înainte

de începerea spectacolului.

Când se stinseră luminile, cortina se ridică şi povestea lui J.M.Barrie despre băiatul care a rămas copil pentru totdeauna, începu să se desfăşoare pe scenă; Jessie se lăsă atrasă de acea lume a imaginaţiei.

Din când în când privea spre Mark, cu încântare sporită la vederea expresiei absorbite de pe figura lui, o expresie, observă ea amuzată, care se reflecta şi pe faţa unchiului acestuia.

Mark era captivat de scenele mai tensionate, se agita furios când îl vedea pe căpitanul Cârlig apărând pe scenă, şi aproape că strigă de spaimă când Tinkerbell bău otrava destinată lui Peter. Când personajul principal întrebă publicul dacă credea în zâne, Mark aplaudă din toate puterile, ca şi cum viaţa lui Tinkerbell depindea numai de el. Iar Jessie, stând lângă el, se lansă în aceeaşi acţiune cu un entuziasm şi o uitare de sine similare.

— Cred că ţie ţi-a plăcut mai mult decât lui Mark, murmură Tom spre ea cu un zâmbet ironic în timp ce îşi conducea nepotul, neobişnuit de ascultător, în aerul rece al serii.

— În mod sigur mi-a plăcut la fel de mult, acceptă Jessie încheindu-şi nasturii la haină şi trăgându-şi mănuşile în timp ce se îndreptau spre parcare.

Şi tu te-ai agitat şi ai aplaudat destul, profesore Bannister!

— Ţi-e foame? întrebă Tom în timp ce descuia portiera maşinii. De ce nu vii să iei cina cu noi? Doamna Craven a lăsat nişte ghiveci în cuptor.

Jessie ezită, apoi, convinsă de entuziasmul manifestat de Mark la ideea invitaţiei, cedă.

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

Ar fi fost grosolan din partea ei să refuze şi pe de altă parte, recunoscu ea, s-ar fi simţit neplăcut dacă Tom ar fi lăsat-o pur şi simplu la Long Dream la întoarcere, să se descurce de una singură cu o seară plictisitoare şi insipidă care ar fi aşteptat-o.

— Cred că doamna Craven mă întrece în prepararea fripturilor, murmură Jessie cu părere de rău în timp ce aşeza furculiţa şi cuţitul în farfuria goală.

Ghiveciul fusese delicios,

— Nu contează, o consolă Mark.

Stătea în faţa ei, deja îmbăiat şi îmbrăcat în pijamale.

— Tu eşti mult mai frumoasă ca ea.

— Mulţumesc, dragă domnule.

Jessie înclină capul graţios în direcţia lui. Paharul de vin pe care-l băuse părea să i se fi urcat direct la cap.

— Vino, Mark. E timpul să mergem la culcare. Mâine ai şcoală.

Tom se ridică în picioare.

Mark mârâi în semn de protest, îi spuse lui Jessie noapte bună şi părăsi bucătăria, urmându-şi unchiul.

Ar fi păcat să rămână nebăute ultimele degete de vin, meditä Jessie şi îşi turnă restul în pahar. Bău o gură şi se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea prea bine ca să se mai mişte, se lăsase învăluită de un norişor roz şi confortabil, complet împăcată cu lumea întreagă. Golindu-şi paharul, se ridică în picioare fără să se grăbească şi începu să strângă vasele cu gesturi absente, punându-le în chiuvetă.

Când se întoarse Tom, ea spălase deja totul.

— Hei, nu trebuia să faci asta. Doamna Craven o să se îngrijească mâine dimineaţă de bucătărie, murmură el.

— Presupun că e obişnuinţa la mijloc.

Ea zâmbi când el îi luă şervetul de pânză din mână, conştientă de apropierea dintre ei.

— Obiceiurile astea, medită el privind-o. Uşor de căpătat şi greu de scăpat de ele.

Îi atinse obrazul.

— Cred, domnişoară Jessie Ronwood, că ai putea foarte uşor să devii un obicei pentru mine.

— Aş putea?

N-ar fi trebuit să bea vinul, n-ar fi trebuit să se uite la el cu ochii mari şi intenţionat provocatori.

— Mă tem că da. Un obicei chiar obsesiv.

Buzele ei se arcuiră. Mm. Îi plăcea ideea. Aproape la fel de mult cum îi plăcea să-i simtă buzele atingându-i-le pe ale ei. Se lăsă trasă în braţele lui şi i se agăţă de gât, murmurând mulţumită. N-ar fi trebuit să accepte să i se întâmple aşa ceva, gândi visătoare, însă cui îi păsa? Tot ceea ce conta în acel moment era prezenţa lui Tom.

Cu ochii închişi, simţi cum starea de mulţumire i se transforma treptat într-o dorinţă adâncă, pe măsură ce sărutul devenea mai pasionat.

— Jessie.

Tom ridică bărbia.

— Cred că ar fi bine să bem o cafea, zise nesigur şi eliberând-o încet.

Ea aprobă din cap, în timp ce pulsul i-o luase razna.

— O să… o să pun ibricul…

Cuvintele ei se pierdură aiurea când el o îmbrăţişă din nou.

— Am vrut să fac asta toată ziua.

Aşa cum stătea lipită de corpul lui, ea simţi cum îl străbate un tremur şi îl auzi cum oftează adânc.

— Te-am dorit din momentul în care te-am

văzut.

— Poftim?

Jessie ridică brusc privirea, cercetându-i figura şi trecând de la surpriză la neîncredere când observă expresia ochilor albaştri.

— Ştii prin ce-am trecut…? Să lucrez cu tine în fiecare zi… când singurul lucru pe care-l voiam era să te ating… să te ţin în braţe… murmură el răguşit, acoperindu-i faţa cu sărutări înfierbântate.

— Dar ai avut un mod cam ciudat de a te manifesta, murmură Jessie cuprinsă de un val de fericire. Să nu fie doar un vis, să nu fie imaginaţie pură. Îndreptându-se spre un scaun, el o obligă să i se aşeze pe genunchi.

— Eram înfuriat. Pe tine. Pe mine. De câte ori n-am regretat că am luat legătura cu agenţia lui Dorothy! Îi aranjă o şuviţă roşcată pe după ureche.

— Erai o complicaţie pentru viaţa mea, de care n-aveam nevoie şi n-aveam chef.

— O complicaţie? întrebă ea, prefăcându-se indignată, şi mângâindu-i obrazul cu un gest tandru.

El înclină din cap.

— Mai mult decât orice, şi în ciuda faptului că te doream, trebuia să mă gândesc şi la Mark. Ţine foarte mult la tine şi se ataşează din ce în ce mai mult.

Jessie se încruntă, doar faptul că legătura ei cu Mark mergea bine uşura lucrurile, nu le îngreuna.

— Dacă n-ar fi fost el, nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci. Te-aş fi convins într-un fel să rămâi. Ţi-aş fi propus să te muţi la mine.

— Să mă mut la tine? repetă Jessie încet.

Starea de euforie începea să i se risipească, în timp ce un nor negru şi ameninţător îi lua locul.

— Adică să trăieşti cu mine, spuse Tom aproape în şoaptă. Fără obligaţii. Fără nicio promisiune. Doar

pentru atâta timp cât am fi avut amândoi chef. În timp ce îmbrăţişarea lui deveni mai sigură, Jessie se încordă, simţind înţepături de teamă în şira spinării. Fără obligaţii. Fără nicio promisiune. Probabil glumea, o ironiza… nu putea să fi vorbit serios…

— Dar asta n-ar fi fost corect faţă de Mark. Un copil are nevoie de ceva stabil, permanent.

Jessie se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse răsuflarea. Nu se mai simţea în stare nici să se mişte, nici să gândească. Se simţea rău, o cuprinsese un îngheţ de moarte.

— Eu… ăă… cred că o să fac cafeaua, pronunţă cu greutate şi se strecură din braţele lui.

Ca prin vis, traversă bucătăria şi umplu ibricul la chiuvetă. Tom nu spusese niciun cuvânt de iubire, nu lăsase să se înţeleagă prin nimic că ar fi ţinut la ea. O dorea, asta era tot. O voia doar ca să-şi satisfacă o dorinţă fizică temporară.

Strânse din dinţi, luptându-se cu valul de ameţeală. Chiar credea că dacă o invită să stea cu el pe un ton serios, ea n-avea să se gândească despre ce fel de relaţie era vorba, cu atât mai puţin s-o accepte? Credea că o să se mute în casa şi în patul lui până când se sătura de ea? De-asta nu se căsătorise niciodată? Până la apariţia lui Mark în viaţa lui îşi petrecuse vremea cu o serie de iubite întâmplătoare?

N-o invitase să trăiască cu el pentru că n-ar fi fost corect faţă de Mark! Dar faţă de ea? ar fi vrut să-i strige. Ironia situaţiei o lovise cumplit. Ea îşi petrecuse întreaga viaţă evitând angajamentele pe termen lung, ferindu-se chiar de ideea de a fi legată de cineva sau de ceva. Şi acum toată această filosofie se întorcea împotriva ei, ca o răzbunare.

Singura consolare în toată zăpăceala creată era că cel puţin mândria ei rămăsese intactă. Nu făcuse

sau nu spusese nimic care să arate că sentimentele ei erau mai adânci decât cele superficiale pe care le avea el pentru ea.

Adunându-şi toate puterile, se întoarse şi-l privi.

— Am primit azi dimineaţă o scrisoare de la agenţia din Londra, zise pe un ton neutru. S-a eliberat un post într-un hotel din Montvillage.

Ca o coincidenţă, mai lucrase în acea staţiune de munte elveţiană cu două veri în urmă. Ridică din umeri.

— E o proprietate aparţinând unei familii şi una dintre fiice a fost internată în spital pentru operaţie de apendicită, deci au nevoie urgent de o persoană care s-o înlocuiască. E cel mai aglomerat sezon al anului, şi…

Se întrerupse, dându-şi seama că începuse să bată câmpii.

— Înţeleg.

Ochii lui albaştri deveniseră nepăsători.

— Şi vrei să te duci?

Vocea lui era lipsită de orice emoţie.

— Da.

Nu fusese niciodată mai sigură decât acum.

— Şi când pleci?

Într-adevăr, nu-i pasă nici cât negru sub unghie, gândi ea ca prin ceaţă, n-o să încerce deloc s-o facă să se răzgândească.

— Imediat ce îmi iau un bilet de avion.

În seara asta, în clipa asta dacă aş putea. Înghiţi în sec.

— Cred că n-o să mai beau cafeaua, Tom.

— Cum vrei.

El se ridică în picioare pe neaşteptate.

— O să chem un taxi.

Îl urmări cum părăsea bucătăria, întrebându-se

cum era posibil să iubeşti şi să urăşti o persoană cu aceeaşi intensitate, în acelaşi timp.

Capitolul 10

Jessie îmbrăcă un pulover şi traversă dormitorul până la uşa de sticlă ce dădea în micul balcon. Răsuci cheia în broască şi păşi afară. Aerul rece şi aspru al dimineţii îi şfichiui obrajii, iar ea îşi cuprinse umerii în palme pentru a se încălzi. Camera sa de la mansarda hotelului era mică, mobilată simplu şi era neplăcut pentru ea să coboare mereu un etaj pentru a folosi baia. Însă peisajul care se vedea de la balcon compensa restul.

Câmpuri acoperite cu zăpadă se întindeau pe o distanţă de un kilometru dincolo de capătul din sud al satului şi se terminau abrupt într-un zid de culmi muntoase care formau lanţul. Mischobel. Pe măsură ce-şi întorcea privirea pe deasupra vârfurilor care includeau şi cel mai înalt munte din Elveţia, Jessie le recita numele în minte, ca un omagiu adus măreţiei acestora.

Începu să tremure. O lume tăcută, albă şi străină. Iarna, Montvillage era un loc complet diferit de cel în care îşi petrecuse vara în urmă cu doi ani. Atunci pajiştile erau acoperite de o pătură de flori în loc de zăpadă. Se puteau face excursii pe distanţe nelimitate, pe cărările munţilor, şi nu trebuia să te limitezi la cărările din preajma hotelurilor, îi era dor de vacile care păşteau, îi părea rău că nu putea să urce până la Sarburg în unele după-amiezi libere pentru a petrece

câteva ore stând pe o piatră la soare, urmărind jocul caraghios al marmotelor care îşi aveau cuibul în apropierea staţiei de autobuz.

Se întoarse înapoi în căldura încăperii, încuind uşa în urma ei. Începea, gândi ea, să se cam sature de zăpadă. Bineînţeles că dacă i-ar fi plăcut să schieze ar fi văzut lucrurile altfel, însă acest sport nu o atrăsese niciodată. Aranjă cuvertura pe pat şi agăţă prosopul lângă radiator pentru a se usca. Şi apoi, gândi ea în continuare, începea să se sature şi de slujba ei, de şirul nesfârşit de paturi şi de camere pe care le avea de aranjat, treabă care o lăsa extenuată la sfârşitul zilei, însă nu-i dădea niciun semn că realizase ceva.

Se simţea singură, trebuia să admită. Proprietarul hotelului şi familia lui erau prietenoşi şi primitori, însă nu vorbeau engleza foarte bine, iar ea nu se putea descurca în germană mai mult de o conversaţie simplă. Şi din cauză că treaba ei ţinea de interiorul camerelor, nu prea intra în contact cu musafirii hotelului.

Se aşeză pe marginea patului şi scoase din buzunar scrisoarea pe care o primise de la Dorothy în dimineaţa aceea. Pe măsură ce începu să citească o cuprinse un dor copleşitor de casă. Îşi dori din toată inima să se găsească la Long Dream în acel moment, să stea în bucătărie şi să pălăvrăgească verzi şi uscate cu Dorothy. Sprijinindu-şi bărbia în pumn, se uită absentă la peretele alb din faţa sa. Oare viaţa ei nomadă se apropia de sfârşit?

Buzele îi schiţară un surâs batjocoritor. Se compătimea singură şi tocmai în ziua ei liberă. Oftă posomorâtă. Aceasta era cauza depresiunii ei. Nu ţinea să aibă o zi liberă, avea la dispoziţie prea multe ore în care trebuia să pretindă că se simte bine, prea multe ore de singurătate în care să se gândească. Şi, în mod

inevitabil, gândurile ei se întorceau spre Tom. Faptul că fugise de el nu ajutase cu nimic. Durerea din interiorul ei nu dispăruse, ba chiar părea că se intensificase, însă la ce putea să se aştepte, la o vindecare miraculoasă în doar două luni? Se ridică dintr-o dată în picioare. Bun. Deci cum urma să-şi petreacă ziua?

Putea face o plimbare până în Grünland, un orăşel situat în valea de dincolo de Montvillage, spre Schönbaden sau Poteca Vârfurilor, presupuse. Era un drum pe care îl străbătuse deja de câteva ori, însă lanţul de cincisprezece capele presărate de-a lungul lui o fascina la fel de mult ca ia început. Sau poate ar fi bine să facă o plimbare mai jos, în vale, să ia un autobuz şi să se ducă în Brechtesmund, un oraş mult mai mare pe care nu-l cercetase încă.

Gândindu-se la variante, Jessie îşi mai puse o pereche de şosete, încălţă ghetele şi îşi luă hanoracul călduros şi colorat în diferite nuanţe. Punându-şi portmoneul în buzunarul blugilor, se privi în treacăt în oglindă şi ieşi în hol, încuind uşa. Coborî trei rânduri de trepte până la parter, trecu de sala de mese şi de recepţie. Schimbând un zâmbet cu fata de dincolo de tejghea, se îndreptă spre ieşirea din hotel şi se opri pe neaşteptate, simţind cum îi vine sângele în obraji când observă silueta înaltă care se tolănise în scaunul din dreptul uşii.

— Bună, Jessica.

Tom ridică privirea din ziar aruncându-i un zâmbet leneş şi se ridică în picioare fară să se grăbească.

— Ce cauţi aici? izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Simţea că i se muiaseră picioarele.

— Chiar şi profesorii îşi iau din când în când vacanţă, murmură el nepăsător împăturind ziarul şi

aruncându-l pe scaun.

Şi bineînţeles, era o pură coincidenţă că se întâmplase să aleagă una din cele mai puţin cunoscute staţiuni din Elveţia ca să-şi petreacă vacanţa! Nu reuşea să-şi ia ochii de la el, savurând trăsăturile familiare, masculine, cu o plăcere devastatoare care înlocuise surpriza din primul moment.

— Nu ştiam că schiezi.

Vocea ei era prea nesigură, prea tensionată.

— Nu schiez, răspunse el.

— Deci ai venit aici numai pentru aerul curat de munte?

Zâmbi, aşteptarea replicii provocându-i fiori în şira spinării.

— Am ţinut nişte cursuri în Lausanne în ultimele zile.

El îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului şi o îmbrăcă peste puloverul bleumarin şi pufos.

— Am întâlnit-o pe Dorothy săptămâna trecută şi i-am zis că o să trec să te văd, dacă tot eram prin apropiere. Să văd cum o mai duci.

Privirea lui Jessie se îndepărtă din zona figurii lui spre un tablou agăţat pe perete, în timp ce valul de căldură se spulberase odată cu iluzia. Deci, până la urmă, tot fusese o coincidenţă vizita lui Tom în Elveţia, venise s-o vadă numai pentru a-i face o favoare lui Dorothy. Probabil îi descrisese în culori prea euforice viaţa ei acolo, în scrisorile pe care i le trimisese, încât Dorothy devenise suspicioasă că ceva nu era în regulă.

— Ei, atunci îi poţi transmite că o duc bine. Mă distrez de minune, adăugă ea cu entuziasm.

— Chiar aşa?

Ochii albaştri o priviră cercetător.

— Bineînţeles, minţi ea senină.

Apoi se uită la ceas şi scoase o exclamaţie de

mirare.

— Doamne, cum trece timpul! Trebuie să mă grăbesc.

Îşi trase fermoarul la hanorac şi îşi puse mănuşile.

— Cât vrei să stai în Montvillage?

Nu ştia nici măcar dacă el se cazase la un hotel sau abia venise de la Lausanne în acea zi.

— Poate ne întâlnim la o cafea mai târziu? adăugă ea politicoasă.

Foarte bine. Era exact tonul potrivit, de nepăsare nonşalantă. Prietenoasă, dar indiferentă.

— Am închiriat o maşină pentru câteva zile, şi cum tu ai liber azi, zâmbi el aruncând o privire recepţionerei, pentru că am verificat… mă întrebam dacă nu ai prefera o plimbare până la Zermatt.

Deschise uşa hotelului, apoi o urmă în stradă.

— Să vedem Matterhorn.

— Zermott? repetă Jessie, trăgând de timp, conştientă că începea din nou să se apropie de o stare de euforie.

— Bineînţeles, dacă nu ţi-ai făcut deja alte planuri pentru astăzi…

Tom îşi potrivi pasul după al ei.

— Presupun că le-aş putea schimba, murmură ea gânditoare, ca şi cum şi-ar fi verificat programul în minte, însă ştia că se hotărâse deja.

Dacă ar fi ştiut că Tom urma să vină, s-ar fi pregătit, însă o luase prin surprindere, găsind-o într-o stare vulnerabilă de slăbiciune, încât nu avu tăria să-l refuze. Atâta timp cât nu interpreta invitaţia, atât timp cât o lua aşa cum era, avea să fie în siguranţă, nu? În plus, ar fi fost nebună să scape ocazia de a vedea Matterhornul, adăugă în sinea ei, ignorând clopoţeii de alarmă ai raţiunii.

— Mulţumesc, Tom. Mi-ar face plăcere să merg la Zermatt.

O fericire pură, limpede, o copleşi când înălţă privirea spre el, lăsând la o parte reţinerile. Nimic nu mai avea importanţă în lume în afară de această clipă şi de bărbatul cu ochi albaştri, strălucitori, care îi zâmbea. Ziua de mâine putea să aştepte.

***

— Nu ştiu cum poţi să mănânci atâta.

Cu o mirare batjocoritoare, Tom o privi pe Jessie pe deasupra ceştii de cafea, în timp ce ea îşi termina plăcinta cu mere oftând satisfăcută.

— E din cauza aerului de munte, îl informă cu un zâmbet. În plus, la micul dejun am mâncat doar un sandvici şi nu o farfurie plină cu cartofi şi ouă, îi aminti.

El zâmbi la rândul lui şi îşi goli ceaşca.

— Cred că va trebui s-o pornim înapoi în curând. O să se întunece peste o oră.

Jessie aprobă înclinând din cap. Drumul spre Dort, localitatea dinaintea oraşului Zermatt era bine bătătorit, însă ar fi fost uşor de alunecat alături, iar ea n-avea chef să sfârşească seara într-un nămete.

Tom întoarse capul atrăgând atenţia chelneriţei şi îi ceru într-o germană fluentă, nota de plată.

Ziua trecuse prea repede, medită Jessie melancolică, uitându-se pe fereastra restaurantului de munte la culmea de est a Matterhornului. O zi perfectă, cu un însoţitor perfect.

Ochii ei se întoarseră din nou spre Tom. Fusese tot timpul amuzat, atent şi glumeţ. Când se plimbaseră prin Zermatt cu câteva ore în urmă, cercetând străzile mai înguste presărate cu hoteluri de lux, magazine de bijuterii sau dughene cu vitrine atrăgătoare, ea

începuse să se simtă relaxată, iar rezerva care o învăluise cât timp stătuse în maşină se evaporase. Începuse să răspundă tachinărilor lui Tom, vorbelor lui nonşalante, din ce în ce mai stăpână pe sine. Cu excepţia unei întrebări răzleţe despre Mark, niciunul din ei nu se referise la lucrurile care se întâmplaseră în State. Era ca şi cum acea zi ar fi existat în afara timpului, o zi fără început şi fără continuare. Jessie clătină din cap. Nu. N-avea să înceapă să-şi imagineze viitorul şi să strice această zi minunată. Orice s-ar fi întâmplat, orele petrecute cu Tom erau ale ei şi urma să le păstreze pentru totdeauna în memorie ca pe o comoară. Nimic n-ar fi putut să i le ia.

— Eşti gata? zâmbi Tom, iar ea înclină din cap, ridicându-se în picioare.

El o ajută să-şi pună haina, un gest de politeţe pe care-l făcea la fel de instinctiv ca deschisul uşii. Jessie ieşi afară, într-un univers alb, protejându-şi ochii de strălucirea zăpezii cu nişte ochelari de soare, şi rămase nemişcată, privind creasta muntelui. Îl simţi pe Tom venind lângă ea, însă ştiu că n-avea să împrăştie vraja atmosferei prin câteva cuvinte banale şi, în acel moment de pace şi linişte profundă pe care îl împărtăşeau, se simţi la fel de aproape de el de parcă l-ar fi atins. Întoarse capul în direcţia lui şi surâse. Apoi începură să meargă împreună.

— Ai grijă, aici poţi aluneca, o avertiză Tom la un moment dat, întrerupând liniştea.

Din reflex, Jessie se agăţă de braţul lui pentru a se echilibra şi o senzaţie de fericire o învălui când el nu numai că nu refuză să o sprijine, ci o strânse cu hotărâre, în timp ce continuau să coboare.

Deodată i se păru cel mai normal lucru din lume să păşească de mână cu Tom prin zăpadă, în lumina serii. Se simţea împlinită. Era ca şi cum o parte din ea,

care îi lipsise, era din nou la loc.

Când se apropiară de capătul fostului sat, care ajunsese de dimensiunile unui orăşel, Tom îi zâmbi.

— Presupun că ţi s-a făcut foame din nou? murmură el cu o severitate batjocoritoare, ironia reflectându-i-se în ochi.

— Ei bine… zâmbi Jessie şi privindu-l simţi că era atât de îndrăgostită de el încât emoţia era dureroasă. Poate doar un sandviş? întrebă cu speranţă.

Orice, numai să poată să prelungească ziua petrecută cu el.

Străzile înguste erau pline de turişti care se întorceau de la schi, însă statura impunătoare a lui Tom îşi făcu loc imediat printre ei în timp ce o conducea pe Jessie spre centrul oraşului. Amuzată, ea observă câteva femei care întorseseră capetele spre bărbatul care păşea lângă ea, cu invidia zugrăvită în ochi. Incapabilă să reziste, îl privi pe Tom cu coada ochiului, însă chiar dacă acesta sesizase atenţia feminină îndreptată asupra lui, nu lăsa să se vadă nimic. Şi culmea, tocmai aerul acela de indiferenţă totală şi siguranţa de sine îl făceau mai atrăgător, îl distingea dintre mulţimea de bărbaţi puternici şi bronzaţi care umpleau strada.

Intrară într-un bar şi Tom o conduse pe Jessie spre o masă aflată în apropierea căminului.

— „Raclette”? sugeră Tom în timp ce se aşezau în scaunele din lemn sculptat, iar ea aprobă din cap.

Pe furiş, ochii ei îi cercetară profilul în timp ce el se întoarse să comande cartofi cu brânză şi o sticlă de vin. Ascultându-i vocea groasă şi stăpânită, o cuprinse un val de mândrie posesivă. Nimeni nu era ca Tom. Acum ştia că urma să-şi petreacă restul vieţii căutând un bărbat care să-l egaleze şi că n-avea să-l găsească niciodată.

Zâmbi absentă când chelneriţa îi aşează o farfurie şi un pahar în faţă, punând sticla în mijlocul mesei.

— Te-ai simţit bine azi? murmură Tom, turnând vinul în pahare.

— Da, răspunse ea simplu şi fu neobişnuit de mulţumită să observe scânteia de satisfacţie din ochii lui.

— Presupun că mâine lucrezi, nu?

Ea înclină din cap, întrebându-se dacă nuanţa de regret din vocea lui nu fusese o iluzie.

— E sâmbătă. Ziua de plată.

Cea mai aglomerată zi a săptămânii. Ochii ei coborâră asupra paharului de vin pe care îl ţinea între palme. Nu voia să se gândească la ziua de mâine… Nu voia să se gândească la singurătatea care urma s-o cuprindă în momentul în care s-ar fi trezit dimineaţa, o singurătate despre care ştia că numai Tom putea s-o alunge.

— Deci, când vii înapoi în State?

— Peste aproximativ o lună. O să ajung la timp ca s-o pot ajuta pe Dorothy la ultimele ei pregătiri pentru nuntă.

— Şi apoi? nu se lăsă Tom.

Jessie ridică din umeri. N-avea chef să discute despre viitor. Voia doar să se bucure de restul zilei care îi mai rămăsese de petrecut împreună cu Tom, să se mai amăgească puţin că el face parte din viaţa ei.

— Am fost întrebată dacă n-aş vrea să mă întorc şi să lucrez aici pe timpul verii, spuse ea într-o doară.

— Şi ai vrea? întrebă Tom, umplându-i paharul la loc. Sau plănuieşti să te duci în altă parte?

Jessie îşi privi paharul.

— Mă gândeam că poate o să-mi pun rucsacul în cui pentru o vreme.

Umbra din ochii ei însoţi tremurul vocii. Oriunde s-ar fi dus acum, şi-ar fi dorit mereu ca Tom să fie lângă ea, şi nu s-ar fi putut bucura de nimic fară el. Se revoltă dându-şi seama că avea atâta putere asupra ei, că îi putea influenţa cursul vieţii fară ca măcar să ştie. Deodată realiză că se hotărâse exact ce voia să facă, şi asta o îngrozi. Urma să se întoarcă la Long Dream, să lucreze permanent pentru Dorothy şi să-şi petreacă seară de seară în faţa telefonului aşteptând ca Tom s-o sune, ţinându-şi răsuflarea de fiecare dată când ar fi ieşit în oraş, la gândul că l-ar fi putut întâlni. O, doamne, ce perspectivă, gândi ea mohorâtă.

— Îmi pare bine.

Ea ridică încet ochii spre el, inima începând să-i bată mai tare la vederea expresiei de pe faţa lui.

— Ţi-am dus dorul în ultimele opt săptămâni, spuse el cu o voce scăzută. Am fost aşa nefericit…

Jessie îngheţă. Nu. Nu voia să creadă nimic din toate astea. Nu voia să mai sufere când speranţele urmau să-i fie împrăştiate din nou. N-ar fi putut să mai îndure.

— Nu mai face asta, Tom! Nu-i… nu-i drept.

Abia pe jumătate conştientă de ceea ce făcea, lăsându-se în voia impulsului de a scăpa, îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare. Trecu de chelneriţa nedumerită care se apropia cu mâncarea şi se repezi spre uşă.

Ajunsese în mijlocul străzii când Tom apăru lângă ea. Neluându-i în seamă protestele, o apucă de mână, strângând-o, şi o trase spre gară. Se urcară în trenul care ducea la Briesburg, satul în care-şi lăsaseră maşina, într-o tăcere adâncă.

Jessie se aşează la fereastră, aţintindu-şi privirea spre întunericul de afară, simţindu-se mizerabil. Aşa urma să se sfârşească acea zi perfectă? Într-o tăcere

îngheţată şi furioasă? Putea să nu se fi repezit afară din cafenea, oricare ar fi fost provocarea, gândi cu părere de rău, dorindu-şi din toată inima să poată da timpul înapoi. Ar fi trebuit să nu ia în seamă cuvintele lui Tom, să răspundă la întâmplare, să schimbe subiectul. La naiba, de ce să dea vina pe ea? El era singurul vinovat, pentru că pretinsese că ţinea la ea, pentru că se jucase cu sentimentele ei…

Îi aruncă o privire şi tresări când îi observă expresia de pe figură. Nu-l văzuse niciodată atât de înverşunat, aproape că simţea încordarea supremă cu care se abţinea să nu izbucnească într-un torent de cuvinte mânioase. Apoi înţelese. El aştepta momentul când urmau să fie singuri, la adăpost de eventuali spectatori, pentru a se lăsa în voia sentimentelor…

Într-un târziu explodă, când ajunseră lângă maşina închiriată parcată în apropierea gării de la Briesburg.

— Ce naiba te-a apucat? tună el, fulgerând-o cu privirea de parcă ar fi vrut s-o ucidă.

Ea îi înfruntă furia fără măcar să tresară, păstrându-şi expresia calmă.

— N-ar fi trebuit să-ţi întorc spatele în felul în care am făcut-o.. Îmi cer scuze. Însă ştiam ce aveai să-mi spui, continuă ea pe un ton neutru, şi n-am vrut să ascult.

— N-ai vrut să mă asculţi mărturisindu-ţi că te iubesc!

Vocea lui biciui aerul.

— La naiba, ştiu că şi tu ţii la mine. Am văzut-o în ochii tăi, în expresia ta.

Ochii lui o priveau fix.

— Aşa vrei să-ţi petreci tot restul vieţii? Fugind de complicaţii sentimentale, de legături stabile, îngrozită să iubeşti sau să fii iubită din cauza a ceva ce

s-a întâmplat în urmă cu treisprezece ani?

— Poftim?

Jessie fu prea şocată pentru a răspunde în primul moment, dar apoi furia izbucni în ea.

— Cum poţi să vorbeşti despre iubire, despre legături stabile? îi spuse. Nici măcar nu ştia ce înseamnă cuvintele astea nenorocite.

Cum îndrăznea el să sugereze că ea suferea un blocaj din cauza unei întâmplări din copilărie? Nu avea dreptate.

— Te îndoieşti de mine? Te îndoieşti că te iubesc?

El părea neîncrezător.

— La naiba, Jessie. Ai idee prin ce-am trecut în ultimele două luni? Ai idee de câte ori mi-am luat bilet de avion, amânând de tot atâtea ori plecarea? Am fost invitat să ţin cursuri la Laussane, şi aş fi putut veni oricând… după mine, aş fi ales să vin în timpul verii… Pentru Dumnezeu, uită-te la mine…

Ea ridică încet privirea spre el, apoi imediat întoarse capul în altă parte.

— Ultima oară am crezut… începu ea cu vocea bâlbâită, şi…

Vocea ei se pierdu.

— Şi ce? întrebă el cu brutalitate.

— Şi tot ceea ce voiai era o aventură trecătoare…

— Nu e nimic temporar în sentimentele mele pentru tine, explodă el.

— Dar mi-ai spus că dacă n-ar fi fost Mark, mi-ai fi cerut să mă mut cu tine…

— Am regretat-o din clipa în care am zis-o, o întrerupse el. N-ar fi trebuit să grăbesc lucrurile, ar fi trebuit să iau totul mai încet, însă eram nerăbdător, voiam să-ţi văd reacţia, urmă el şi buzele i se arcuiră

într-un surâs amar, pe care în mod evident am văzut-o. Numai gândul unui angajament imaginar te-a îngrozit şi ai fugit în Elveţia.

— Eu, m-am îngrozit? spuse Jessie. Tu ai sugerat că singurul lucru pe care îl voiai era…

— Numai din cauză că păreai înspăimântată chiar la simpla idee de a trăi cu mine.

— Nu ideea de a trăi cu tine m-a înspăimântat… ci ideea de a trăi fără tine…

Era prea târziu acum să-şi retragă cuvintele sau să se mai gândească la mândria ei.

— Perspectiva de a mă trezi într-o zi şi a descoperi că te-ai săturat de mine… pur şi simplu n-am suportat gândul.

— Să mă satur de tine? murmură Tom răguşit. Dar eu vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine… să mă căsătoresc cu tine.

— Ce?

Jessie simţi că-i fuge pământul de sub picioare în timp ce Tom o lua în braţe. De n-ar fi o altă strategie a lui, gândi ea cu teamă.

— Vrei să fii soţia mea? întrebă el serios şi Jessie îl privi cercetătoare, descoperind o expresie de vulnerabilitate în ochii lui, iar inima i se strânse, orice îndoială dispărând, întinse mâna, atingându-i obrazul.

— Da, te rog, murmură.

— Bine.

Ochii lui străluciră.

— N-aş vrea să-mi dezamăgesc studenţii.

— Studenţii?

Ea îl privi suspicioasă în timp ce el îi săruta vârful degetelor. Mmm, nu-şi dăduse seama niciodată până acum cât de senzuale îi erau vârfurile degetelor. El zâmbi.

— Se pare că le-a intrat în cap că pot să-mi pun

verigheta în orice clipă şi au făcut aluzii cu privire la cadourile de nuntă…

— Michelle?

Jessie ridică o sprânceană, întâmplarea aceea părea să se fi petrecut cu secole în urmă.

— Cred că atunci a fost prima dată când am înţeles că voiam să mă căsătoresc cu tine, deşi n-am recunoscut-o decât după câtva timp.

Ea surâse.

— Îmi plăcea mai degrabă perspectiva de a alerga tu după mine toată viaţa…

Ignorând remarca ei ironică, el se aplecă şi o sărută.

— Dar de ce nu m-ai întrebat mai devreme? vru ea să ştie, gândindu-se la toate zilele şi săptămânile de suferinţă care ar fi putut să nu existe. El zâmbi.

— Rucsacul, călătoriile tale… îi aminti. Căsătoria nu prea părea să facă parte din planul tău.

Făcu o pauză.

— Am continuat să-mi spun că-l protejam pe Mark, mă temeam să nu se ataşeze de tine prea mult… şi în tot acest timp mă protejam de fapt pe mine. Îi atinse uşor obrazul cu degetele.

— Hai, intră în maşină înainte să îngheţi.

Jessie se aşează pe scaunul de lângă şofer, apoi se uită la Tom, care izbucnise deodată în râs, dându-şi capul pe spate.

— Suntem în Alpi, printre cele mai romantice peisaje din lume, şi unde ajung eu să te cer în căsătorie? Într-o parcare!

Jessie îi aruncă un zâmbet fugar. În acel moment parcarea era pentru ea cel mai minunat loc din lume.

***

— William se poartă ca o cloşcă, murmură Dorothy ducându-şi automat mâna în dreptul abdomenului. Cred că dacă ar fi după el m-ar obliga să stau în pat toate cele nouă luni.

Jessie zâmbi, gândindu-se că nu o văzuse niciodată pe mătuşa ei mai frumoasă.

— Mai vrei limonadă? o întrebă.

Stăteau în şezlonguri, la umbra unui măr bătrân, urmărindu-l pe Mark cum se juca într-un bazin. Când se întinse să toarne în pahare, Lisa, care i se tolănise în poală, ciuli deodată urechile şi privi spre casă.

— Cred că s-a întors soţul meu.

Jessie zâmbi prosteşte. „Soţul meu”, n-avea să se dezobişnuiască niciodată de aceste cuvinte.

— Vin într-o clipă înapoi, Dorothy.

Picioarele ei bronzate străbătură grădina într-un timp record, ajungând la uşa din spate exact când Tom apărea în prag.

— Ce înseamnă asta, domnule profesor? întrebă ea severă în timp ce intrau amândoi în bucătărie. Ai zi scurtă?

El ţinea cursuri de vară.

— Am avut o întâlnire urgentă, explică el şi îi demonstră printr-un sărut prompt la ce fel de întâlnire se referea.

— Hm, Tom, murmură Jessie când reuşi să respire din nou. Va trebui să renunţ din nou la universitate.

Fusese acceptată la departamentul de limbi străine şi separarea profesională de Tom ar fi evitat unele probleme.

— Cel puţin pentru cinci sau şase ani.

Intenţionat, Jessie privi pe geam la Dorothy care

se împlinise în ultima vreme.

Tom se încruntă, apoi ochii îi străluciră de încântare când înţelese.

— Doar nu eşti…

— Ba sunt.

— Repede… un scaun…

— N-am nevoie să stau jos, îl asigură ea cu un zâmbet amuzat, nu sunt invalidă.

— Poate tu nu ai nevoie să stai jos, dar eu da, o informă el şi se trânti pe un scaun obligând-o să i se aşeze pe genunchi. Nu află omul în fiecare zi că urmează să fie tată! De fapt… ochii albaştri îi cercetară figura cu o încântare ascunsă: cred că e pentru prima oară în viaţa mea!

— Şi eu cred acelaşi lucru, spuse Jessie, apoi înlănţuindu-i gâtul cu braţele, începu să-l sărute într-un fel mai puţin cuminte.

Sfârşit